

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Bang, Balthazar.

Adelaide von Hartner eller Breve fra Ludvig
Brauner.

2. Oplag.

Kjøbenhavn : F. Steen, 1820

[4], 430 s.

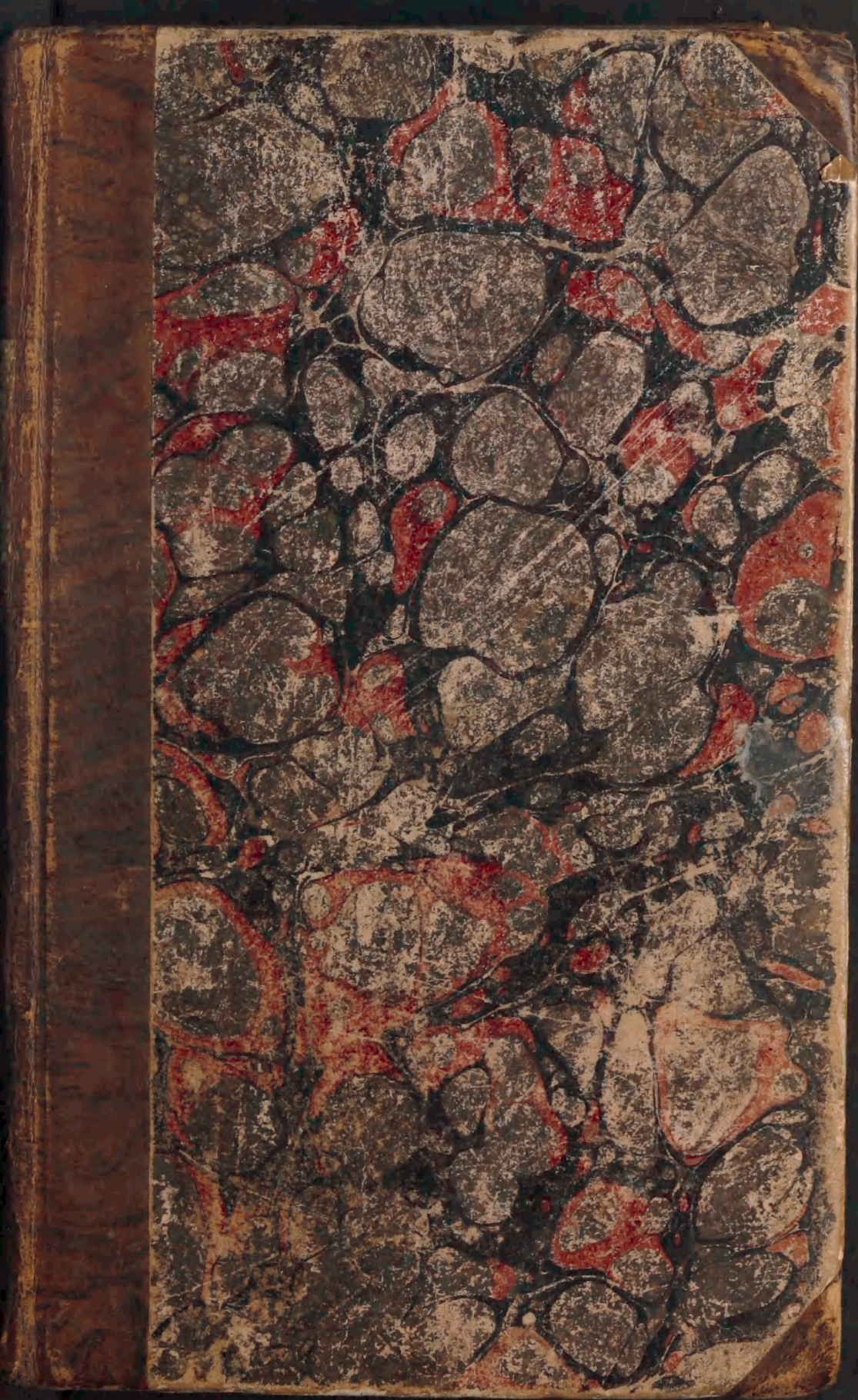
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

de Rohnme

f. 57. - 86.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020728265

Adelaide von Hartner

eller

Breve fra Ludvig Brauner.

af

Balthasar Bang.

Andet Dlag.

Kjøbenhavn, 1820.

Trykt paa Bog- og Papirhandler E. Steens Forlag
hos Th. E. Mangel.

W. B. Rohmann

f. 57. - 86.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020728265

Adelaide von Hartner

eller

Breve fra Ludvig Bräuner.

af

Balthasar Bang.

Andet Dlag.

Kjøbenhavn, 1820.

Trykt paa Bøg- og Papirhandler E. Steens Forlag
hos Th. E. Mangel.

Den kjerlige Hustru

Den smme Moder

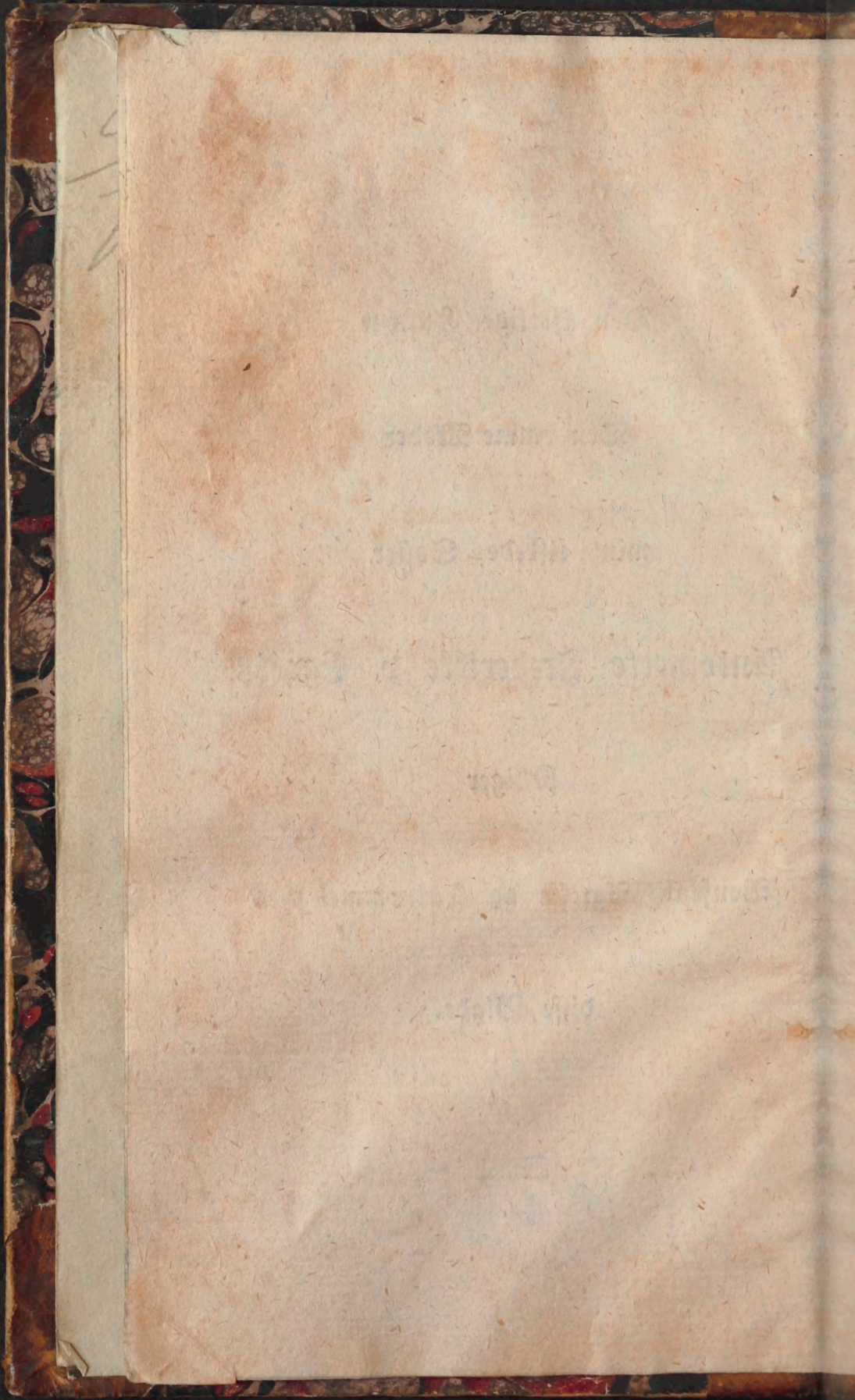
min elskede Søster

Antoinette Frederikke v. Eggers

helliger

Venskab, Agtelse og Taknemmelighed

disse Blade.

Wo bist du hin, du süßer Traum der Kindheit?
Ihr Tage die mir Augenblicke schienen,
Ihr süßen Freunden meiner frommen Jugend,
Ihr einsamen Enghütungen, da mich,
Von Menschen ungestört, die Engel nur
Dem, der mich schuf, mein Dasein danken hörten,
Wo seid ihr hin? Weh mir! ihr seid verschwunden
Auf ewig! o wie früh verschwandet ihr!

Wielands Serena.

Naar jeg i forrige Aar gjennemvandrede det ro-
mantiske Friderichsdals fortryllende Egne, naar
jeg ved Fuursøens venlige Bredder, eller i
Grankøvenes eensomme Dale fandt Steder,

der mindede mig om vor smilende Barndoms
henfarne Dage, otte Aars lykkelige Samliv i
disse Egne, Dine lærerige Samtaler og vore
smaa Udvandringer i de nærliggende Lands-
byer, da erindrede jeg mig kun Dig, angrede
at vor Stilling i Livet ikke var mere som den
engang havde været, og vædede disse hellige
Levninger af fordums Vennekab med Erindrin-
gens blideste Taarer. Naar Du dengang lærte
mig at skjælné Sandhed fra Forsængelighed, og
Pligter fra Fordomme, naar Du ved Dit Exem-
pel og Dine Handlinger lærte mig at beundre og
tilbede Dyden, naar Du ved Dit Hjerte og Dine
Taarer lærte mig at elske Menneskene, at til-
give dem deres Feil, at skatte og nyde Natu-
ren, og med taus Henrykkelse at tilbede den,

der frembragte den, da soulmede mit Hjerte af
Safnemmeligheds varmeste Følelser, og jeg
tænkte kun paa at vise mig erkjendelig. I
mit eensomme Ophold paa Landet lagde jeg i
Forsaaet 1800 Planen til Abelaide v. Hartner,
og Dig jeg skylder mine første og fleste Glæder,
Du, som dannede mig fra min tidligste Barn-
dom af, og gav mig Lyst og Smag for Litera-
turen, være helliget enhver glad Dag, enhver
Time, ethvert lykkeligt Øieblik jeg nød ved at
skrive den, og endskjønt jeg ikke tvivler om, den
jo vrimler af Feil, er den mig dog saa kjær,
da den bringer mig i Stand til at ofre en liden
Gave paa det Altar, jeg saa længe har været
stolt af at skyldte nogen. . . . Hulde, elsker-
lige Antoinette! modtag da her mit Sommer-

arbeide! bær over med dets mange søge Sider,
ansee det som et varmt Hjertes ustrømte Iser
for at vise sig erkiendelig, og tilgiv min Egois-
me, at jeg mueligt — imod din Villie, har
pyndet min Bog med dit Navn, det høieste og
maaskee eneste Værd den har.

Wille Frideriksdals Huus
den 1 Febr. 1801.

B. Bang.

Ce livre n'est point fait pour circuler dans le monde, et convient à tres peu de Lecteurs. Le style rebutera les gens de gout, la matiere alarmera les gens severes, tous les sentimens seront hors de la nature pour ceux, qui ne croient pas à la vertu. Il doit déplaire aux dévots, aux libertins, aux philosophes: il doit choquer les femmes galantes, et scandaliser les honnetes femmes — A qui plaira-t-il donc? peut etre a moi seul; mais a coup sûr il ne plaira mediocrement a personne.

J. J. Rousseau.

R * *

Nej Rudolf! nej min Ven! Livet har ingen Glæder, store som dem Naturen og et kjerligt Hjerter skjenker os. Livet har ingen Glæder og Glæderne intet Liv for den, der er ene i Verden. Mennesket trænger til Mennesket; det være nu

saa stolt, saa egoistisk, saa indtaget af sig selv
 og sine Meninger, som det vil, saa gjenkræver dog
 Hjertet altid sine tabte Rettigheder, søger den Lin-
 dring, Trøst og Deeltagelse, som Eensomheden
 nægter os. Vi kunne ikke saadan beundre det evige
 Væsens almægtige Blisdom, ikke nyde Naturen,
 ikke saadan søle Nyancerne og Skjønhederne ved en-
 hver lille ubetydelig Ting, naar vi ere ene, som naar
 vi kjende et Hjerte, med hvem vi kunne deele vor
 Fryd, vore Smil, vore Taarer; vi ere slæbte,
 den ene for den anden, og ingen Kundskab med
 Verden, ingen Foragt for Menneskene er istand
 til at udrydde den Kjærlighed til dem, Naturen
 engang nedslagde i vore Hjerter. Lad Philoso-
 pherne beraabe sig paa enkelte Exempler, lad
 dem endogsaa anføre os Mænd, der have und-
 draget sig Verden, og levet ene borte fra andre.
 Bestaaer Menneskekundskab i, ikke at elske Men-
 neskene, o saa lad Himlen mig evig blive en
 Daare! Jeg behøver jo overalt ikke, at gaae
 længere end til mig selv; da Du var her, gik
 alting saa godt, mit Liv stod hen som en klar
 Bæk paa en stille Sommerdag, mellem eensomme
 Sunders kjælige Skygger, jeg tilbragde Dage, Uger
 og Aar med Dig i Tilid til Menneskene, og Til-

fredshed med mig selv, elskede alle, fordi jeg elskede Dig og nød enhver lille Glæde tidobbelst. Nu derimod — dog — jeg vil ikke klage, Pligterne imod Dig selv, Dit Fødeland og Dine Medmennesker bød Dig at rejse, Du maatte adlyde og jeg vil tie, jeg vil indslutte min Kummer i mit sørgende Hjerte, og Udbrudet af min Sorg skal være taus, som Udbrudet af mine Taarer. Jeg boer endnu i samme Gade, samme Hus, samme Værelse, som da Du var her, jeg sidder her ved mit Tjeshord og seer paa den Krop, Du altid pleiede at drikke af, mine Bøger staaer ligeover for mig, og ethvert krollet Blad, enhver Tegning paa Væggen, enhver lille Mæt paa Loftet gjenkalder mig Dig og de mange lykkelige Timer jeg nød med Dig. Det er Aften, Klokkeren slaar 7, det er den Tid, hoorpaa jeg før ellers altid kunde vente Dig; der banker paa min Dør, jeg springer op, aabner Døren, strækker Armene ud efter en Omarmelse — det er en Fremmed. Jeg lukker mit Vindue op, kikker ned om Hjørnet, hoster, antager enhver Skygge for Din, raaber Dit Navn højt ud af Vinduet, og lukker det atter trostesløs til. Maskinen staaer endnu paa

Bordet, jeg har ikke stænket paa Theepotten, Tjeneren spørger om han skal tage bort, og lykkelig i min Forbentning svarer jeg ham fortræden: Mejnert er jo ikke kommet endnu. Klofken ni gaaer jeg ud, jeg gjennevbandler alle Gader og Stræder, skraaer over fra Kortoug til Kortoug, antager enhver bruun Frakke for Din, trykker Hatten dybt ned i Hjælene, hvergang nogen seer paa mig, som ikke ligner Dig, og staaer endelig forpustet og træt udenfor Dit Hus og seer op af Dine Vinduer, som om jeg ventede paa Du skulde lukke op og kalde paa mig. Naar det ringer paa Porten, naar nogen gaaer udenfor paa Gangen, lukker jeg min Dør op, styrter ned af Trappen og finder — en Kudsk eller en Gaardskarl, der skal gjøre Løgten reen. — Vil Rudolf! gav da Skjebnen mig kun een Ven i Barndommen, at jeg siden hvert Øjeblik skulde føle hans Savn? — jeg omgaaes ingen, kommer til ingen, bliver paa mit Kammer og gaaer engang imellem ned til min Moder. Naar man engang har kjendt Rudolf Mejnert, falder ethvert Bekjendskab bort uden Interesse. Mine Medstuderende, disse halve Sjæle, der aldrig kjendte Laarer, der hverken

ere skabte for Fryd eller Kummer, Vensteb eller Kjerlighed, hvis Egennytte ikke lader dem have Agtelse uden for Guld, der ansee Uskyld og Dyd for Chimærer og kalde Kjænsdriften Livets højest Rydelse, ere ikke skabte for at troste mig over Dit Tab. Jeg længes ubeskrivelig meget efter Dig! saalænge jeg beholder min barnlige Omhed vil Din Erindring evig blive mig kjer, og jeg vilde ansee mig ene i hele Naturen, dersom ikke — Rudolf! unge Hjerter trænger til Deeltagelse — Adelaide, min Barndoms Veninde var her, Adelaide! hvorpaa bore fleste Samtaler gif ud, hende der allerede i min tidligste Ungdom elskede mig med saa megen Bliidhed — Dengang ydede hun mig saa mange Kjerter, viste mig saa megen Omhed, og jeg var kun et Barn — hvorfor skulde jeg haabe mindre nu? gjøre mindre Fordring paa Kjerlighed nu end dengang? — jeg veed det, jeg er for ung til at indgaae Forbindelser, der angaae mit hele Livs Roe siger Du, og maaskee har Du Ret, kun tilstaae mig, at jeg ikke er for ung til at elske, til at beundre, til at døe for Adelaide. Siig mig! kjendte Du nogenfinde et Hjerter, der ikke smeltede ved Luene paa Kjerligheds Altar?

Det er kun i Livets første Aar, i Barndommens blomstrende Dage, i Ungdommens sværmende Tryllealder man kan elske; men naar disse Roser falme, naar disse brune Loffer blive graa, og dette funklende Øje taber sin Glans, og denne fulde Varm svinder, og denne ranke Skabning bøjes, saa ere vi dog saa ene, saa forladte af den hele Verden, saa maae Erindringen om forrige Dage lette Byrden af de nærværende, og held os da, om den ikke bringer os til at rødme. — Mejnert! naar Bladene falde af Træet, naar det forladt og ubeundret staaer og strækker de nøgne Arme mod Himlen, og vi ligegyldige træde paa det frosne, visnede Løv, saa erindre vi ikke, at vi engang satte glæde under dets Grene og quægede os ved dets kjærlige Skygger. — Disse Bemøds blide Gælelser, der saa ofte loffede Taa-
rer af vort Øje, denne Ungdoms modige Kyri-
ghed, denne glimrende Kjerlighed er kun Døds-
sig, siger jeg til mig selv, og dog elsker jeg, og dog
finder jeg Fryd i at elske, og dog giver denne
Kjerlighed mig ingen Bebrejdelser. Jeg raaber
højt for Gud og Menneskene, jeg elsker Adelaide.

Gud vilde tilgibe mig og Menneſkene fordomme mig. Etig mig Rudolf! er da Kjerlighed ſaa ſtor en Brøde? O! at Du havde hørt denne hulde, blide Stemme, at Du havde følt diſſe fulde Toner, ſom jeg følte dem, Du vilde da tilſtaaе jeg havde Ret og ikke bebrejde mit Hjerte. Endnu hører jeg diſſe ſille Melodier, endnu ſeer jeg denne hvide ſkønne Arm, diſſe runde Fingre, diſſe gule Løkker, dette fromme Blik — dog — kjendte Kæleſſen noget Udtryk, hørte den jo op at være Kæleſſe og Kjerlighed ſelv maatte tabe ſin Almagt.

Det var i Gaaraſtes! Vejret var ſaa mildt, Maanen ſkinneде klart ned paa den tilfroſne Jord, og jeg gik alene med min Hund uden for Byen. Sneen, ſom knitrede under mine Fødder ved hvert Skridt jeg gik, de mange Bjelder og Ræner jeg hørte og ſaae paa min lille Udvandring, opvakte alle mine ſmilende Barndoms Kæleſſer; jeg erindrede mig vor ſoundne lykkelige Samling, vore muntre Kæneſarter i de kolde Vinteraſtener, vor tidligſte Ungdoms forrige Dage, og hvorfor nægte det? jeg erindrede mig Adelaide, den omme kjerlighedſfulde Adelaide, med ſit varme Hjerte og ſin rene hellige Sjæl, og uden

egentlig at vide hvorfor, vendte jeg om og gik til Byen. Det var sildigt, Klokken var 11 og man lukkede Porten strax efter jeg var gaaet ind af den. Uagtet Du ofte har bedet mig skye et hvert Møde med Adelaide, uagtet jeg føler Sandheden af Dine Ord, at man ikke maa indgaae Forbindelser, som kun Sølelserne knytte, saa længe man ikke er Herre over disse Sølelser, kan jeg dog ikke nægte mig den Fryd, undertiden at gaae igjennem den Gade, forbi disse Vinduer og dette Huus, under hvis Tag Fredens og Uskyldighedens Engel hoiler, og endogsaa i den Tid Du var her, tilbragte jeg ofte mange Diebliske uden for dette Huus, naar jeg sagde Dig, at jeg havde hørt Kollegier.

Da jeg kom til min Moders Gaard, var Porten slaaet i laas, jeg havde glemt min Nøgle hjemme, nænte ikke at vogne Kolkene, satte mig paa en Afviser uden for Grevinde Hartners Port, saa op til Adelaides Vinduer, og tilbragte saaledes under Venskabs Erindring og Kjerligheds Haab en af de behageligste Nætter i mit Liv. Jeg veed ikke, men for mig har det altid, endogsaa fra Barndommen af havt noget underligt, selvsagt ved saaledes at være allene, alting er stille

omkring os, disse Vægtere, disse halv udgaaede
 Løgter, disse Klokker, disse Haner, der svare
 hverandre saa mekaniske hen ad Morgenstunden,
 og endelig den Trøst, at man er omringet af so-
 vende Mennesker, som i det mindste ikke begaae
 Forbrydelser imedens de sove, har altid været
 mig meget behageligt, uden jeg selv kan gjøre mig
 nogen Rede derfor. Klokken ringede syv, Dagen
 brød frem og kastede sine pragtfulde Straaler paa
 de tilfrosne Ruder, Vægterne vare allerede gaaet
 af Gaden og Pigerne begyndte med deres Smæk-
 tofler at løbe til Bagerne efter Kryderbrød til
 deres Kaffe, da jeg oven over mig hørte en Stem-
 me akompagneret af et smukt Clavefin royal —
 en Stemme Rudolf, der gjennemtonede min hele
 Sjæl. — Det var hendes, det var Adelaides
 Stemme, hun sang Ewalds liden Gunst:
 sang den med en Blidhed i Udtryk, med en
 Aand og Sandhed, jeg endnu aldrig har hørt
 Mage til. Kort efter lukkede hun Vinduet
 op, og stod og saae ned af de døde Gader; nu
 forlod hun det igjen, spillede Mozarts sørgelige
 Dødnings-Marsch og traadde med et ængstligt Ud-
 seende til Vinduet; Krogen var gaaet af, hun
 vilde trække det til sig; det blæste stærkt,

hun havde to Gange haft det i Haanden og
 det var fløjet fra hende, da hun nu tredie Gang
 strakte sig efter det og Vinden atter rev det fra
 hende, hævede hun Armen langt ud, Hals-
 klædet faldt af hende, og jeg saa den sneehvide
 Arm, denne ranke Hals, denne bølgende Barm,
 disse flagrende Loffer — hun stod endnu længe i det
 aabne Windue, og jeg — jeg holdt Haanden
 for Øjnene og gik hjem. — Grusomme Ven!
 er Du da nu tilfredsstillet, har jeg da endelig
 bragt Dig et Offer værdigt Dine Fordringer?
 har jeg nu engang handlet overensstemmende med
 Din strænge Lære om Pligt og Moralitet? jeg
 har sejret over mit Hjerter og mine Gølelser, jeg
 har undgaaet Diebslikke, hvori Døden selv maatte
 være behagelig, jeg kunde have lagt for hendes
 Godder, kunde have udgydet Taarer ved hendes
 Barm, og istedet for det sidder jeg nu her og
 angter en Daarskab, jeg den Gang ansaae for
 Pligt — i to Aar har jeg behærsket de meest
 brændende Gølelser, Dine filosofiske Sætninger
 holdt mig tilbage, og Dit Hjerter erstattede mig
 Kjerlighedens Tab, jeg kan ikke tie, jeg kan ikke
 længere være ene, naar man engang har følt
 Kjerlighedens omme Gølelser, kan man ikke læn

gere modstaae dem. God Nat Rudolf, jeg vilde kun bringe Philosophen til at erindre han var Menneske.

R * *

Jeg har i dette Øjeblik læst et Brev, der bedrøver mig meget. — Leopold Nordheim er død — Han faldt i Livets skønneste Blomster, i Styrkens og Sundhedens kraftfuldeste Alder, kun 18 Aar gammel; uskyldig, som i hans første Time, uden Brøde, ukjendt med Lasterne og Menneskene, ukjendt med Verden og sine egne Følelser, han elskede mig som den døende elsker Livet; og inden i hans Moders Brev laae en lille Seddel til mig, han selv havde skrevet i sit sidste Øjeblik. Vor gode blide Leopold! kun saa Mennesker i Livet elskede mig som han, kun saa kjendte jeg med saa uskyldigt et Hjerte, saa rene hellige Følelser, saa ufordærvet en Ungdom, som han — arme Leopold! han vilde saa nødig døe — rødmande Roser, som Stormvinden river Bladene af — Mejnert! saaledes dør den ene bort efter den den anden, saaledes falde Bladene af Træerne

indtil Stammerne staae nøgne tilbage. Helligt
være os hans Minde, helligt hans Uskyld og
hans Venstab, og hans Erindring værdig de
Taarer den har kostet mig. Endogsaa han kom
saa ofte hos Adelaide, endogsaa han var en af
dem, der hørte med til vore uskyldige Læge. Det
er ni Dage siden jeg saa hende, og endnu svæ-
ver denne høie, ranke Figur for mig, endnu
seer jeg hende staae i det aabne Vindue med dette
Engleblis, dette fromme Øje, dette kjerlige Smil.
I et heelt Aar har jeg ikke talt med hende, og
jeg erindrer mig saa godt den sidste Aften vi vare
samlede hos min Moder. Hun sad henne i Kro-
gen i den gule Stue og spillede paa Klaveer, og
jeg sad ved hendes Side og sang. Hun var saa
venlig imod mig, gav mig Brystsukker, da hun
hørte mig hoste, og spurgte hvert Øieblik hvad
jeg vilde, hun skulde spille. Da de kjørte bort,
fulgte jeg hende ned, jeg havde hende under min
venstre Arm, og da vi gik ned af Trappen,
spurgte hun mig ned saa saamegen Godmodig-
hed om jeg kunde erindre, hvor ofte vi som Børn
havde løbet op og ned af disse Trapper. God Nat
Brauner, god Nat, hvidskede hun to Gange i
en om og venlig Tone, og trykkede sagte min

Haand. — Nej Mejnert! saaledes trykker ingen Pige Haanden uden hun elsker. Det var sidste Gang jeg talede med hende, der kom nogle smaa Stridigheder imellem hendes og min Moder, og hun har aldrig siden været i vort Hus. Lad mig endnu engang erindre Dig om det Øjeblik, da hun gik ned af Trappen, da hun stod med den ene Fod paa Trinnet af Karetten og den anden paa Steenslisen, da hun endnu engang rakte Hovedet ud af Vinduet og tilvinkede mig det sidste Farvel, i det Vognen kjørte ud af Porten. Nej Rudolf! nej min Ven, der var for megen Omhed og Kjærlighed i dette Øjeblik, for megen Tillid og Agtelse i dette Haandtryk, til jeg nogensinde skulde glemme det; sikkert var jeg den første, hvis Haand Adelaide saaledes trykkede, troe mig, jeg bliver vist ogsaa den sidste. Hun, der kjendte mig fra min skolefrie Barnheds første Dage, der kjendte dette Hjerter, som altid slog varmt for Dyden og hende, og vidste, at det kun kunde elske Adelaide, vilde vist ikke bedrage mig, ikke engang ved et Øjeblik.

O, blide Erindring! forlad du mig ikke, bliv steds hos mig og opfyld mit Hjerter med

Fryd, som du engang mærkede mit Dje med
 Taarer! Al! hvorfor kommer disse Tider aldrig
 mere tilbage? hvorfor ere de saa ganske forbi?
 Lunefulde Skjebne, da du skjenkede mig dem,
 burde du have sagt mig de vare de sidste. Nej!
 min Ven, om Du endogsaa holder mig fra at
 fornye et Bekjendtskab, Du anseer farligt for
 mit Hjerte, skal Du dog ikke forhindre mig i at
 dvæle ved Erindringen om forrige Dage, der
 næsten ere blidere end Haabet om de tilstundende,
 og hvad Du end kan sige, vil denne altid blive
 min højeste om maaskee ikke min eneste Nydelse.
 Da vi kom sammen hos min Moder, da vi plukke-
 de Frugter, og lagde dem i Adelaides Skjød, da vi
 flettede Krands og bandt om den skønne blom-
 strende Pige, og hun saa altid lønnede dem med et
 Haandtryk og undertiden ogsaa med et lille Kys.
 O! hellige Barndom, hvo er riig paa Glæder
 og Ufskyld som du! Da Rudolf! da forgiftede
 ingen Forsængelighed eller Vresnysse os Livets
 roligste Glæder, vi kjendte ikke Menneffene, elske-
 de dem og vare lykkelige ved at elske dem. Kjer-
 lighed for Kjerlighed tænkte vi, og drømte ikke
 om at Fordomme og Etikette skulde forbitte os
 Nydelsen af vor første Bestemmelse. — Svage

Daarer! Naturen gjorde os alle frie, og vi sukke daglig under Lænker vi selv have paalagt os. Min Moder lader mig kalde til sig, Tjeneren siger jeg skal komme strax. Lev vel.

R * *

Du maa gaae ud med mig, gode Ludvig! sagde min Moder til mig, da jeg kom ned til hende, vi sidde begge her og krybe sammen, det er ikke godt. Jeg hjalp hende sin Raabe paa, og vi gik ned i Rosengangen, en Spadseretour, hun holder saa meget af, fordi hun der saa ofte har gaaet med min Fader. Vi havde kun sat saa Dieblikke paa en af Bænkene, da der kom to Fruentimmer gaaende nede i Gangen med Tjener bag efter sig, og vagnet jeg seer kun flet, kunde jeg dog mærke paa min Moders Tilberedelser, at det maatte være noget usædvanligt; hun bandt Baandet om paa sin Hat, rettede et Par Gange paa sit Tørklæde, spurgte om hendes Haar sat godt, rejste sig op og gik dem med en Slags Triumph i Møde. Jeg fik neppe Tid at spørge hvem

det var, førend jeg saae Grevinde v. Hartner og Adelaide. Stien i Rosengangen er temmelig smal, og de kunde ikke ret vel undgaae at tale med hinanden. Min Moder var, som hun altid er, meget høflig og forekommende imod alle Mennesker, Grevinden var overmaade galant, det vil sige, overmaade grov, og endstjønt Samtalen ikke varede længe, fortalte jeg dog Adelaide, at jeg havde seet hende for nogle Dage siden i sit Vindue. — "Naar?" spurgte hun hastig og gik et Par Skridt tilbage, at hendes Moder ikke skulde høre os. Denne Fortrolighed gav mig Mod, jeg fortalte hende i levende Udtryk, hvad hun havde haat paa den Morgen, hvad hun havde spillet, hvad hun havde sunget, hvordan hun havde seet ud, hvorledes hun ikke kunde saae Vinduet sat paa Krog, og vovede endogsaa da hun spurgte mig hvad jeg gjorde paa Gaden saa tidlig — at gjentage to Gange i Træk — "Hvad jeg gør paa Gaden uden for Deres Vinduer Adelaide! og det kan De spørge om?" Grevinden klagede over Aftenluften og gik, og da hun vendte om for at se om Adelaide fulgte med, og min Moder kaldte høit paa mig, at jeg skulde komme, stod vi begge ganske

tause med blussende Rinder og nedslagne Vine og
stirrede ned paa den frogne Jord. Mais mon
Dieu Adelaïde! raabte Grevinden, og Adelaïde
løb forvirret fra mig uden at hilse, og uden at be-
de farvel til min Moder, som hun ellers holdt saa
meget af. Da vi kom hjem, gik jeg op paa mit
Kammer, jeg kastede mig i min Lænestoel, og
overtænkte dette Møde.

Det var her jeg saa ofte havde sat med
Dig, det var her jeg i mine yngre lykkelige Ven-
skabs Dage saamangen Gang havde talt med Dig
om min Moder og Adelaïde, og nu var jeg ene,
uden Dig, uden noget Menneske paa Jorden,
der kunde dele mit Haab og min Kjerlighed; det
blev mig saa eensomt, enhver Krog i mit Kam-
mer mindede mig om saa meget, jeg gik ud paa
Gaden, og længtes efter, at man skulde tæn-
de Logterne. Det blev snart mørkt, og neppe
har nogen Tyrste sat sig paa en Throne med mere
Fordømtning end jeg paa min Afviser. Alle
Vinduerne vare lukkede, Klokkerne 11 blev Por-
ten aabnet, nogle Fruentimmer, fulgte af et
Par Tjencere stode i deres Vogne, der holdt in-
denfor, og Adelaïde aabnede sit Vindue og til-

raabte dem god Nat. Da de vare kjorte bort,
 gif jeg hen under Muren, Adelaide! raabte jeg
 to Gange og saae op til det aabne Vindue. "Er
 der nogen der falder," spurgte hun ængstlig, og
 rakte sig langt ud af Vinduet — jeg blev for-
 virret — Comtesse sagde jeg, og drejede paa
 Hatten i Haanden. "Gud, Brauner! er det
 Dem!" raabte hun højt og trak sig hurtig til-
 bage. Vinduet blev staaende aabent, jeg sad
 hele Natten og ventede der skulde komme nogen;
 der kom ingen, og endnu den følgende Morgen
 Klokken 5 stod det og knirkede frem og tilbage.
 Det var alt, o! men det var ogsaa nok, et
 elskende Hjerter er saa nøjsomt, og der behøves
 kun et Djekast for at gjøre Elskeren til det lykke-
 ligste Menneske under Solen. Hvorfor blev hun
 saa forvirret? hvorfor trak hun sig saa hurtig
 tilbage? hvorfor glemte hun at lukke Vinduet
 da hun saae mig? ja Rudolf, hun elsker mig —
 hun elsker mig Rudolf, og ingen dødelig skal
 kunne berøve mig mit Haab og min Kjerlighed.
 En blussende Kind, et funklende Øje, et tryllende
 Smil er Tegn paa Kjerlighed, og just saaledes
 aae hun paa mig i Rosengangen.

Atte lange Dage ere nu forløbne og jeg har ikke
 seet hende, ikke hørt et eneste Ord fra hende.
 Jeg gaaer forbi Vinduerne hver Dag, stiller
 mig paa Fortougene ligeover for Gaarden, jeg
 staaer der heele Timer — alting forgyves
 — Kullegardinerne ere trukne ned, Porten
 staaer aaben, der er stille i Gaarden, som i en
 Grav, man moder ingen paa Trapperne. For-
 gangen Aften sad jeg mig forklædt uden for Dø-
 ren, jeg raabte sagte Adelaides Navn, der
 var ingen der svarede, jeg bankede paa, in-
 gen lukkede op, og de eneste levende Væsener
 jeg har seet derinde, er en gammel Portner og
 en lille graa Ratteskilling, der undertiden sidde i
 Staldbøren og lege med hverandre. Hvad vil det
 sige? boer hun der ikke meer? er hun syg? er
 hun rejst? — jeg maa vide det, jeg maa see
 hende, det koster hvad det koster vil. Livet kan
 ikke offres for noget saa gjerne, som for Kjærlig-
 heds, og Tiden, hvori vi kunne elske, er kun
 saa kort. Altsaa gaar derind, brække Døren
 op, kaste mig for Adelaides Fodder og blive —
 og blive kastet paa Porten af hendes Moders Følsk

— o! hvor dog Kjerlighed er riig paa Opfindelser og Daarstaber, paa Fryd og Kummer, paa Smil og paa Taarer — Nej min Ven, frygt ikke, jeg skal bære mig ad som en Philosoph, og Du vil tilstaae jeg har Fornuft. — Bære mig ad som en Philosoph siger jeg, og hvad vil det sige? — tvivle om Abelaide er syg og vente til jeg læser hende død i Aviserne. — O sig mig dog! raad mig! hvad skal jeg gjøre? jeg føler jeg før kunde høre op at være, før jeg kunde høre op at elske, og sikkert vil man engang med Navnet Abelaide kunde vogne mig op af min Grav — jeg kan ikke længere leve i den Uvisshed, og hvad Du end kan sige, den visse Død er lettere end den ubisse.

R * *

Hvad er dog alt dette? alle disse Saligheder, alle disse Gøleiser, der skjenke os saa megen Fryd, hvad er Livet? hvad Mennesket og Menneskets Glæder? — hvad er det Mejnert? — tomme Skyggebilleder af en varm Indbildningskraft, opdigtede Synner af et kjerlighedsfuldt Hjerte,

Bedragerier af Haabet. O, hvad leder Kjerlighed os ikke til? hvilke Tæmpler styrte vi ikke i Afgrunden? hvilke Byer stikke vi ikke i Brand? hvilke Umueligheder gjøre vi ikke til Muligheder, naar vi elske? Vi erobre en Verden, der ikke er en Erobring værd, vi høre døende Qvindes ynkelige Jammerkrig, see sorgende Mødre med spæde Børn paa nøgne Arme flygte ud af deres flammende Huse, høre Graasklokkerne ringe dem til Jorden, plante Friheds træer, bryde Lænker, udrydde Fordomme og forbedre Mennesker; og efter saaledes at have erobret Lande, sat paa Throner og regjeret Folkelag, vogne vi da endelig. Byerne ere ikke opbrændte, de samme Tyranner bære Kronerne som før, de samme Fordomme regjere endnu, Verden er ikke bedre, Menneskene ikke bedre; og efter længe at have trættet os med Friheds og Kjerligheds Chimærer, føle vi vor sande Tilværelse, lægge os til at sove for at vogne, og vogne igjen for at sove, ærgre os over Menneskenes Gejls, uden at kunne rette dem, modstaae Fordomme i Ungdommen, og bukke selv under for dem i Alderdommen; skrive Postaler over Friheden, betragte med Gyfsen det truende Jernscepter, lægge Hænderne i

Skjædet og vente paa Mirakler. Du er vred
 seer jeg, Du trækker Dine Øjenbryne sammen og
 river mit Brev i Stykker. Gladder, siger Du,
 som saadan en Galning, som jeg pluddrer op i et
 misfornøjjet Øjeblik. Maaſkee har Du Ret, men
 hvad er Livet uden Venſkab, Kjærlighed og Haab?
 jeg har ikke ſet Adelaide i 25 Dage, og Gud
 veed det, maaſkee ſaaer jeg hende aldrig mere at
 ſee. Der ſidder ingen i Vinduerne, der gaaer
 aldrig nogen hverken ud eller ind i Gaarden, i
 de ſidſte ſyv Dage har jeg holdt Vagt udenfor,
 og Porten er altid i Laas. I Aftes ringede jeg
 ſtærkt paa, den gamle Portner kom brummende
 med en lille Haandſygte og lukkede mig op. Er
 Grevinde Hartner hjemme, ſpurgte jeg? Han
 ſatte mig Lygten i Anſigtet og med en Mine,
 ſom om han vilde ſige: er det dig Krabat? ſvare-
 de han: hun er paa Landet. Jeg vilde have
 ſpurgt ham videre og ſtak ham et Par Kroner i
 Haanden, ſom han kaſtede paa Gaden, og uden
 at vide hvorledes, kom jeg i al Stilhed og Hur-
 tighed langt ud paa Fortouget, og da jeg vilde
 gaae ind i Gaarden var Porten ſlaaet i, og uag-
 tet jeg blev ved at ringe, ſom om Klokketrengen
 ſkulde gaae i Stykker, ſom der dog ingen og luk-

fede op. Det var Enden paa mine Undersøgelser den Aften, og da de andre ikke ere løbne meget bedre af, vil jeg ikke kjede Dig med at fortælle dem. Vist er det, at de ere paa Landet, og uden Tvivl maae Grevinden have faaet noget at vide, som gjør hende saa forsigtig. Saaledes udspreder Haabets venlige Sol sine smilende Straaler over den mørke Himmel, man overlader sig til Nydelsen, man betragter dens skinnende Pragt med Fryd, og i det man takker Himlen for dette Glimt — en Ekse, og Haabet og dets Straaler forsvinde.

R * *

Glæde Rudolf! sejrende Kjerligheds varmeste Glæde. Jeg har seet hende, talt med hende, sat ved hendes Side, holdt begge hendes Hænder imellem mine, trykket dem op til mit bankende Bryst, seet Kjerligheds sittrende Taarer i det skønne Øie, og hvilet min Kind til hendes glødende Læber. — Det er syv Dage siden, min Moder og jeg sadde nede i Dagligstuen og læste Lafontaines Harpe. Komala, Komala, afbrød

min Moder mig ofte og sælbede Omhedes Taarer
 over Hidallen, og Beundrings Taarer over Digte-
 ren. Det var om Eftermiddagen, vi havde nylig
 drukket Thee. Man bankede stærkt paa Døren, kom
 ind, raabte min Moder og lagde sine Briller ned
 paa Bogen. Døren aabnedes og en Tiener i
 prægtigt Livree traadte ind med en Invitations-
 Billet til et Ball hos Gehejmeraad Warberg.
 Jeg svarer nej, min Moder kalder mig ind i den
 anden Stue, falder mig om Halsen, kysser mig,
 besværges mig, at jeg endelig maae gaae derhen,
 forsikkrer mig paa, at det at danse hos en Ge-
 hejmeraad er allerede et betydeligt Skridt nær-
 mere et Embede, at der ingen Forbrydelse er i at
 danse og at man jo gjerne kan være omringet af
 Mennesker man ikke lider, uden selv at lide noget
 derved. Min Moders Bønner fik endelig Over-
 haand, og jeg svarede ja. Den bestemte Dag klædte
 jeg mig paa og kjørte der op Klokken 8 om Aftenen.
 Allerede i 2 Aar havde jeg ikke mere været i disse
 Cirkler, hvor man kun bedømmer Mennesket ef-
 ter Benene og Frisuren, havde maaskee glemt
 en Deel af dette naragtige man der maa gjøre
 for ikke at synes naragtig, kunde maaskee heller
 ikke bukke min Ryg saa dybt, som jeg engang hav-

de bukket den, heller ikke reise mine Haar i Panden som Svineborster, eller sætte Spænderne saa langt udenfor Skoene, og Halskluden saa langt udenfor Hagen som den skulde være — fort, jeg var branten og traadte med en fjedsommelig ærgerrig Mine ind i Entreestuen, hvor en Hoben Tjenere omringede mig for at tage min Hat og sige min Tjener hvad Tid Bognen skulde komme. Jeg brød igjennem dem med Komplimenter, beholdt min Hat og gik gjennem en Deel Værelser, omvæltede med den smagfuldeste Pragt ind til den egentlige Dandsesal, der var behængt fra loftet til nederst med Blomsterkrandse. Gehejmraad Wardberg kom mig strax hoppende paa Tæerne imøde med overdreven Artighed, tog mig i Haanden, førte mig omkring til de smukkeste Damer, presenterede mig for dem comme un petit heremite, der var tabt for Selskabet, og med en lille fransk Sententz vidste at sige en over noget smigrende om mig; derpaa forlod han mig et Dieblis, hentede sin Datter, udbad mig den første Dands hos hende for mig og gik op og ned midt af den store Sal med mig i Haanden, smakkede hemmeligt om ligegyldigede Ting, fortalte mig en Deel jeg ikke forstod et Ord af,

og brugte vigtige Gesticulationer for at vise de andre hvor megen Priis han satte paa mig. Lovise Wardberg kom til mig og gjorde mange Undskyldninger; hun havde siden den sidste Koalition altid været angageret med den preussiske Gesandt til den første Dands. Gehejmeraaden slog smilende sin Datter med Fingrene over Næsen, gav hende mange Bebrejdelser, skændte meget abominabelt paa hende, og førte mig i Armen paa Grevinde E* der var meget smuk og lod ogsaa til at have nogen Forstand. Jeg forlod dem, satte mig hen til Musiken begyndte i et Vindue og ærgrede mig over jeg var kommet her, da jeg fik 3 Smæk paa Skulderen af en Vifte. Det var Grevinde E*, hun kaldte mig med en dyb Hilsen til Dandsen, puttede sin Vifte i min Lomme, bebrejdede mig min Ligegyldighed for Smagen og udbad sig at blive nederste Par i den anden Quadrillie for desso længere at nyde min Conversation. Jeg har kun kjendt saa Fruentimmer af hendes Stand med saa megen Verden, saa sin Levemaade, saa nøje Kundskab med den nyere Literatur som hun. Uagtet der var en fortræffelig Musik, og jeg holder meget af at dandse og Grevinde E* er meget interessant og dandser ogsaa meget godt, enyerede

jeg mig dog morderligt og satte mig ogsaa strax
saasnart Dandsen var fuldendt hen i mit forrige
Vindue bag et couleur de clere Atlas-Gardin
og betragtede disse Mennesker, hvoraf sikkert ikke
en eneste havde en Tanke udenfor Ballsalen. En-
hver havde sit Maal, enhver koketterede paa sin
Maade, enhver søgte at gjøre sine Erobringer,
dog saae jeg alle Damerne at bestorme en Emi-
grant le Duc de Byrgnang. Le Duc de Byrg-
nang var en af Ludvig den 16des meest yndede
Hoffinder, han emigrerede saa Maaneder førend
Kongen blev gillotineret, har opholdt sig 3 Aar
ved det engelske Hof og har nu besluttet at leve i
Danmark med en Kapital af 45,000 Rd. aarlig.
Han er temmelig høj og meget smuk, har denne
Franskmændene saa egne vivacitet og vigeur,
man sielden finder hos den dumme Russer, den
forfærdelige Britter, den vindige Tydsker eller sovnige
Svenskmand. Han er velskabt, har sort krollet
haar, en smuk Stemme, en ædel Anstand, men
væger at være det gandske modsatte af den blide
og sødmodige Rolle han altid vil spille. Hans An-
sigts udtryk er smukt, han har dejlige Træk og uagtet
sine grumme Næse og sorte spillende Øjne love
meget, skal han dog være utaaalelig eenfoldig.

Jeg sad længe og betragtede dette Menneſſe, da begge Dorene ſprang op, alle Cavalierene vendte ſig fra deres Damer midt i Dandsen, ſmilede til den aabnede Dør, og jeg ſaae et højt Fruentimmer, klædt i lyſerødt Krepſtor med et ſunklende Diamant paa Hovedet træde ind i Salen. Jeg ſpørger en Emigrant, der ikke ſad langt fra mig og viſtede en Dame "hvem det var". Monsieur ſagde han og kikkede hen med ſit Dieglas c'eſt la comteſſe Hartner, la plus jolie fille du monde. Adelaïde Hartner ſpurgte jeg? Emigranten bukkede og gik. Nu omringede man hende, en, der udbad ſig en Dands, man bragte hende Stole, Limonade, Chokolade, Orchade, ſpurgte hvad Dandſe hun yndede meſt, dem med eller uden Balts, om hun ingen Perogodine eller Barnoiſe, eller Pas de deux vilde, fort man tilbød hende ſom Ballets Primadonna. Med Kold Høflighed ſvarede hun enhver paa ſine Spørgſmaal; hun vidſte nok det ikke var hende man hylbede, men deres egen Forſængelighed de tilfredsſtillede, og uden at være fraſtodende takkede hun dem fort for alle deres Tilbud. Hun modtog deres Glæderinger med Ligegyldighed, lod ſom hun ikke hørte deres ſlaue Duceurer, og

smilede lidt over deres Vittigheder. Nu trængte Byrignang frem, han bad hende om en Vals; jeg valtsfer aldrig Monsieur le Duc svarede hun og nejede dybt. Kun ganske kort vedblev han paa halv Fransk og halv Dansk. Grevinden rykkede sin Datter i Kjolen. Ma bonne fille! sagde hun og flappede hende paa kinden; man spillede Mozarts dejlige Vals, og nu fremsvævede Adelaide med lette Trin i Byrignangs Arme langs hen ad Gulvet. Byrignang sluttede hende fast til sit Bryst, ethvert Træk, enhver Mine syntes han at gennemskue; han betragtede hende som et Offer værdigt sin Bellyst, og Damerne undlod ikke, at hvidske hverandre Smaaadiøse i Ørene. Da Valsten var forbi vilde Adelaide sætte sig, hun gik til det Vindue, hvor jeg sad, og uden at blive mig vaer, kastede hun sig ned paa en Stool lige overfor mig. Byrignang hentede Limonade, hun viftede sig stærkt, og uden just at lægge Mærke dertil, tabte hun Viften paa Gulvet. Jeg bukkede mig ned for at tage den op; "jeg beder dem Hr. Brauner! gjør dem ingen Ulejlighed," sagde hun i en kold fremmed Tone, og tog den selv op, førend det var mig mueligt

at faae den. Jeg gjorde hende mange Undskyldninger fordi jeg havde været saa langsom, spurgte om adskillige Ting, som hun neppe værdigede mig at svare paa. Umuligt kunde jeg udfinde nogen Grund til denne Kulde, da jeg i det samme saae en aldrende Kone række hende en lille Øste Pebermynte-Kager og i hende gjenkjendte Adelaides Moder. Jeg hilsede hende dybt, hun vendte mig Ryggen og førte sin Datter ved Haanden ind i den anden Ende af Dandsesalen. Længere ud paa Natten gik jeg hen i et af Kabinetterne, Grevinde Hartner spillede Kasino, jeg hilsede hende anden Gang, mon dieu! qui est cet homme la spurgte hun den spanske Legations-Sekretair, der stod bag hendes Stol med et Par store Briller og correnjerte hendes Kort. Ou madamme? spurgte han og saae mig stibt ind i Øinene. La; svarede hun og pegede hen paa mig med Fingeren — er det ikke mageløst? Da jeg gik igiennem Sælen mødte jeg Adelaide — jeg var stød — hvem søger Comtesse'n spurgte jeg og betragtede med kold Forundring de prægtige Juveler, der smykkede de hvide Arme — "jeg søger min Cavalier!" — og det er? — "Hertugen af Byrgnang" — ja saa. De kom kun sile

dig i Aften; — "jeg var paa Komoedie." — Hvad Stykke spillede man? — Hun taug og slog Di-
nene ned. — Hvad Stykke spillede man? spurgte
jeg anden Gang og saae alvorlig paa hende. —
"Man spillede," flamede hun halv sagte og søgte at
lede Samtalen paa andre Ting. — Comtesse
vil dog ikke det skal være en Hemmelighed, vedblev
jeg og loe saa højt jeg kunde; — hun rødmede og
traadte et Skridt nærmere. "Man spillede Emilie
Gallotti;" svarede hun langsom og vendte sig fra
mig og gif. Emilie Gallotti! raabte jeg forfø-
det og slog Hænderne saa stærkt sammen at en lille
Kammerjunker, der stod i Nærheden af mig og
betragtede sine smukke Løge, sprang 3 Skridt i
Vejret af Skræk og maatte have faldet i Afsmagt
dersom hans Oheim Hr. Kammerherren ikke hav-
de givet ham sin au de lavande Flaske. Emilie
Gallotti vedblev jeg og satte mig ind i Salen bag
mit Gardin. See Emilie Gallotti og gaae paa dette
Ball sagde jeg vel 20 Gange til mig selv og skam-
de mig over min Kjerlighed. Fra dette Øjeblik
af betragtede jeg Adelaide, som en af Ballets
forsængeligste Piger; jeg besluttede nu ikke mere
at tale til hende, og foragtede det Menneske for

hvis Gødder jeg for en Time siden vilde have udsaaudet mit sidste Suk. Da jeg saaledes sad og ærgrede mig, fik jeg en Rosenfrands i Hovedet. "Vil De gjemte den til jeg har danset Touren ned," hørte jeg en Stemme. Det var Adelaides. Jeg vil hænge den her, svarede jeg og hang den paa en Lysepibe i det ved Vinduet indmurede Spejl. Adelaide dansede med Kammerjunker v. Hartner, hun skulde just gjøre chai og hørde ikke hvad jeg sagde. Da Dansen var forbi saae jeg hun gjennemledte Salen, jeg havde forladt min gamle Plads og stod og kikkede bag en Dør. Har Du ikke seet Brauner hørde jeg hun spurgte Louise Wardberg. Jeg saae han gik for kort siden ind i det Kabinet der, svarede hun og pegede hen hvor jeg stod. Adelaide fandt mig. "Har De min Rosenfrands?" spurgte hun lidt forlegen, da hun saae hvor alvorlig jeg var — Comteffens Rosenfrands? jeg har hængt den ved Spejlet, svarede jeg og bukkede. "Min Rosenfrands, Brauner!" gjentog hun langsom og gik ind for at ville hente den. Lysepiben var for høj, hun kunde ikke rigtig naae den, og da hun vilde høre Armen for at tage den ned, gik der Ild i den og den sank flammende til Gulvet. Adelaide

udstøder et Skrig, man seer Ilden, flimser om hende, slukker de brændende Blomster og spørger hende hvad det var — En stakkels Rosentrands! svarer hun sukkende og seer med taarefulde Øjne paa mig. Man vender sig om, peger paa mig, hvidster til hverandre og fra dette Øjeblik af betragter Byrgnang mig med vigtige Øjne. A present la Perogodine siger han og trækker Adelaide til Dandsen. Man havde rejst sig fra Spillebordene, alle Mennesker omringede de to Dandsende, Byrgnang var træt, og i det Øjeblik jeg seer man vil tilkjende ham Bisaldet, flapper jeg ham af; jeg anstrænger alle mulige Kræfter, springer i Høiden, hauterer med Theaterpas, gjør en temmelig hældig Gladiator-Attityde, og da jeg holder op flapper Wardberg i Hænderne, raaber bravo og gjør mig mange Komplimenter for min smukke Dands. Grevinde Hartner, som seer det, kommer strax til mig, gjør utallige mange Undskyldninger for hun ikke havde kjendt mig før, beklager at hun saa ofte maatte lide for sine Øjne, og præsenterer mig for den portugisiske Minister, der stod bag ved hende og forsikrede at han længe havde yttret det Ønske at kjende mig. Grevinden trykkede mig ret venstabelig i

Haanden, og da hun siden fandt mig i en dyb Samtale med Ministeren, trak hun mig hen i et Vindue, hvidskede med mig og bad mig hilse min Moder. Au table! mes dames au table! raabte Wardberg midt i Døren, og nu tog hver sin Dame og gik ind med i Spisesalen. Jeg fulgte bag efter de andre uden Dame, og satte mig alene ved et lille Bord imellem tre svenske Officerer, der kom saa dybt i Dispyt med hverandre om Buonaparte og den franske Revolution, at Wardberg tilsidst maatte bede dem være lidt mindre højrostede; og de maatte forlade Selskabet. Da Desertten gik omkring og Isen allerede var lagt for, vendte jeg mig af en Hændelse om, og saae Adelaide i fuld Arbejde med at undervise en Tjener og pege hen paa mig. Tjeneren kom endelig til mig med en Devis paa en Tallerken; jeg brækker den og læser en lille Seddel, skrevet med Blyant: "Adelaide venter Dem." Jeg rejste mig op og satte mig ned paa den ledige Stol, der stod ved hendes venstre Side, hvor Hertugen af Byrgnang, der var gaaet op i Dandsesalen for at tage Plads, havde siddet. — Jeg saae paa hende uden at kunne sige et Ord, slog det ene Glas Vand i mig efter det andet, brækkede

Kraustbrødet i tusinde Smaaastumper og svarede
 forkeert paa alt, hvad hun spurgte mig om. —
 Endelig udbød jeg: Comtesse'n har nok været paa
 Landet? — "Jo jeg har." — Har Comtesse'n været
 der længe? — "Nej" — Naar kom Comtesse'n hjem?
 "Hvorfor kalder De mig bestandig Comtesse'n i Af-
 sten," sagde Adelaide i en rørende Tone, og rak-
 te mig ængstlig Haanden under Bordet? Jeg
 saa den blussede Kind, det nedslaaede taarefulde
 Øje og trykkede hendes Hænder sagte imellem
 mine. "Hvorfor gode Brauner, hvorfor kalder
 De mig bestandig Comtesse i Afsten;" vedblev hun i
 en blødere sømmere Tone, og saa mig smilende i
 Øinene — Adelaide hvidskede jeg, og mit Hjerte
 bankede højt af smeltende Kjerlighed, skulende
 Fryd; Adelaide! ... i dette Øjeblik rykkede man
 med Stolene, Kavalliererne styrtede frem for at
 tage Plads, Byrgnang raaber højt paa Adelaide
 i Døren, hun løber fra mig, alle stiple op til
 Dandsesalen; Tjenerne gaae bort for at opvarte
 de Dansende og jeg bliver staaende allene tilbage
 i Spisestuen med Armene over kors og stirrer
 paa den Stol hun havde siddet paa. Kort efter
 kom Adelaide løbende tilbage, hun havde glemt
 sin Bifte paa Bordet under Tallerkenen, og da

hun vilde tage den saa hurtig at jeg ikke skulde
 mærke det, stødte hun Haanden imod Kanten af
 Bordet, Armbaandet gik i Stykker og Juvelerne
 faldt paa Gulvet. Jeg lagde mig under Bordet
 for at samle dem op. "De gjør Dem saa megen
 Ulejlighed Brauner!" sagde hun i det jeg overles-
 verede hende dem — Troer De virkelig De gjor-
 de mig Ulejlighed, spurgte jeg, og trykkede hendes
 sittrende Haand til mine glødende Læber — hun
 rødmede og vilde gaae — Adelaide, raabte
 jeg, og trak hende tilbage, troer De virkelig
 De gjorde mig Ulejlighed. "Og gjorde De ikke
 ogsaa det? see engang, hvor rød de er i Hove-
 det;" hun førte mig til et Spejl. — Adelaide,
 raabte jeg og sank knælende ned for hendes Fø-
 der — "Slip mig Brauner, slip mig!" sagde hun
 inden jeg rørte hende og bukkede sig ned for at
 løfte mig op — Ikke sandt, spurgte jeg, en Ar-
 bejder er sin Løn værd? — "Jo vist Brauner, jo
 vist!" svarede hun mig smilende og hældte en Tal-
 lerkens Confecture i min Lomme; — Jeg saae længe
 paa hende uden at tale, hun blev forlegen. —
 Adelaide! ikke et lille Kys, udbrød jeg og trykte
 hendes Haand til mit bankende Hjerte, hun trues-
 de af mig med Fingeren. Ikke et lille Kys Ade-

delaide? — "Et lille Ørefigen," svarede hun mig halv grædende og sank rødmende i mine Arme. Mademoiselle Hartner, raabte Byrgnang i de andre Børseiser, og Adelaide fløj som et Lyn ud af Døren. Jeg blev allene staaende tilbage. Elsker Du mig da, raabte jeg højt efter længe at have staaet og betragtet en af Juvelerne, der var blevet liggende under Bordet — Elsker Du mig da? — *assurancement Monsieur, assurancement elle vaus aime*, raabte en Mand og klappede mig paa Skulderen. Det var Gehejmerraad Bardberg. Han kaldte paa en af Tjenerne, bad ham hente en Flaske Champagne, satte to Stole til Bordet og drak af de lange Glas i den perlende Champagne min Elskedes Skaal uden at vide hvem det var. Han skulder min Moder 8000 Rd. som han havde lovet at betale til næste Termin. Mine Udgifter har været mig for store i de senere Tider, jeg kan rigtig ikke betale Dem, bed Deres Moder at vente Brauner, og saa vist jeg er en ærlig Mand skal hun faae dem; De kjender vore Udgifter, De veed hvor meget der skal til at leve i en Verden, som den jeg lever i; imidlertid maa man ende som man har begyndt. Han fortalte mig med en meget ærlig Oprigtighed baade

hans Indtægter og Udgifter og jeg blev ikke lidet forundret over at finde en Mand, der har levet ved et Hof i 30 Aar, saa usfordærvet, som Bardsberg virkelig er; endskiøndt hans fine Levemaade og slebne Hofvaesen kaster et meget usordealagtig Glør over ham, som det mindre øvede Øje ikke er skarp nok til at gjennembryde. Da jeg kom op i Dandsesalen fandt jeg Adelaide i en dyb Samtale med Byrgnang, der lod til at ennyere hende meget. Hertugen undskylder, sagde jeg, og traadte med en vigtig Mine til Adelaide og hvidskede; — hun forstod mig strax — "Min Gud er det sandt?" spurgte hun højt og rejste sig op, bad mig med hæftig Gestikulation at underrette hende nøjere derom, undskyldte sig for Byrgnang og gik ind med mig i et Sideskabinet, hvor hun takkede mig meget at jeg paa saa god en Maade havde befriet hende fra en længere Samtale med Hertugen, og hvor vi i en nydelig lille blaa Damastes Sofa begyndte en Conversation, der nær aldrig havde faaet Ende. Al! Rudolf! Du skulde have hørt med hvilken Omhed, hun erindrede sig vore forrige Dage og forrige Glæder, med hvilken Interesse hun talede om ethvert Sted vi havde leget paa som Børn; "og Mejnere, vor gamle ærlige

Rudolf Mejnert," raabte hun engang gandske højt, henrevet af Folelsen for Barndommen, "hvor er han?" Jeg fortalte hende at Du allerede for et halvt Aar siden var rejst, at Du opholdte Dig i Göttingen og studerede Kant. "Hils ham Brauner, hils ham meget fra mig og bed ham ikke være vred paa mig, fordi jeg dengang spillede ham saa mange Puds. "Jeg spurgte hende om hun havde været paa Landet længe, og nu fortalte hun, at Portneren havde seet mig udenfor Gaarden, at Grevinden var blevet meget alvorligere imod hende end hun plejede, og at hun aldrig havde faaet Lov at komme paa Bal, dersom hendes Moder kun havde haft den ringeste Ahnelse om, at jeg var kommet. Hun fortalte mig, at Grevinden var meget vred paa mig, at hun havde undret sig over min venstabelige Hilsen paa Spadseretouren, og næsten med Lærer i Øjnene besvarede hun mig at jeg ikke maatte tale med hende, naar hendes Moder saae paa det. "Hører De Brauner, hører De!" sagde hun og trykkede min Haand imellem sine. Altsaa kun naar deres Moder seer paa det, spurgte jeg og saae hende stivt i Øjnene — "Brauner!" — Alders! — la voiture est venu machere! raabte en Stemme i Salen, vi sprang fra høer-

andre. Det var Grevinde Hartner. Jeg havde Adelaides Bifte i min Haand, og turde ikke give hende den tilbage. Grevinden indhyllede hende i Challet, Adelaide vinkede jeg skulde beholde den, og nu gik de bort. Adelaide trykkede min Haand; hun bad mig meget at hilse min Moder, og pegede, at jeg skulde putte Bisten i Lommen, at hendes Moder ikke skulde see den. Byrgnang fulgte hende ned, endnu midt i Sahlén vendte hun sig om som for at trække sin Kjole op, tilsmilede mig et fjerligt Farvel og forsvandt mellem en sukkende Hob af Tilbedere, der alle beklagede meget at Comtesse'n tog saa tidlig bort. — Jeg tog Afsked med Bårdberg og vilde kjøre. Da jeg kom ned i Gangen stod Grevinden og Adelaide endnu paa Trapperne, Ejeneren raabte deres Vogn op. Min Rudsf var ikke kommet endnu, jeg søgte mig i min Kappe, satte mig ned imellem Ejenerne og ventede paa den. Hr. Brauners Vogn, raabte man og jeg puttede mig ind i min Karet og ventede ikke flere Gata den Gang. Da jeg kom i min Gade, raabte en Karl os i Møde vi skulle holde. Der laae en Vogn i Rendesstenen og var væltet, to Fruentimmer stode midt paa Kortouget og bade om Hjelp. Der er Plads i min Vogn, raabte

jeg ud af Vinduet, et Par Tjenere sloge Trinet ned og Damerne steg ind hos mig. — Hvem mener Du det var? — Adelaide og hendes Moder. Grevinden var i megen Affect, hun skjændte paa Fransk paa sin Kudsst, passede nøje paa Adelaide hver Gang vi kjørte forbi en Lygte, og forsikkrede mig paa sin Ære at det var første Gang i sit Liv hun kjørte i en Hyrefaret. Da vi holdt uden for hendes Gaard sprang jeg selv af for at hjælpe hende ned, hun takkede meget for min Artighed, og da jeg hvidskede til Adelaide om jeg maatte beholde hendes Biste, svarede hun ja. — God Nat Mejnert. Mit Haab er stort som Kjerlighed — god Nat.

R * *

Jeg gjorde Kjerlighed Uret, da jeg kaldte den Vellyst. Jeg begik en Brøde mod ethvert elskende Hjerter, som kun den rene Kjerlighed er istand til at forsoner. Ja Mejnert, jeg elsker Adelaide, som maaskee ingen Dødelig endnu har elsket, jeg tilbeder hende med min hele Sjel, o! men det er ikke Vellyst, som jeg engang

kaldte det, det er Følelse og Beundring for Naturen og dens Skjønhed, det er Trang til at udgyde mit Hjerte. Adelaide elsker Dyden, og man kan ikke elske hende uden tillige at tilbede den. Hendes Sjel er hellig og reen, som Ilden paa Vestas Altar, hendes Hjerte uskyldigt, u-fjendt med Verden og Lasterne, uden Brode og kun skabt for at elskes. Som Vaarsolen udbreder mildere og mildere Straaler paa Jorden, jo nærmere Jorden kommer den, saaledes bliver man ogsaa bedre og bedre ved Omgang med Adelaide, og uformærkt aftrykker hun sit Billede i den der elsker hende.

Jeg sidder endnu her og tænker paa den lykkelige Aften, seer paa Bisten, trykker den tæt til mit elskede Hjerte, og spørger ængstlig og sagte, som af Frygt for at vaagne, om det ikke var en Drøm. O! salige Øjeblikke! hvorfor skjenkede Herren os ikke Magt til at holde eder tilbage? hvorfor ogsaa steds kun Øjeblikke? — Nej — jeg har ikke seet hende, ikke trykket disse Læber til hendes, det har været en Drøm, og Mennesket har ingen Timer, lykkelige, som dem jeg tilbragte der. Og dog var det paa et Bal, vil Du sige. — Stedet er ikke altid det, der op-

vækker hellige Tøleiser, og Menneskenes Lummel
det, dersom oftest giver os snarest tilbage til os
selv.

Saa vidt var jeg kommet i mit Brev for
nogle Dage siden, da Hasler en Eftermiddag
traadte ind hos mig, og spurgte om jeg vilde
gaae paa Komoedie med ham; jeg frygtede for
at jeg ellers skulde beholde ham hos mig den hele
Aften, og gif. Man spillede Kogebues Eulalia
— Det første jeg saae efter da jeg kom ind paa
Parterret, var Adelaides Loge, der var tom,
men en Hat, der hang paa et Søm oppe ved
Karnissen, gav mig dog Haab om at der maatte
komme nogen. Klokken var syv, man havde
allerede spilt to Acter, da Logedøren blev aabnet
og Grevinde Hartner, Adelaide og Byrgnang
traadte ind. Adelaide var bleg, hendes Haar
flagrede skjodesløs om hendes runde, smukke
Skuldre, hendes mørkeblaa Øjne sraalede som
af nylig flydte Taarer, og ved enhver Mine,
Tølelsen udtrykkede i hendes Ansigt, vendte hun
sig ængstlig om og saae til sin Moder. Fire Ac-
ter vare spillede, og Adelaide sad endnu hvilende
sig paa sin Albue og stirrede hen paa Theatret,
uden at have lagt Mærke til det ringeste af hvad

der var foregaaet. Eulalias fortreffelige Me-
 sterspil vaagnede hende, snart brast hendes fulde
 Hjerter, Taarerne rullede ned over de rødmende
 Kinder, og ethvert Træk i hendes Ansigt bar
 Præget af stille Kjærligheds fortærende Lidelser.
 Hun vendte sig om i Logen, som for at søge no-
 get, der kunde dele hendes Gølelser, og hver
 Gang hun saa tilbage, rejste Byrgnang sig op
 og loe til hende. Arme Adelaide! hvor lidt for-
 stod man Dine elskelige Taarer! Stykket var
 forbi, Dækket faldt og Logten gik ned. Adelaide
 vilde tørre sine Øjne, hun tog sit Lommelærklæde
 ud af Muffen, det gled ud af Haanden og faldt
 i Parterret. Havde man ikke forstaaet at skjonne
 paa den ufattelige Fremstillerinde af Eulalias
 Rolle, saa vidste man nu at lee over et Tør-
 klæde, der faldt ned af en Loge. Alle Men-
 nesker saa op til første Etage; Grevinden var
 nær ved at gaae fra sin Sandser over den ufor-
 skammede Pøbel, og den stakkels Adelaide blev
 forlegen og slog rødmende Øinene ned. I dette
 Øjeblik faldt hendes Øje paa mig, vore Sjæle
 fløj glade hverandre i Møde, vi bleve begge
 staaende i samme Stilling, som da vi først bleve
 hverandre vaer, stirrede med opspilede Øjne, jeg

op og hun ned, og afmaalte med lydelige Sukke
 det Rum, der adskilte os. — Hvilket Djeblisk
 Rudolf; for fuldt af Saligheder til det var mig
 muligt at beskrive det. Da Baletten var forbi,
 gik jeg op paa Gangen til Logerne; det varede
 ikke længe førend man raabte Grevinde Hartners
 Vogn op. Jeg stod bag Logedøren da de gik ud,
 Grevinden gik foran med Byrgnang, og Ade-
 laide fulgte allene bag efter dem. "Adelaide!"
 hvidskede jeg sagte bag Døren, hun vendte sig
 om og saae mig; "jeg har glemt min Muffe," sagde
 hun til Tjeneren, der bar en Koerkuro, og løb at-
 ter tilbage ind i Logen. Jeg sprang ind næst ved,
 og taledede over Skillerummet i den anden Loge med
 hende. "For Gud i Himlens Skyld," sagde hun,
 og trykkede min Haand, "lad min Moder ikke see
 Dem, jeg har lidt saa meget for Deres Skyld
 siden Ballet hos Bårdberg." Adelaide, afbrød
 jeg hende, og trykkede et Kys paa hendes skjel-
 vende Haand. Adelaide! De har lidt for min
 Skyld? O, men hvad har jeg ikke lidt for De-
 res. Der var noget saa rørende i min Tone,
 noget saa smeltende smit i hendes Djeleast; vi
 bleve begge staaende tause og see paa hverandre,

og Taarerne trillede os ned paa de blussende Kinder. Venez donc machere! venez donc, raabte Grevinden, der var blevet staaende paa Trappen med Byrgnang under Armen, og ventede paa hende, og Adelaide foer ud af Døren og gik til sin Moder.

Da jeg kom hjem, vilde jeg gaae op paa mit Kammer, min Moder havde hørt mig ringe og skikkede Bud efter mig, om jeg vilde komme ind hos hende. Du gaaer min Dør saa ofte forbi, kjære Ludvig, sagde hun, og rakte mig venlig Haanden; hun havde stegt Æbler til mig, og jeg maatte sætte mig ned hos hende, fortælle hende, hvem der havde været paa Komødie, om Adelaide havde været der, hvad hun havde haft paa, hvad Stykke man havde spilt og d. l. Næppe havde jeg sat et Kvarteerstid, saa begyndte Vægteren at pibe og raabe Brand. Min Moder aabnede Vinduet; er Ilden farlig, spurgte hun; — Meget farlig! svarede Vægteren, og blev ved at pibe. Det flæmte stærk, Trommerne gik, Folk løb forvirrede omkring paa Gaderne, og man hentede den store Sprøite ligeover for os. Tjeneren kom ind; Ilden er hos Grevinde Hartner i Rosengaden, sagde han.

Min Moder bad mig ile derhen og tilbyde Grevinden sit Huus. — Der skal strax spørges for Arbejdsvognen, sagde hun til Tjeneren, og vi styrtede begge ned af Trapperne, jeg i det mindste som affindig. Da jeg kom til Rosengaden, var den fuld af Folk, jeg trængte mig frem, gik højere op i Gaden og saae Luen slaae ud af Skorsteenen. Der var allerede brudt Hul paa Taget og Lægterne brændte. Jeg gik ind i Gaarden, Trapperne stode fulde af Flyttegods, alle Værelser vare aabne. Grevinden sadt midt i Salen omringet af sine Domestikker og jamrede sig, og Adelaide stod i Vinduet og pakkede ind ganske maskinmæssig med den samme Schabl, hun havde havt paa i Komødien. Alle vare enige i at det var en stor Ulykke, men ingen tænkte paa at flytte. Taget brænder, raabte Grevindens Kammerpige og styrtede aandeløs ind i Salen; Vand! Vand! hørte man dem skrigende udenfor; Klokkerne klæmte endnu stærkt, man sprøjtede paa Vinduerne; en Deel Mennesker trængte sig ind i Værelserne og Grevinden stod som forstenet af Angest midt paa Gulvet, uden at vide hvor hun skulde tage hen. Tjeneren meldte hendes Vogn. — Tillader Grevinden den fjører hjem

hos os, spurgte jeg — hvad? Hvem er han
 min fjere? hvor min Ven? — Min Moder,
 Madame Brauner skikker mig til Dem; hendes
 anden Etage staaer ledig, og dersom Grevinden
 vil tage til Takke med Leiligheden som den er,
 vil det være hende en stor Fornøjelse. Til Con-
 sulinde Brauner, raabte hun, og gik ned af
 Trapperne, uden at erindre sig Adelaide. Jeg
 fulgte hende til Vogns, da jeg kom op i Salen
 stod Adelaide paa en Stool og sprettede et Par
 Damastes Gardiner fra Vinduerne, jeg tog mig
 ogsaa en Stool og satte til det andet Vindue, og
 saaledes stode vi begge hver i sit Vindue og rev
 ned uden at turde tale et Ord. Da vi vare sær-
 dige i Salen gik Adelaide ind i sit Kabinet. Hun
 syntes ved min Ankomst at have faaet Bevissthed
 og nyt Mod. "Vil De hjælpe mig med dette
 Skrin Brauner," sagde hun, og lod Døren staae
 aaben. Jeg gik skjælvende bag efter hende.
 "Her," sagde hun, og pegede hen i Krogen ved
 Sengen paa et lille Skrin; alle Tjenerne vare
 borte og Adelaide maatte selv hjælpe at bære det.
 Da vi kom nogle faa Skridt udenfor Porten,
 bragede Ilden stærkere og stærkere; Hej Hjælp,

raabte Mængden, det gav et stort Knald og Ta-
 get styrtede ned over Huset. "Gud Brauner!
 hvilken Lykke at vi vare komne ud," raabte hun
 og slap Riffen; den faldt ned paa Etenene, Lyng-
 den hvilede over paa mig, og i den første
 Følelse af Smerte, skreg jeg: Nu min Finger.
 "Stodte De Deres Finger Brauner!" spurgte
 hun, og tog min Haand imellem sine. "Min
 Gud! den bløder meget stærkt, den bløder,"
 raabte hun, og tog et Stykke sort Plaster op af
 sit Etui og lagde paa den. Vi havde sadt os beg-
 ge ned paa det lille Skrin; — "Gjør den ondt,"
 spurgte hun vel ti Gange i et Øjeblik og viktede
 sit Lommestørklæde om min Haand. "Af Gud!
 den gjør vist meget ondt." Hun bandt en dobbelt
 Knude over Haanden; jeg kyskede dette Kjere Lør-
 klæde, viste hende Fingrene og udbrød ofte i et
 Træk, nu smertter den slet ikke mere. Jeg
 gjentog det ofte, og den sidste Gang jeg sagde
 det var min Tone saa inderlig om. Nej, nej Ade-
 laide! vedblev jeg gandske langsom, nu gjør den
 slet ikke mere ondt, og store Taarer rullede mig
 ned over Kinden. "Kjere Brauner! hvad fattes
 Dem nu," spurgte hun og rykkede sig nærmere op
 til mig. Seer De Adelaide! vedblev jeg og tryk-

fede hendes Haand sagte, og pegede med den
 blodende Haand langt ud i Gaden. Der, uden
 for det Huus, der nu ligger i Aske, uden for
 disse Vinduer, der nu ere smeltede, har jeg til-
 bragt mange Natter, paa den Afseiser, som nu
 ligger ombæltet; her var det jeg første Gang
 hørte Dem spille efter et Mars Forløb; her var
 det. — Jeg fik ikke udtalt, Grevindens Kam-
 mertjener, som havde ledt efter os overalt, kom
 styrrende til os og bad vi endelig maatte skynde
 os hjem, da en Karl havde bragt den Efterret-
 ning, at Huset var styrtet ned paa os, og vi
 vare knuste. Vi ilede hjem og fandt begge Mo-
 drede sorgende, som over deres Børns Død.
 Min Moder indsluttede mig grædende i sine Ar-
 me og takkede Herren, at jeg var reddet. Grev-
 inden derimod skjændte paa sin Datter, erindrede
 hende, at hun burde selv have husket paa at
 fjøre ud, og forestillede hende, hvor farligt det
 havde været for hendes Helbred, om hun var
 blevet slaaet ihjel. Adelsaide kunde ikke bare sig
 for at smile over denne Forestilling, og Grev-
 inden var sikkert blevet ved at skjænde den hele
 Nat, dersom man ikke havde fortalt hende, at
 selv min Moders Huus var i Fare, og at hun

gjorde best i at flytte. Grevinden var nær gaaet fra sine Gænder, da vor Kudske, som havde tjort det sidste Læs, kom op og fortalte at Huset var gandske afbrændt, at det kun blussede lidt i Grunden, men at dog nu de andre Huse i Nærheden vare uden Fare. Min Moder viste Grevinden sine Værelser, hun beundrede Smagen i Meublerne, endte med mange Taksigelser, og forsikrede, at hun vist ikke fik sovet den Nat — af Angest, sagde min Moder, — af Taknemmelighed vedblev Grevinden, og de skildtes ad. Den følgende Morgen blev der drukket Thee hos min Moder. Alle Adelsaides Klæder vare brændte, saa hun maatte laane en stumpet Neglige af sin Kammerpige. Et kort stukket Rippers Skjort, som kun naaede halvt ned over de smukkeste Been, jeg nogentid saae, en kort lille Trøje, der overalt var for snever, og et tyndt sort Silketørklæde var hendes hele Paaklædning. Ak Mejnert! hvilken Figur. En lille nydelig Fod puttet ind i en sort Karduan's Skoe, en Svanehal, en hvælvet Barm, gule Loffer ned over de halv nøgne Skuldre, et lille Stykke Varme af det fine Kammerdugs Linned, og Haaret løst fæstet op med en Krumkam — nej, jeg har aldrig i mit Liv seet

noget Gruentimmer saa dejligt. Min Moder
 loe, da hun saa hende, og Grevinden kunde
 selv ikke bære sig for at smile. Abelaide skulde
 skjenke Thee, hun sad og saa hen paa mig, og
 glemte at sætte Hanen paa Massinen; mon Dieu,
 der løber Donaufloden, raabte Grevinden; vi
 tænkte alle paa Holbergs Randsløber og loe, men
 Grevinden, som troede vi loe af hende, havde
 nær blevet meget vred, og det var kun med mange
 Overtalelser min Moder fik hende til at blive.
 Hertugen af Byrgnang vilde gjøre sin Opvart-
 ning, meldte Kammerjeneren; "vi ere ikke hjem-
 me," sagde Abelaide rask, og saa over paa mig.
 "Luf Hertugen ind i mit Kabinet;" sagde Grevin-
 den, og rejste sig fra Theebordet. Abelaide for-
 restillede sin Moder, at hun dog umulig kunde
 lade sig see for ham i den Dragt. La negligé
 ma fille est avantageux, sagde Grevinden og
 bad hende følge sig. Man kunde see at Abelaide
 var vandt at adlyde. Da Grevinden gik ud af
 Døren, hvidskede hun længe med min Moder.
 Veed Du hvad det var, spurgte min Moder
 mig, da vi vare allene — nej — Hertugen
 er Grevindens Svigersøn — Svigersøn raabte
 jeg ude af mig selv, og blev bleg som et

Liig, Svigersøn, gjentog jeg langsomt, og lod
 Hovedet synke ned paa mit Bryst. Min
 Gud Ludvig! hvad fattes Dig, raabte min Mo-
 der forskrækket, og greb mig fast om Skuldrene;
 jeg sank ned for hendes Fodder, omfavnede hen-
 des Knæ og græd: Ludvig, min Søn, min
 Søn, min arme Ludvig! raabte min Moder, og
 hævede mig op i sine Arme; jeg tog min Hat og
 styrtede ned af Trapperne. Paa Gangen mødte
 jeg Adelaide. Er det sandt Comtesse! er det
 sandt? spurgte jeg, og blev staaende stum for
 hende uden at kunde tale et Ord.. Adelaide
 forskrækkedes. Adelaide er det sandt, skreg jeg,
 og Taarerne strømmede ned over mine Kinder;
 jo det er sandt, det er sandt, raabte jeg, og nu
 slog jeg Hænderne for Dine og løb bort. Om
 Middagen talede Grebinderen kun om Byrgnang,
 og hver Gang hun nævnede hans Navn, slog
 Adelaide Dine ned og skottede over til mig.
 Kvindelige Forsængelighed! det er dit Bærk —
 Fruentimmer! Fruentimmer! beundres og til-
 bedes ville I, elstes veed I ikke at sætte Priis
 paa. Adelaide er Byrgnangs Brud, og Du
 skulde see hvordan hun sidder og seer paa mig,
 som om hun ikke kunde elste andre end mig. Jo

flere Hjerter de kunne erobre jo bedre, men om de kan læge de Saar, de engang gav, ligemeget naar kun deres Forsængelighed bliver smigret. O, Adelaide! dersom Du nu saae mig, dersom Du vidste hvor jeg sidder her og strækker Armene mod Skyggen af Dit Billede, Du vilde angre Din Sejer, støde Dolken dybere i mit Hjerter og tilbageholde de Hjertegn, der drøber. Engang agtede jeg Adelaide og elskede hende, nu elsker jeg hende uden at agte hende. O, sliig mig dog, hvad er Kjerlighed.

R * *

Jeg seer hende hver Dag. Vi spise sammen, synge sammen, spille sammen og i ni Dage i Træk har jeg ikke talt et Ord med hende. Hun sidder hele Timer og seer paa mig og naar jeg undertiden slaaer mine Øjne op paa hende staae Taa-rene hende i Øjnene, hun begynder at tale til mig, Graaden qvæler hendes Stenime, og hun vender sig hurtig fra mig og gaaer. Greunden flagger hver Middag over at hendes Datter falder saa ofte i Tanker og Adelaide sidder taus og stirrer

ned i Tallerkenen uden at høre hvad der bliver talt. I Gaar Aftes vare vi alle i min Moders Dagligstue, hun satte sig ved Klaveret og rakte mig Noderne for at synge. Naar Comtesse'n befaler, sagde jeg og satte mig ved hendes Side. "De synger ikke rigtig Brauner!" — jeg troer det gjerne — "saa gjør Dem Umage for at synge rigtiggere" — hvorfor mener Comtesse'n, spurgte jeg og saa meget alvorlig paa hende — "for at synge rigtig," svarede hun og rakte mig Haanden. Jeg tog Nodebogen. Befalede De ikke vi skulde synge, sagde jeg og begyndte en Solo, uden Akkompagnement. Hun slog en Skoggerlatter op med Taarene i Øinene, rejste sig fra Klaveret og kastede mig Nodebogen i Hovedet. Jeg bukkede og lagde den i Skuffen. Hun gik hen i Vinduet, men kom strax løbende til mig — "Brauner er De nu vred?" spurgte hun og lagde sig med Hovedet op til Vinduesposten — jeg er aldrig vred — "hvorfor taler De da ikke?" — fordi jeg troer jeg gjør bedst i at tie — "naar man aldrig har talt kan man ikke vide om man gjør bedre i at tie." Adelaide, raabte jeg og greb hendes Haand. "Brauner, Brauner De quæler mig," sagde hun og lod sit Hoved synke ned paa

min Skulder — der kommer nogen, raabte jeg, Comtessen betænker ikke denne Stilling, det kunde maaskee være Hertugen af Byrgnang. Hun saae bebrejdende paa mig og satte sig til Klaveret. Grevinden kom ind og vi maatte længe spille for hende. Klokken syv gik jeg paa mit Kammer. — Det er skrækkeligt at tænke sig saa hun kan foreskille sig. Man skulde troe hun hadede Byrgnang og endogsaa i Omgang med ham er hun meget fold. Held mig Rudolf at jeg lærte at kjende hende saa, at jeg saa gandske indseer hendes Forsængelighed, hendes Stolthed, hendes Herskesyge... og dog ... dog elsker jeg hende. Enhvert Træk i hendes Ansigt er et Vidne imod hendes Karakter, ethvert Ord hun siger er saa fuldt af Omhed og Kjerlighed; naar hun seer en fattig giver hun ham Penge, naar en Ulykkelig fortæller sine Lidelser, lider hun selv, hun klager med den Klagende og græder med den Grædende, og dog tager hun ikke i Betænkning at opoffre et Menneskets Rolighed for sin Forsængelighed. Ved enhver Lejlighed forekommer hendes Hjerte mig, hun viser mig saa megen Godhed, er saa omhyggelig for min Sundhed, taler altid om mig med min Moder, og dersom Grevinden ikke selv

havde sagt hun var forlovet med Byrghnang, skul-
 de jeg ikke troe det. Hvilken sort Forskillelse! Maa
 man gratulere Comtesse, sagde jeg i Morges,
 efter at hun havde viist mig de meest uskrømtede
 Begn paa Kjærlighed. Hun saae længe paa mig
 som hun vilde sige: Brauner, hvor nænner Du det.
 Maa man gratulere Comtesse vedblev jeg. Det
 gjorde hende ondt. "Hvornæd" spurgte hun—Hvem
 taler om Hertugen af Byrghnang—"Hvem taler
 ogsaa om Dem" sagde hun med saa maliciøs en
 Mine som muligt og gav sig højt til at lee. Jeg
 tog min Hat. "De har lovet mig en Bog,"
 sagde hun gandske rolig, "naar De bliver i bedre
 Humeur, vil De da huske det?"—jeg bukkede og
 gik. Over Bordet var hun meget munter, for-
 talte Anecdoter, deklamerede meget imod Liden-
 skaber og erindrede mig om min Bog. Jeg blev
 hjemme hele Aftenen, hun nødte mig til at synge,
 fortalte gandske højt saa hendes Moder horte det
 at jeg ofte var tungsin dig, at jeg i Gaar havde
 sunget saa falsk og at hun ogsaa til Straf havde
 kastet mig Nodebogen i Ansigtet. — Himlen give
 mig Taalmodighed til at udholde alt dette, eller
 et Herte letsin digt som hendes.

Himlen give mig et Hjerte letfindigt som hendes, skrev jeg og dog finder jeg hende næsten hver Dag grædende i min Moders Sovestue, og naar jeg spørger hende hvorfor hun græder giver hun sig højt til at lee og forfærker mig paa sin Værelse at hun endnu aldrig har grædt i sit Liv — hvad skal det betyde? hvorfor er hun nu paa engang blevet saa kold? hun leer af alt hvad jeg siger hende, vender Ryggen til mig, naar jeg taler med hende, og viser mig dog undertiden de tydeligste Tegn paa at hun elsker mig. For nogle Dage siden var Grevinde i Assemblée hos Fyrstinden af A***. Adelaide havde været syg om Formiddagen og bad sin Moder om hun maatte blive hjemme.

Jeg sad nede hos min Moder og spillede Piquet. Klokkeren otte kom Adelaide. "Maaske jeg blive hos Dem i Aften Frue?" sagde hun og rakte min Moder Haanden; Deres hele Liv gode Adelaide! svarede hun og satte hende ned hos sig. Nu kunde vi jo spille Piquet entroids, vedblev hun, og flyede mig Kortene. Jeg undskyldte mig med Forretninger og gik.

Da jeg havde sat en Times Tid paa mit Kammer, horte jeg nogen gaae ude paa Gangen, jeg lyttede og gjenkjendte min Moders Trin — det bankede paa min Dør; kom ind, raabte jeg og rejste mig op. Det var min Moder og Adelaide. De bad mig om at komme ned til dem, jeg kan rigtig ikke, svarede jeg. — "Det er ikke sandt, De kan nok, men De vil ikke," sagde Adelaide og spurgte min Moder om hun ikke troede det samme. Jeg forsikkrer Dem jeg har Forretninger — "og hvori bestaae vel disse Forretninger?" — Comtessen undskylder, det er en Hemmelighed. "Bevar os Gud, jeg vil ikke være indiskret," sagde hun og gik halv grædende ud af Døren. Min Moder rystede med Hovedet. Siden efter skiftede jeg Tjeneren ned og bad hende laane mig sit Blæthorn, jeg skulde skrive en Aria af til Elisa v. Bergen. Adelaide leverede ham selv Blæthornet, og skrev mig tilbage paa en lille Seddel. "Adelaide beder Hr. Brauner at hilse sin Veninde." Saa snart jeg havde læst denne Seddel, slukkede jeg mit Lys og gik ned. Hvor er Adelaide, spurgte jeg min Moder, da jeg traadte ind i Stuen og saae hun var allene. Adelaide fik ondt og maat-

te gære op, svarede hun. Næste Dag spiste hun ikke med ved Bordet, Grevinden var meget vred og gjentog ofte for sig selv: "Børnestreger". Hun var syg i fire Dage og det har ikke været min Moder tilladt at see til hende. I Gaar spiste hun med os; hun var meget bleg, taledede intet uden naar hun skulde svare, og smilede hver Gang jeg rakte hende en Tallerken. Grevinden holdt nøje Opsigt med hende, og saasnart Kaffeent var taget af Bordet maatte hun gaae. Om Aftenen lod Grevinden sig melde hos min Moder, hun takkede hende meget for hendes Ven-skab, fortalte at hun allerede havde lejet Værelser og udbad sig at flytte om otte Dage... Hører Du Rudolf! om otte Dage flytter Grevinde Hartner. Adelaide bliver Byrgnangs Brud, og saa — saa farvel alle mine Glæder for evig. Adelaide er syg, min Moder har været hos hende, hun havde Fieber og rasede — og hvad mener Du Mejnert, alle hendes Drømme vare om mig. — Her sidder jeg oppe paa mit Kammer; Adelaide! Adelaide! raaber jeg, og ikke engang et Ekko styrker mit skuffende Haab. — Hun er syg, hun drømmer om mig og elsker Byrgnang.

Jeg begriber det ikke, jeg begriber mig ikke længere selv. — Lev vel.

R * *

Adelaide er rejst, hun er ikke længere i min Moders Hus; Grevinden har kjøbt en Gaard to Gader fra os, og nu gjennevandrer jeg disse tomme Værelser, betragter Tegningerne paa Væggene, gennemlæser enhver Stump Papir, jeg finder paa Gulpet, og tilbringer den meste Deel af Dagen paa Adelaides Kammer... Ja Mejnert! hun elsker mig, Du skulde see hvor ofte jeg finder mit Navn ridset i Vinduesposterne, paa Dørstolperne, paa Stoleryggene og overalt i hele Stuen. Hun elsker kun mig! Byrgnang har aldrig engang friet til hende, hun har lidt saa meget for min Skyld, og jeg var grusom nok til at kunne tvivle om hendes Kjerlighed. Hør: Aftenen førend de skulde rejse, gik jeg ned paa mit Kammer og hentede en fransk Roman, Adelaide havde laant mig; jeg vilde selv bringe hende den, jeg vilde endnu engang tale alene med hende,

og gik hen til hendes Værelse, hvor jeg vidste hun opholdt sig paa den Tid af Dagen. Det var om Eftermiddagen Klokken fem; vi havde nylig spist. En klagenende Lyd holdt mig fra at gaae ind, jeg blev staaende udenfor og hørte angstlige Sukke. Jeg lukkede Døren sagte op, af Rudolf! hvilket Syn. Adelaide laae knælende paa Gulvet for en Stool, udstrakte Hænderne mod Himlen og nævnede ofte mit Navn. Jeg blev staaende længe og saae paa hende, en af Bøgerne faldt mig ud af Armen, og gav Gjenlyd i den store Stue, Adelaide rejste sig forfrækket og saae til Døren, "Brauner!" raabte hun, og slog Dinene rødmende ned. Bøgerne faldt mig af Hænderne; Adelaide raabte jeg, og strakte mine Arme imod hende, Ludvig hvidstede hun, og sank hulkende ned ved mit Bryst. "Ludvig!" — Adelaide! — Adelaide! — "Ludvig!" vi sank tættere og tættere i hverandres Arme, vore Taare flode i hverandres, vore Sukke sammenbandedes, og med Bryst mod Bryst, Dje mod Dje, hvilede vi tætte som Ranken til Vælmen, intet Ord, ingen Lyd afbrød vore stille, salige Følelser. Ludvig! raabte min Moder uden for Døren, og vi støj fra hverandre og

flode hver i sin Krog med vaade Dine og blus-
 sende Kinder. — Hvad er det? spurgte min
 Moder smilende, da hun traadte ind og saae vores
 Forvirring. Adelaide kastede sig om min Hals, og
 rakte hende Haanden. Stille Barn, svarede min
 Moder, stille, Du er jo Byrignangs Brud! "Byr-
 nangs!" raabte Adelaide, og saae forundret paa
 min Moder. Min Moder sagde hende, at Grev-
 inden selv havde sagt hende det, og nu fortalte
 Adelaide, at Byrignang ikke engang havde yttret
 det Onske, men at hendes Moder overalt ud-
 spredte det Rygte, fordi hun selv vilde det var
 saa. Min Moder kyskede hende, og Adelaide
 sank ned og bad om hendes Velsignelse. Jeg
 greb min Moders Haand, mine Taarer rulle-
 de ned over hendes Kingre; Adelaide bad, jeg
 græd, og min Moder rejste os op, førte os i
 hverandres Arme og gav os sin Velsignelse. I
 dette Øjeblik styrter Grevinden ind af Værelset
 som en Furie; hun forbander sin Datter, stjel-
 der min Moder for en Koblerffe, støder mine
 Bøger, der endnu laae paa Gulvet, foragte-
 lig til Side, raaber ud af Vinduet: man
 skal spænde for hendes Vogn, og fører endnu

samme Aften bort til sin Gaard. Det er nu fem Dage siden de ere rejste, og jeg har intet hørt eller seet til Adelaide siden den Aften. Alle Kullegardinerne ere trukne ned til Gaden, og Porten i Laas. Siig mig! hvad mener Du Enden vil blive? —

R * *

Adelaide er meget syg, hun har i tre Nætter og Dage ikke lukket et Øje, hun har bedet sin Moder om at faae Lov at tale med mig; det er blevet hende nægtet, og i Fredags Aftes har Lægerne overgivet hende. Jeg vidste ikke engang af hun var syg; jeg gik just der forbi, Porten stod aaben, og den ene Tjener gik ud og ind efter den anden. Da det blev mørkt, sneeg jeg mig selv op af Trapperne; udenfor paa Gangen stod et Bord med en skreven Seddel paa, jeg tog den og blegnede da jeg læste: "Contessen er slettere i Dag end i Gaar, og Lægerne tvivle om hendes Liv. Om hendes Liv skreg jeg, og

styrtebe som en Affindig ind af Døren. Mogle
 Tjenere stode i Entresuen og vilde holde mig til-
 bage; jeg sleed mig løs og gik frem. Efter at
 have gjennemløbet endreel Værelser, kom jeg i
 Adelaides Sovestue. Der var ængstligt som
 om Midnat paa en Kirkegaard, kun enkelte Pust
 af den gisspende Sng vidnede om Liv. Midt
 paa Gulvet havede sig en hvid Thronstol med
 lange hvide Gardiner om, hvori Adelaide laae
 bleg, udstrakt som et Liig. Hendes Haar havde
 tabt sine runde Lokker og hang glatte ned over
 de magre Skuldre, Øjnene vare dybt indfaldne
 halv lukkede, blege Kinder og blege Læber — det
 var et sorgeligt Syn! Langt henne i en Krog stod et
 Lyg paa et lille rundt Bord, bag en grøn Skjærm,
 og kastede sine matte Straaler paa den døende
 Adelaide; i en anden Krog sad Moderen grædende
 og hvidskede med en Doktor; og ved Lyset stod
 en Pige med en lille Glaske og talte Draaber
 i en Spisestue. Mine Fødder vare fæstede til
 Jorden, jeg stod taus som en Klippe og stirrede
 hen imod Sengen. Adelaide laae from, som
 en lidende Marie, og kun enkelte Gange ud-
 stødte hun tunge Sukke.

Jeg vilde gaae frem; i dette Djebliffaare Greb-
inden mig; som et Lyn farer hun op, springer
hen imod mig og spørger hvad jeg vil. Jeg svarede
intet, og holder hende fra mig, som en Kone,
der er berøvet sine Børn. Hun kalder paa
sine Domestikker, befaler dem at kaste mig paa
Døren, og nævner i hendes Kaserie ofte mit
Navn. Det hørte Adelaide og vaagnede, som
den Døde af sin Grav. O Tak min Moder, at
Du hørte mine sidste Bønner! Tak at Du endnu
engang lod mig faae ham at see, raabte hun
med en Stemme, dæmpet af utallige Smærter
og strakte de halv nøgne Arme imod mig. Jeg
styrtede frem; hun vilde rejse sig, men var for
svag. "Ludvig!" raabte hun, og faldt med den
halve Krop ud af Sengen i mine Arme. —
"Ludvig, min elskede Ludvig!" raabte hun, og
trykkede mig svagt til sit halvbrustne Hjerte, og
bedækkede mit Ansigt med Kys, vadede mine
Hænder med Taarer og nedraabte Herrens Bels-
signelser over sin Moder, som hun troede havde
opfyldt hendes sidste Bønner. Grebenden gav Tje-
nerne Ordre at slæbe mig bort, og var selv den
første, der greb mig i Kjolen. "O! nu doer jeg

gjerne min Moder, nu døer jeg gjerne," raabte
 Adelaide, og snøede sine Arme tættere om mit
 Liv, "jeg har seet Dig engang endnu, holdt den-
 ne Haand mod mine Læber, trykket Dig op til
 mit bristende Hjerte!" — Smerterne kvalte hen-
 des Stemme; "Ludvig, Ludvig!" hvislede hendes
 Læber og hun sank afmægtig ned imellem Dyn-
 nerne. Tjenerne slæbte mig bort, jeg veed ikke selv,
 hvordan jeg kom ud paa Gaden; man slog Por-
 ten i Laas efter mig. Jeg satte mig paa en
 Steentrappe ligeover for, og saae hvor man
 viftede frem og tilbage med Lyset. Klokken tre
 kom en Tjener løbende ud af Gaarden, jeg spurgte
 ham hvor han skulde hen: til Doktoren, svarede
 han mig og gik. Efter et Kvarteer kom han
 igjen med en Lygte og en Doktor; Porten blev
 aabnet sagte, jeg gav Tjeneren Penge, og end-
 skjøndt han var af dem, der havde kastet mig ud;
 og han kjendte mig, fik jeg dog Lov at følge med.
 Alting var stille i Huset, som i en Grav, jeg
 stillede mig bag et Gardin uden for Adelaides
 Dør og lyttede efter et Suk, som efter den
 højeste Salighed i dette Øjeblik. Nu hørte jeg
 hende give sig ynkelig, hørte hendes Stemme

og hendes Klager, hørte hendes Afsteed med sin Moder, og Moderens sidste Karvel til sin Datter, hørte tre Gange med Taarer og afbrudt Stemme nærne mit Naan, og vovede ikke at gaae ind, af Frygt for at forstyrre den Døendes sidste Time. Jeg blev staaende stille udenfor og talte ethvert af hendes Sukke, talte enhver Lyd, som Perpendikkelen gjorde paa Uhrret, hver Gang den flyttede sig, gjøs naar nogen traadde en smule haardt paa Gulvet inde i Stuen, og bad Himmelens Almagt skaane det kjæreste, jeg ejede paa Jorden. Lidt efter lidt blev alting roligt, jeg hørte man flyttede Stole, og Klokken fire kom Dokteren ud. — Gud i Himlen Mejnert, hvilket Dieblif i det han aabnede Døren, og jeg saae et Glimt af den hvide Seng, hvor fuldt af Saligheder og Smerter og Haab, Frygt og Eirol! det var mig umuligt at beskrive Dig en tusinde Deel af en eneste Deel af disse Kæleiser. Hvordan er det med Contessen, spurgte jeg Dokteren, og gysede i samme Dieblif, thi jeg frygtede for, han skulde svare hun var død. I en mageløs Hurtighed fik han sin lille trefantede Hat sat paa, havede sin guldknappede Korstok og spurg-

te, hvem jeg var? "Hertugen af Borgnang," svarede jeg, og saae ham stibt i Øjnene. O, jeg havde i dette Øjeblik gjerne sagt Kongen af Danmark. Comtesse'n er faldet i en dyb Slummer, var ubekymret Monsieur le Duc, sagde han, det bliver nok godt, Sygdommen er Nerveseber, ikke farligt, hi! hi! hi! un bagatelle d'amour, et ungt Menneſte, min Hertug! en Roturier, en en Døgenigt, hi! hi! de forſtaaer mig vel! — Fuldkommen! svarede jeg, og gik op og ned af Gaden til den følgende Morgen Klokken ſex, da Porten blev lukket op. Jeg sneeg mig op paa Gangen, Adelaides Kammerjomfrue ſtod paa Trappen og talte med en af Tjenerne. Hvordan er det med Comtesse'n? ſpurgte jeg, og ſaae nøje paa den hvide Neglige hun havde paa; det var juſt den, Adelaide havde laant af hende Dagen efter Ildbranden; — "meget daarligt;" svarede Pigen og grød. — Pigen ſørgede og jeg — jeg ſkulde tie? Nej Rudolf, ſom Giganterne ſkal jeg beſtorme Himmelen med mine Klager, og den ſkal røres ved mine Taare og forbarme ſig over mine Bønner. — Mejnert! Mejnert! derſom Adelaide døde! Min Kummer fortærer mit Hjerte, mit Hoved ſynker nat ned paa mit Brøſt, mine

Taarer strømme ned over de kolde Kinder, og jeg udsukker høert Hjeblik i mit Liv: Ak! dersom Adelaide døde! Ved enhver Lyd paa Gangen, enhver Kasten af Laasen paa min Dør, farer jeg forkræffet op og frygter man skal bringe mig det Bud "hun er død." Svage Menneſke! og hvorfor frygter jeg da? Var det ikke bedre hun døde nu i Livets Foraar, i Ungdommens Blomſter, i ſin fulde Kraft og Styrke, end dog ſiden engang maaſkee uhykkelig og lidende, ſom et Offer for Belyſt og Fordomme, naar Alderen har røbet hende ſin Skjønhed, ſit Haab og ſine Taarer. — Var det ikke bedre nu? — Stakkels Dødelige! Du gyſer for en aaben Grav og erindre ikke at den ſkænker Dig evig Fred! Du ſælder Taarer over en Liggende, og glemmer, at den engang vil befrie Dig fra nogensinde mere at ſælde nogen; Du frygter altsaa ſom Barnet, der er bange for at gaae i Mørke, og veed ikke nogen anden Grund end den — at det er mørkt. Ak! dersom Adelaide vøde, raaber jeg højt, og min Moder ſidder ved min Side og tørrer Taarerne af mine Kinder. Jeg har ingen Fryd, ingen Kummer, ſom jo min Moder deler, et høert Suk letter hun mig, og veed altid at finde

Troft for mine Klager. Hun siger mig, at
 Sygdommen er ikke farlig, hun lader Lægerne
 forsikre mig, at der er ingen Tvivl paa, hun
 jo kommer sig, hun fortæller mig om saa
 mange farlige Sygdomme, saa mange Tilfælde,
 saa mange halvdøde Mennesker, som ere levede op
 igjen, mine sidste Ord om Aftenen og mine
 første om Morgenens, naar jeg vaagner, ere
 stedse de samme. Al, min Moder! dersom
 Adelaide døde!

R * *

Jeg har i hæle fjorten Dage, ikke været istand
 til at skrive Dig til. Men nu! Adelaide kom-
 mer sig daglig, hun er allerede oppe og hendes
 Liv er gandske uden Fare. — Man for-
 tæller, at Grevinde Hartner skal have mistet
 sin hele Formue, den stod i B * * * & Han-
 del i Hamburg, og det er vist, at man har
 Efterretninger, at B * * * for syv Dage siden
 har spillet Fallit. Man siger ogsaa, at Byrg-
 gang har friet til Adelaide og har faaet Ja, og

til Bevis derpaa anfører man, at han i Gaar har sat i hendes Vindue og hjulpet hende at vinde Traad. Min Moder har været syg et Par Dage, men jeg haaber ikke det er farligt. — I dette Øjeblik kom Johan ind og fortæller ængstelig, at min Moder er med eet blevet meget syg og gaaet til Seng. — Lev vel Mejnert! lev vel.

R * *

Min Moder er meget syg, jeg sidder ved hendes Seng og græder; — Alsmægtige Zaarer! hvad udrette J? Jeg trykker hendes Hænder til mine Læber, kaster mig ned for Gødderne af hendes Seng, løber ud af en Dør og ind af den anden, staaer i Vinduerne, gaaer paa Apotheket, skifter Bud til alle Doktorene i Byen, og bærer mig ad ved enhver Handling, som en Daarekistelem. Endelig kommer Lægen, jeg spørger ham hvad Sygdommen er, han ryster paa Hovedet, jeg lyder mig Koelighed paa, og beder ham med Fasthed sige mig det. — Farligt, unge Menneske! svarer han, og trækker betænkeligt paa Skuldre-

ne, meget farligt! Alderdom, som kun Tiden eller Døden kan helbrede. Tiden eller Døden? ikke sandt Mejnert, et trøstende Svar for en Søn.

Jeg sidder den hele Dag ved hendes Seng, hun kan ikke taale andre om sig end mig. Ludvig, Ludvig! raaber hun utaalmodig og strækker Armen langt ud efter mig, naar jeg blot et Øjeblik gaaer til Bordet for at tælle Draaber. — I Eftermiddag var hun dog bedre. Hun taledede længe med mig, fortalte mig om min Faders sidste Øjeblikke og udbød ofte: Al, dersom nu kun Din Adelaide var her. — Døren sprang op, og Adelaide sank i mine Arme. Adelaide, min elskede Adelaide, raabte jeg, og trykkede den svage, blegnende Pige tæt til mit Bryst. Hun havde hørt, at min Moder var syg, Lægen havde raadet hende at kjøre sig en Tour hver Eftermiddag, og under Paaskud af at følge Lægens Raad, var hun uden sin Moders Vidende kjørt ned til os. Det var første Gang hun var ude efter sin Sygdom, hun var endnu meget svag, hendes Kinder blege, hendes Gang mat, men hun var ude af sig selv af Glæde. "Ludvig er det ogsaa Dig, kjereste, bedste Ludvig er det ogsaa

rigtig Dig!" spurgte hun vel hundrede Gange og saae mig stivt i Øjnene, som for at overbevise sig om hun ikke tog fejl; min Fryd var taus, som min Smerte; jeg trykkede den glade Pige op i mine Arme, bortkyskede ethvert Spor af Frygt og Kummer, og pegede stille hen paa min Moders Seng. Der laae hun bleg og kold, som i Dødens Arme. "Min Moder!" raabte Adelaide og jeg paa engang, og sank ned ved hendes Seng, hun kunde ikke tale; — Børn, hvidskede hun sagte og vinkede at vi skulde komme nærmere; vi satte os ved hendes Side, hun lagde vore Hænder sammen, trykkede dem svagt til sit mar bankende Hjerte, saae lidt paa os, smilede venlig og vendte sig om til Væggen. Adelaides Bogn rullede frem, hun turde ikke blive længere, jeg fulgte hende ned af Trapperne, hun sank grædende med Hovedet paa min Skulder, bad Himlen om Frelse for min Moder, og kjørte bort under idelige Løfter om Trost og Kjerlighed. Jeg gik tilbage igjen til Dagligstuen; Fruen sover sagde Pigen og lukkede Døren sagte op for mig. Klokken ni kom Doktoren. "Denne Eoon vil bestemme Udfaldet af Sygdommen; naar hun vaagner giver De hende syv af disse Draaber,"

sagde han og leverede mig en lille Glaske. — Nu er alting stille, jeg har ladet Pigen gaae i sin Seng, sidder allene inde hos min Moder og skriver til Dig. Alle Dine Breve ligge omkring mig; jeg gemmer dem som hellige Mindemærker om evigt Vensteb; hver Gang jeg er bedrevet, læser jeg dem, og ethvert af dem erindrer mig da om de mange glade lykkelige Timer, jeg tilbragde med Dig. Ak, Mejnert! hvorfor er denne Tid ikke mere? hvorfor taber Hjertet sine Følelsers Kraft med Alderen? hvorfor falder dette Trylleslør saasnart fra vore Øjne, der lader os see Verden og Menneskene i en langt bedre Skikkelse end de ere? Vi vare dog i det mindste lykkelige! Dage, Uger og Maaneder svandt hen for os, uden vi mærkede det, og nu veed man hver Dag, seer hvad vi skrive i Almanakken, tæller hvert et Klokkeslet og regner hver Time, som man hastede mod Graven. — O! hvorfor nød jeg den Gang ikke hvert Stund bedre? hvorfor spildte jeg saa mange Øjeblikke med Taarer, hvis Værd jeg den Gang ikke kjendte? hvorfor — Tys — stille, Klokken slaer tolv, o, at det kun ikke maatte vaagne min Moder! hun slumrer nu saa rolig, maaskee er dette hendes

des sidste Slummer; — Nu! — det var tols-
 lange Slag, og ikke et eneste af dem, der jo
 gjennebrængte mit Jnderste. Lyset brænder ned
 i Piben, og Flammen, som enkelte Gange blus-
 ser stærkt op, kaster et fælt Gjenstyn paa Sen-
 gen. — Stille! min Moder vendte sig; et Suk!
 hvilket Suk! det var, som det var det sidste.
 Nu er hun rolig igjen. Ak! Mejnert, det er
 sorgeligt at see, hvor meget vi maae lide for at
 miste det Liv vi fik ved saa mange Smertor —
 hor! nu atter et Suk, det var skrækkeligere end
 det første. Hendes Øjne ere aabne, hun hvis-
 ler med Læberne som for at tale. Kalder min
 Moder? raabte jeg, hun ryster med Hovedet og
 vinker med Haanden — Far vel Mejnert! Far
 vel.

R * *

Naturen skænkede mig et Liv, en Moder og et
 Haab, Livets Haab svandt hen, o, at Livet
 ogsaa var forsvundet, men det beholdt jeg til-
 bage, uden Haab og uden Moder. Jeg klager
 ikke, ethvert Menneske fik lyse og mørke Øjeblikke

af Skjæbnen, jeg har nydt de lyse, nu vente mig de mørke. Her sidder jeg og holder min Moders døde Hænder imellem mine, jeg lægger Pennen ned, betragter ethvert Træk i hendes Ansigt, og seer — Ak! at jeg ingen Moder har mere. Hendes Haand er kold, hendes Legeme uden Liv, det fromme Hjerte slaaer ikke mere, og dog smiler hun endnu i Døden, dog hviler dette brustne Vie paa mig, som om det faldte mig ned i Graven. Jeg nævner hendes Navn, udstøder vilde Klageskrig, kaster mig ned for hendes Liig, hæver de stive Arme mod Himlen, væder hendes kolde Barm med Taarer, og ingen hører mine Klager, ingen seer mine Taarer, og jeg føler mig forladt af hele Naturen. Min Moder! min Moder! raaber jeg høit, og et tomt Gjenlyd støder tilbage fra det høie hvælvede Loft; jeg seer mig rundt om i Stuen, der er ingen i den, og dog synes mig ikke jeg er ene. O nei! det er jeg heller ikke; hendes Aand svæver over mig, den følger mig ethvert Skridt paa Livets tunge Bane; den veileder ethvert af mine Trin, og jeg skal døe rolig som hun! Ak! Wejnert! her sad jeg for saa

Dage siden ved Enden af denne Seng, og drømte
 kun om et fremstundende Livs salige Glæder;
 min Moder syntes saa frisk, hendes Stemme var
 saa klar, og ethvert Ord udtrykte hun med Stry-
 ke og Fasthed. Hun talte til mig om Livet og
 Livets Fryd, om Menneskene og deres Fordoms-
 me, som forstyrre deres Bestemmelse, om Dyden,
 og den Fred den Dydige nyder i sin Dødsstund;
 hun havde rejst sig op, hendes Dine funkede af
 Sundhed . . . O Gud! nei, jeg havde dog
 heller aldrig troet hun skulde døe saasnart. Med
 eet blev hun angreben af hæftige Smerter i den
 venstre Side, hendes Bryst gik stærkt, hendes Dine
 lufkede sig og hun sank dænde om i mine Arme.
 Ludvig, Ludvig, Ludvig, min Søn! skreg hun tre
 Gange med en Stemme, der gjennembævede mit
 sorgende Hjerte, hun snoede Hænderne kramp-
 agtig ned over min Ryg, trykkede mig fast til
 sit Bryst og raabte endnu svagere og svagere min
 Søn — min Søn — Jeg læste Døden i hvert
 et Træk; Ludvig! min Søn, hvidskede hun . . .
 Ak! det var Livets sidste Kræfter hun anvendte for
 at nævne sit Barn. Gud! Adelaide! min Mo-
 der! raabte jeg, og sank ned over det kolde Liig,
 jeg gned hendes Pulsårer med Edike, vaskede

Lindingen med Vand, raabte højt paa hendes
 Navn, og aftsærrede Dødsføden, der stod i klare
 Perler paa Panden — forgjæves — Altinger
 forbi, hun er død — Ak Rejnert! dersom du
 kunde see hende, hvor hun nu ligger der udstrakt,
 med aabne Dine og tillukkede Læber, hvide Fing-
 re og blaae Negle, dersom du kunde føle mit Tab
 og min Smerte, du vilde ynkes over din skaffels
 Ludvig og tilstaae han var en bedre Skjebne vær-
 dig. Dog — una nox omnes manet.

R * *

Lange hvide Gardiner ere trukne ned for alle Vin-
 duerne, hist henne i Krogen staaer et Vokslys og
 vifter med svage Skin, der — der midt paa
 Gulvet, hvor jeg nu stirrer hen, stod min Mo-
 ders Kiste, og nu — er den i Jorden. Daa-
 re! du udkaster Planer for en Ewigbed, og er-
 mindrer dig ikke at dit Liv er et Drebak; du taler
 om hvad du vil gjøre i Morgen, og veed ikke om
 du lever i Dag . . . Her, ved dette lille runte
 Mahagoni Bord sad jeg hver Morgen og drak

Thee med min Moder, her spiste vi sammen,
 her læste vi Rousseau og Lafontaine, her var det
 hun fortalte mig om sin Ungdom, sine Kjerlig-
 heds første Dage, sit Haab og sine Glæder, her
 var det hun talte om min Fader, hvilket ædelt
 Hjerte han havde haft, hvor ubestikkelig hans
 Ærlighed var, hvor troe han var sit Embede og
 sine Pligter, hvor mange Fiender hans Hestig-
 hed havde paadraget ham, og saa mange andre
 utallige Ting Erindringen altid hører saa høit.
 Her sad jeg ogsaa i Nat, betragtede hendes Ri-
 ste for sidste Gang, tænkte paa ethvert Ord hun
 havde sagt mig, fandt hendes simple Lære om
 Dyden saa sand og og saa rigtig, trøstede mig
 ved Erindringen om forrige Dages tabte Fryd,
 men sinede intet Haab om nogle tilstundende.
 Klokker 7 i Morges kom min Tjener ind til mig,
 og førte mig i et af Sideværelserne, klædte mig
 sort, gav mig en Kappe om Livet, og bad jeg
 atter vilde gaae ind i den Stue, hvor Kisten stod.
 Jeg adlod uden at spørge, og da jeg traadde ind af
 Døren, saae jeg mig omringet af en Deel Men-
 nesker, indhyllede i lange sorte Kapper. Nu
 ringedes der med store Klokker, en Deel Karer
 førte ud af Gaarden, Liigvognen rumlede lang-

som frem, man hævede Kisten fra Baaren, bar den sagte ned af Trapperne og satte den i Liigvognen. Jeg fulgte stille bag efter, intet Ord, ingen Lyd, ingen Taarer, mine Dine vare nær ved at briste, som mit Hjerte, men jeg var taus som den lidende Sorg. Da vi kom til Kirken, stod jeg ud af Vognen, Liigparrene forsamlede sig paa Kirkegaarden, man gik i Procession ind af Kirken, og Skolen sang med dæmpet sørgelig Stemme den udtryksfulde Liigpsalme: "Hoo veed hvor nær mig er min Ende". Da vi kom til Altaret, blev der lukket to store Jerndørre op; vi gik 15 Steentrapper dybt ned i Jorden, og da vi kom til det inderste Kapell, standsede Processionen; man aabnede Døren til en Hvælving, bar Kisten derind, og vi fulgte efter; Præsten traadte frem med den lille Skuffel, jeg horte neppe hvad han sagde, jeg mærkede kun man trak i mig, for jeg skulde gaae. Jeg havde for staaet rolig, bleg, som en Døende, havde jeg stirret mod Graven uden at kunde udtale et Ord. Nu brast mit fulde Hjerte, mine Taarer strømmede ned af de souldnende Dine, jeg strækkede mine Arme mod Himlen og sank hylende ned over Kisten. O min Moder!

min Moder! raabte jeg og holdt mine Hænder frampagtige omkring den. Man søgte at berolige mig, man vilde vende mig bort, og bristede mine Hænder løs; med Magt maatte man ribe mig bort og føre mig i Vognen. Det var et Optog! tre Mennesker holdt mig hver under sin Arm, og ved hvert Skridt man førte mig længere fra Graven sukke jeg høiere og høiere "min Moder". Da man lukkede Karetøren op og slog Trinnet ned, kom der to Bruentimmer gaaende paa Fortouget, jeg slog Dinene paa dem og saae — og saae Adelaide og hendes Moder. "Min Moder er død, Adelaide!" raabte jeg i Vognen, og tumlede med Hovedet mod Ruden. — Ludvig! — hun udstødte et Skrig og sank i sin Moders Arme; man bar hende ind i et Huus i Nærheden; jeg raabte ud af Vinduet til Rudsten han skulde holde, den Mand, der sad i Vognen hos mig, trak mig tilbage, befalede Karlen at kjøre til, og satte mig af i min Gaard. Det er Aften, alting er stille om mig som i en Grav, Klokken ringer 8 lige over for mig, Maanen kaster sine matte Straaler ind paa Gulvet bag de lange Gardiner, og jeg sidder syg, alene, uden Moder, uden Trost og uden Haab,

og stirrer hen paa den hvide Firkant, Rummet af Kisten har gjort paa Gulvet. Naturen skænkede mig en Sjæl fuld af Omhed, et Hjerte skabt for Kjerlighed, og alt hvad jeg elsker doer bort lidt efter lidt, og jeg bliver ene glemt og forladt tilbage paa Jorden . . . Synderligt! jeg veed at Adelaide elsker mig, og dog klager jeg — lave Sjæl! hvad fordrer du da? — Hvad jeg fordrer? — et Hjerte, der ligner mit, et Hjerte, hvis Kælelser smelte sammen med mit, og hvis Kjerlighed ikke er Brøde mod dem, der gav os Livet. Men fandt jeg nogensinde det? Ja Mejnert! i vor barnlige Venstabs soundne Dage, og med Barndommens kraftfulde Kælelser betragtede vi Naturen og fandt Fryd i hver en lille Blomst, og fandt Saligheder ved hvert et Blad, som Duggen smilende perlede paa, og sank i Taarer over den nedgaaende Sol, der flammede i Luer paa Toppen af Skovene, malede Gldborge paa Himlen og Skyernes Skygge i Havet, da slog der et Hjerte varmt mod mit, da forstyrede ingen Fordomme den Røe, der udgjorde mit stille Livs høieste Fryd, da fordrede Forsængeligheden ikke Offere blodigere end dem, hine Oldtidens Romere ofrede paa deres Afgu-

ders syndige Altare, da lod Naturens simple, ukunstlede Sprog fra et uskyldigt Hjerte gennem de skyldfrie Læber, og man rødmede ikke over en Kjerlighed, Herren selv maatte billige. — Nu er det anderledes, Barnet er blevet Menneſke, og Menneſket føler at han hører op at være lykkelig, fra det Dieblif af, han hører op at være Barn. Den Ild, der brænder i dette Hjerte for Adelaide, vil være mig som de Gjordomme, der beherske hendes Moder, og Gjordomme i den Alder Grevinde Hartner er, lader sig ligesaaalidet udrydde som Kjerlighed i den, jeg er i. Mit Lod er altsaa fastet; fra min første Time bestemte Skjæbnen mig til et Offer for dens Luner, og jeg skal elske, lide og døe. Vær Mand, vil du sige — det er: Seir over dit Hjerte og lev for dine Pligter. Tilgiv mig Mejnert! jeg forstaaer ikke disse Philosophernes strænge Sprog, og fra det Dieblif jeg intet Haab har, kjender jeg heller ingen Pligter uden den — at lære at døe . . . Jeg er syg, ret meget syg, misfor- nøiet med mig selv og min Skjæbne, mine Døer ere blevene meget svækkede i de sidste Dage, jeg vaagede over min Moder, mit Hjerte lider saa meget, mine Søleſſer fortære mig, og mit

Haab om nogensinde at tilfredsstille mit meest
brændende Ønske God Nat Mejnert!
— god Nat.

R * *

Hvorfor denne lange Tausshed, vil du maaſtee
spørge? Du troer nok, jeg har glemt Dig. —
Nej, desværre, det er ikke saa vel, jeg er ikke
saa lykkelig at kunne glemme, den ulykkelige kan
kun erindre Jeg har været meget syg i
6 Uger, Lægen har forbudt mig endnu i 8 Dage
at tage en Pen i min Haand, men gjaeldt det end
mit Liv, maa jeg dog skrive til dig, Rudolf!
dig, som er den eneste det er mig tilladt at elske
— mit Liv siger jeg! som om dette Liv var mig
saa kjert, som om det virkelig havde saa megen
Værd for mig. Al Mejnert, Mejnert! mit
 eneste Haab staaer til Graven. Grevinde Hart-
ner er for saa Dage siden reist med sin Datter til
Hamborg, for at underhandle med den Kjøb-
mand, hos hvem hendes Formue stod; Byrg-
nang følger dem, og derfra, siger Rygtet, han
gaaer til Paris for at holde Bryllup og gjen-

fordre en Deel af sin Fædrene-Eiendom. Man skal ikke troe Rygter, skriver du, men man skal heller ikke imodsiges Sandsynligheden; den svage, blide, følelsesfulde Adelaide kan ikke modstaae en Moders smme Bønner, hun vil give efter for Taarer, blive et Offer for sit Hjerte, og tilkøjs sin Moder en Lykke med Tabet af sit Liv . . .

O! da lukke mit Die sig for evig, da synke jeg glemt og forladt i Jorden, og under Skjæbnen mig ikke engang en Grav, saa Farvel Fødeland, Farvel min fjere elskede Mejnert! en lille Hytte i Zahras øde Sanddale, uden Lys og uden Skygge, være da min Bolig; mine Taarer og min Eensomhed min Trøst, og naar jeg saa ikke kan græde mere, og mit Die brister, og Hertuginde Byrgnangs Been mulre i Støvet, da skal min sidste Erindring være helliget Adelaide, som min første Taare var helliget Kjerlighed, da skal Almagtens Gud forene os i Evigheden, og du, Rudolf! du vil ynke min Skjæbne, sukke over Kjerlighed, og hælde mit Minde med Taarer.

R * *

Landlusten, raaber min Læge Morgen og Aften,
 Landlusten er det eneste Raad for min Sygdom.
 Han har allerede overtalt en Mand, der boer 7
 Mile fra Byen, til at tage mig i sit Huus; De
 vil finde Ro og Tilfredshed i denne Mands Om-
 gang, siger han, og dersom Lusten og hans
 Wiisdom ikke forandrer Dem, er De uforander-
 lig. Alle mine Grunde, alle mine Bønner ere
 uden Nytte, han trækker mig med Magt fra
 Skriverbordet, lader mit Tøi pakke ind og by-
 der mig at reise — jeg vil til Hamborg, jeg
 knæler for ham og besværges ham at lade mig
 raade. — Han byder over mig som en Fader, for-
 sikrer mig at jeg maatte døe om 14 Dage, og
 at det var mig umueligt at holde det ud . . .
 Bognen holder uden for Døren, Postkarlen blæ-
 ser i Hornet, jeg skal paa Landet enten jeg vil
 eller ikke . . . Lev vel!

F * *

Her er jeg da, langt fra Abelsaide, langt fra
 dig, langt fra alle de Mennesker, der engang

elskede mig. O! at jeg ogsaa kunde sige langt
 fra mig selv! men scandit æratas naves cura,
 og om man endogsaa kunde undsøge de Steder,
 der minde os om vore soundne Glæder — patriæ
 quis exul se quoque fugit. Jeg har kun været
 her i elleve Dage, og har faaet min Sund-
 hed ganske igjen; jeg mærker en Styrke i alle
 mine Nerver jeg aldrig har mærket før, Blodet
 løber hurtigere om i mine Aarer, de salmede
 Roser vende tilbage paa mine Kinder, Sundhe-
 dens Gld straalet ud af mit Bie, og jeg føler at
 Naturen vilde gøre mig til den lykkeligste blandt
 alle Dødelige, dersom der var nogen Lykke til-
 bage for den, hvis Kjerlighed er uden Haab...
 Ak Rudolf! hvilken Egn! Naturens stolteste
 Mestersykke. Den trodser Sydfrankrigs smil-
 lende Landstrækninger, trodser Helvetiens for-
 dum saa rolige Dale, og gjenkalder mig saa
 mange blide Erindringer om Claras og Julies
 Vaaninger. Denne tause Røe, der hersker paa
 Bjergene, Sletterne og i Skovene, denne stille
 Fred, der omgiver mig baade inden og uden for
 Huset, disse Menneskers glade Afsyn, denne
 naturlige Philosophie, denne frie Luft, disse
 simple landlige Glæder give mig ganske tilbage

til mig selv. Her kommer aldrig noget Menneske, jeg hører ingen, seer ingen, taler med ingen uden Husets egne Beboere, og nødes daglig til at elske og beundre disse Mennesker, hvis Fryd ingen Fordom er i Stand til at forstyre. Jeg gaaer fra et Sted til et andet, henrives altid af Nyheder, finder intet Spor i disse fortryllende Egne af Mennesker, og udbryder ofte: "Naar mig et Sted i Verden, der er længere fra Verden end dette". Hyttens egentlige Eier er en 80 aarig Olding, hvis fromme Blik, graa Haar og milde Ansyn gjør ham meget interessant. Hans Naar er Sælnet og han er en Udløding. Alder og Kundskab med Verden har gjort ham vis, han kender det menneskelige Hjerter, kender det endogsaa fra dets svageste Side, kender Menneskene og elsker dem, Mejnert! elsker dem endogsaa, naar de fejle. Hans Dø er gennemtrængende uden at være truende, hans Smil er kjærligt som en Faders, han er alvorlig uden at være frygtelig, retfærdig uden at være streng, mild og from og venlig mod enhver, læmper sig efter Mennesker, der lade sig styre af Fordomme, uden at rette sig efter Fordomme selv, og paatager sig aldrig den frygtelige Åvørlighed, man saa gjer-

ne vil skal være Hovedtræffet i Mandens Karakter. Hans Tale er Naturens og Sandhedens simple Røst, hans Wandel er stor, som hans Hjerter, hans Læber hellige, som det. Han kjender Verden uden at kjende Lasterne, trøster enhver ved sine Raad, opmuntrer til Dyd ved sit Exempel, berøsteder ikke frygtfomme Hjerter ved haarde Bebrejdelser, taler Tilgivelsens milde Sprog, tiltrækker sig enhver's Kjerlighed ved sin Fromhed og Sagtmodighed, som han opvækker deres Afgtelse ved sine Handlinger, behandler dem alle her ude i Egnen som sine Børn, og er ogsaa elsket og æret som en Fader. Han har kun een Datter, sit udtrykte Billede, from som en Engel, om som en Moder, kjerlig som en Datter, smuk som et Fruentimmer. Hun er høj, har brune Haar og brune Øine, en raut Figur, en smuk Gang og et Smil, der ligner Adelaides. Naturen synes her at gjengive mig alt, hvad Stjebnen og Kjerlighed rovede mig; i ethvert Tilfælde er Selner min Fader, min Ven, min Raadgiver, og i ethvert er Marie Holman den deestagende Søster, der med quindelig Omhed søger at lette mig enhver Byrde. Hun har været gift i 6 Aar, har 4 Børn, og forger daglig

over Graværelsen af sin Mand, som Fjendomme og Fædeland nødte til at reise. Ingen Skabning er saa elskværdig som et Fruentimmer, og intet saa tillidsfuldt som et uheldeligt Hjerter; Marie og jeg fortælle hverandre vore Lidelser, vi læse sammen, trøste hverandre ved Fortællinger om vore Elskede, og der ere ikke skabte under Solen to Mennesker som Adelaide v. Hartner og Andreas Holmann. Selner er en Mand af mange Kundskaber, han er opdraget af gode Forældre i sit Lands Hovedstad, har ogsaa tilbragt den meste Deel af sin Levetid der, og har først i de sidste 5 Aar levet her i Landet. Han var Embedsmand, havde et vigtigt Embede, og førte det med al den Iver og Glid, den ærlige Mand altid fører det med. Hans Bestræbelser for Dyden og den gode Sag, hans ædle Hjerter, hans redelige Hensigter og Overbevisning om sit virkelige Værd, der ikke tillod ham at frygte for stjernede Daarer og adelige Logtemænd, der bød ham at tale Sandhed selv i Kyrstens gyldne Gemakker, og ikke lod sit Die blænde af Røglere og Baand, gjorde ham til et Offer for nedrig Kabale. Han blev en Aften hemmelig kaldt op til Kyrsten, havde en Samtale med ham over i to Timer, og fik

der sin Afsteed med en aarlig Pension, uden man nogenſinde har kunde gjettet sig til Aarsagen. Da han ſaae sig udfat af den Virkefreds, hvori han før havde gavnet ſaa meget, da han hørte Despotismens Torden rulle over ſit Fædreland, da han fandt Ilden paa Frihedens Altar udfukt, og ſaae det Lys, der endelig tændtes og altid opvakte andre Nationers Beundring, ſkyde ſig i Veiret ſom en fordreven Plante, og brat gaae ud ſom et Stjerneskud, beſluttede han endelig, ſteed af Menneſkenes uſle Daarſkaber, ſteed af Hoffets tomme Glæde, af Forføngelighedens Sniiger og elendige Kryberes Spot, at forlade ſin Fødeegn og tilbringe de øvrige ſaae Dage han endnu havde tilbage, paa Landet, i ſille Fryd og taus Beundring over Naturen. Dybt i Barmen af en ſkyggefuld Dal, fra hvis huleſte Glette langs opad ſteile Klinter, over Himlens letteſte Skyer taarner ſig lange Rækker af tallede Graner, ligger Selnens eenſomme Hytte omringet af Sorgens grædende Pæl, ſagte viſtende Popler og Gravens tauſe Cypper. En lille Have mod Øſten, beplantet med nyttige Frugttræer, en grøn Eng uden for Haven, en græſſende Faarehjord, den ſkønneste Udfigt over

en af Landets største Indsøer, og endelig den lille uafbrudte Roe, der hersker overalt i Eggen, gjør dette Sted til et af de meest romantiske jeg nogensinde før har seet. Fra Klippens nordlige Side snoer sig en smal lille Stie gennem uallige Buske ned af høie Bakker til Hytten, tæt forbi løber en Landevei indgjærdet af store Steendyffer besatte med Piil, der fører til mange smaa Landsbyer der i Nærheden, og jeg kan hver Aften sidde ude i Gaarden paa vor lille Bænk og høre Landsbyeklokkerne fra forskjellige Kanter ringe i Kirketæernene; mine Vinduer vende ud til en stor Grønning, besat med Kirsebær, og Ebletræer, under hvis dunkle rolige Skygger hæver sig i Baggrunden et hvidt sørgeligt Marmormonument — Louise Selners Grav! — Her, Rudolf, under disse Træer, paa disse øde Sletter, i disse ubeboelige Klipperister, her er det jeg sidder og tænker paa Adelaide, her gennemvandrers jeg de eensomme Skove, synker ned paa Jorden, væder den med de meest brændende Taarer, kalder Himlen til Hjælp for min Kjerlighed, raaber høit imod Klipperne hendes Navn, og langt horte gennem et uigjennemtrær-

geligt Mørke af tætte Bøge og Tæge gentager Ekko mig to Gange huult — Adelaide — Adelaide. Jeg kaster mig ned i det lysgrønne Moos, lytter, seer længselsfuld imod Klippetopperne og takker Herren, der skabte et Ekko til Trøst for den Ulykkelige. Alting er saa roligt i disse Skove, en stille Fred tilsmiler min lykkelige Eensomhed, jeg behøver ikke at befrygte fjedsommelige Visiter fra Byen, og efter at have tilbragt her elleve af de roligste Dage i mit Liv, har jeg kun set et Menneske, der ikke hørte til Huset. Vi skrive i Dag den 20de Maj, hele Naturen er ifklædt sin skønneste Pragt, alle Grene bugne til Jorden under Vægten af jublende Fugle, der opfyldte Himlen med glade Lovsange til Skaberens Ære; Vandreren standser sin Gang, kaster Bylten ved sin Side, og betragter med Fryd den straalende Soel, Landmanden, som pløier Ageren, slipper Hestens Tømme, glemmer sit Arbeide og betragter Naturen; ethvert Die seer, ethvert Dre hører, enhver Tunge lovsunger Herren; fra de lysgrønne Blade nedsmelte perlende Draaber, der falde ned i klare gyldne Crystaller og fordoble deres pragtfulde Glænde jo nærmere de komme mod Jorden, en

Duften sødere end Rosens vifter mig med venlige
 Vestenvinde sagte i Møde, Frøerne kvække i det
 nylig smeltede Kjør, Nøget brøler paa de
 smukke Enge, Gjøgen kuffer i Toppen af den
 ranke Bøg, og endogsaa det eenlige Træ paa øde
 Marker indbyder allerede den trætte Vandrer til
 Hvile under sine kjølige Skygger for den brændende
 Middagssoel. Engene prunke med alle mulige
 Blomsters skinnende Farve, Fiskene hoppe glade
 i de blaa sagte rullende Bølger, Lærken klapper
 høit i Luften med de hurtige Vinger, Skovenes
 Ekko gjengiver Lyden af dens Indbyggernes frydfulde
 Sange, og i ethvert Blad, enhver Blomst, ethvert Træ
 finder jeg nye Almagt og nye Saligheder. Ak Mejnert! hvo er riig paa Ulyld
 og Almagt og Fryd, som Naturen? hvo afløser os
 saa blide Taarer som den? hvo danner vort
 Hjerte sømre, bedre, mildere, renere og
 helligere end den? Siig mig! kjender du det
 ulykkeligste Menneſte paa Jorden, kjender du en
 Atheist? Oh! da bring ham til mig, jeg skal vise
 ham Herrens kjære Soel, vise ham Stjernerne
 paa Himlen og Menneſkene paa Jorden, føre
 ham ind i de allerhelligste af mine Skove, lære

ham at kjende sig selv, reen, ustyldig, frie og forklaret, saadan som Naturen skabte ham, og han skal angrende synke til Jorden og tilbede Gud. See her ligger jeg om Morgenens ved Dagens unge Straaler i Tavnet af Bogenes Skjgge ved Bredden af en rislende Bæk; hist oppe fra Roden af gamle halvudgaaede Birker, nedstørter et brusende Væld og slynger sig i hundrede Bugter til Søen; her bræger et Lam paa eensomme Stier, borte fra Moderens Side, og lytter trøstende til enhver Lyd, som til Lyden af sin Moder, hist hopper et ungt Kid fra Steen til Steen, her hører jeg Ranglen af en Klokke man har hængt om Halsen paa en Koe; her blæser en Gaaredreng kjæle Sange paa sin spæde Fløjte, og klapper sit Dæggeslam, der ligger dybt i det bløde Moos ved hans Side, forlader Hjorden, nipper det tykke Græs og seer paa Drengen, som for at beundre hans Spil. Med Rummer betragter jeg al denne Fryd, føler mig ene, forladt og udstødt af hele Skabningen, tænker paa Adelaide, og gaaer sørgende hjem. Jeg indstutter mig i mit Kammer, river mine Bøger af Hylden, læser Ruma, læser om Leo og Kamilla, tænker paa Adelaide, og kaster Bogen bort. Jeg

griber min Harpe, spiller et Par Stykker, synger om Adelaide, græder som et Barn og slænger Harpen i en Krog . . .

I Gaar Aftes kom jeg sildig hjem, mit hele Hjerter var saa fuldt af hende, jeg tænkte, følede, drømte kun om hende, enhver Lyd, ethvert Ord mindede mig kun om hende, og jeg satte mig stille ind i min Lænestoel, og overlod mig til mine søde Tryllesværmerier . . . Maae jeg ikke give dem noget at spise, sagde Marie, og rækkede Hovedet ind til mig, jeg svarer nei, og hun gaaer ud og lader Døren staa aaben. Alle Børnene komme ind, de flimle omkring mig, og blive staaende og gabe op og ned i Stuen. — "Hvad vil I kjære Børn?" — de taug stille — "Hvad vil I", spurgte jeg, og saa smilende paa dem. Den ældste af dem, en nydelig lille Pige paa fem Aar, kom hen til mig, kaster sig undseelig i mit Skjød, slyngede sine smaa Arme om min Hals, og hvidskede sagte: "O! spille for Adelaide, spille for Adelaide". — Jeg farer forundret op af Stolen og stirrer paa den bedende Pige, hun bliver bange, giver et Skrig, og kaster sig i Armene paa sin Moder. Jeg spørger om Barnets Navn, og Marie forstirrer mig ved

sin Kjerlighed til Holmann, at den lille Pige virkelig hedder Adelaide. Døm selv heraf hvor ligegyldig jeg maa være blevet imod alt, jeg, som ellers altid før holdt saa meget af Børn, som altid fandt mig saa vel i Selskab med Børn, fordi de endnu ere de eneste, hvis Begreber ikke gandske ere fordærvede; jeg har været elleve Dage i et Huus, og veed ikke engang deres Navne.

* * *

Hvilken Qual, hvilke Ulykker danner sig ikke et folende Hjerte? man skaber sig et Haab, som forsvinder i Skabelfsens Dieblig, og efterlader kun en Erindring, der martrer os vort hele Liv igjennem, man danner sig Glæder, der kun ere til i Idealverdenen. O Kjerlighed! hvad er dit Liv, og hvad er din Fryd?

O! føel den selv! her er den! — hvor — forsvundet!

Opflugt er Glædens Nu!

O Lyst, o Drøm — o Sjel! hvad har du fundet?

Og hvad beholder du?

Dit store Dieblif — hist see det svømme
 Et ubemærket Gran,
 Blandt Millioner, blandt de ældste Drømme
 I Intets Ocean.

Nei Rudolf! nei min Ven, kuns den Mand,
 som Armod nøder at grave sin Jord, fordi han
 ingen Heste har at trække sin Plov med, kuns
 han er lykkelig. Ingen Forsængelighed, ingen
 Higen efter en tom Hæder forbittrer ham Livets
 og Kjærligheds Glæder, hans Samvittighed skjæn-
 ker ham Fred, hans Arbeide beskæftiger ham
 for meget, til at han faaer Tid at tænke paa Daar-
 skaber, som Ledighed ene er Marsag i, og med
 rolig Tilfredshed og glad Tillid til Forsynet hen-
 drager han hver Dag med Fryd uden at misunde
 den Rige sit Guld eller Kyrsten sin Throne. In-
 tet Græs fryder hans Enge, ingen Regndraabe
 falder paa hans Ager, uden han knælende tak-
 ker Forsynet, imedens den Rige midt i sin Over-
 flodighed glemmer sig selv og andre, nægter en
 Gud, falder alting Tilfælde — Skjæbne, og
 takker ikke engang denne Skjæbne, fordi den
 gjorde ham lykkelig . . . Jeg var saa vel til
 Mode nu, det var et af de lykkeligste Dieblifke

jeg har nydt siden jeg forlod Byen; jeg tænkte paa dig Rudolf! paa vore soundne Dage, paa Adelaide, og lod mig bryde i søde Kjærligheds Drømme af et varmt Hjertes blændende Haab; jeg drømte mig langt ud i Fremtiden, glemte Verden og Lasterne, og Menneffene med alle deres Fordomme og Sædvaner, tænkte kun paa en lille Hytte i en eensom Dal som denne, og saae mig allerede i Adelaides Favn omringet af kjerlige Børn

Og hiint — og hiint — hvi sitrer du min Løbe?

Hvi døde Glædens Lyd?

Og hiint — hvi vakte Taarer frem og stræbe

At røbe mig min Fryd?

Og hvad saae jeg da? hvad var det, der fyldte mit Øie med saa hede og tunge Taarer? hvad var det vel, der røbede mig min Fred? — et usselt Tilfælde — Min Pen var sløv, jeg tager Pennenkniven og vil skjære den om; aften Hændelse seer jeg længe paa den, og see — det var min Moders Kniv! Med denne havde hun skaaret saa mangen Pen, for at skrive til mig, naar jeg engang imellem reiste paa Landet — O! og hvad skrev hun ikke! hvilken Omhed! hvilken

Kjerlighed herskede der ikke i ethvert Ord! hendes Formaninger, hendes Længsel efter mig, hendes Bøstaler over Dyden, hendes Frygt for min Ungdom, min Uerfarenhed med Verden, at jeg et Dieblisk skulde glemme mig selv . . .
 Al! Mejnert! jeg havde en Moder, hvis Tab jeg evig vil føle, og troe mig, man veed ikke hvad det er at have en Moder, førend i det Dieblisk man mister hende; giv mig Raad, trøst mig, lær mig at bære min Sorg, at mit Hjerte ikke brister!

”Der skal et stort Hjerte til at føle Smaating, og en høi Sjæl til at elske som jeg”; skriver du. Mejnert! er det din Trøst? er det de Raad jeg ventede af dig? Du skulde lindre min Kummer, og du smigrer min Forsængelighed. — Svage Venstab! hviler dit Tempel paa saadanne Støtter, o, da lader os flye at det ikke styrter over os . . . Jeg viste Gelsner dit Brev. Et Menneſke med Hjerte, der vil være Philosoph, sagde han, og rystede paa Hovedet. Jeg for-

talte ham, hvor lange vi havde kjendt hverandre, vor første Bekjendtskab, vor Ungdom, vor Barndom og mit Sværmerie. — Det menneskelige Hjertes naturlige Gang, sagde han, først sværme vi i Venkskab, vi see og høre ikke andet end Han, men siden forandrer Alderen og en hvis Naturdrift dette Han til Hun, Mandens Sjæl er ikke saa sm, saa interessant, saa fuld af Kinned, som Kvindens; vi ofre Venkskab paa Kjerlighedens Altar, og Amor beholder altid Seieren. — Jeg gaaer meget ofte ud med Oldingen, han gjør mig bekjendt med de smukkeste Steder i Egnen, og de værdigste Trængende i Sognet. I Eftermiddag, da vi havde drucktet Thee, tog han mig i Haanden og bad jeg vilde gaae ud med ham. Jeg kjender dit Hjerte, min Son, følg med mig, og du skal faae dets ædlestes Gælfser tilfredsstillede, sagde han. Vi gik til Landsbyen, han førte mig ind igjennem en smal Gasse i et lille Kammer, hvor der laae tre halvnøgne Børn paa Straa og sov. En ung Mand stod for Bordenden og spiste, og en takkelig Kone sad ved hans Side og spandt. Saa snart Selmer traadte ind til dem, reiste de dem med Ærbødighed, kyssede hans Hænder, og bad ham

sætte sig ned paa den Stool, hvor Konen sad, den eneste der var i hele Stuen. Selner fortalte mig deres Liv, det var ynkeligt, fuldt af Kummer og Armod. Og disse Menneſker, lagde han til, vare 200 Rdlr. i Stand til at gjøre til de lykkeligſte paa Jorden. Jeg ſpurgte hvorledes? — Ved at kjøbe den Ager, der ligger uden for deres Huus, ſagde Selner, og ſaae betydende paa mig; Forvalteren her ved Siden af har i Kommiſſion at ſælge den. I et Dieblif var jeg ude af Døren, kjøbte Ageren af Forvalteren, der juſt nylig var kommet hjem, og overleverede Manden Kæſtebrevet. Deres Henrykkelse var uden Beſkrivelse, ingen af dem kunde tale, Taarerne ſtrømmede dem ned af Kinderne, de pegede hen paa de ſovende Børn, bedækkede mine Hænder med Kyſſe, og nedraabte Herrens Beſigneller for mig, den gode Herre! Selner ſtod tauſ og betragtede mig, han ſaae mig rødme og blegne, ſaae mine Taarer rulle ned over mine Kinder, og trykkede mig grædende til ſit Bryſt. Ludvig! du gode velſigneede Dreng! raabte han, og ſaae mig ſkarp ind i Dinene, Herren lade dig altid beholde dit Hjerte og din Uſkyldighed, ſaa vil du aldrig kunde blive ullykkelig; han tog mig faſt i Haanden

og trykkede to Kys paa mine skjælvende Læber. Aldrig har jeg været saa inderlig rørt, aldrig har jeg følt mig saa god, som i dette Dieblif. Denne værdige Oldings Agtelse, hans Kjerlighed, et Kys af disse Læber hævede mig over alle andre Mennesker. Ja jeg fortjener dig, Adelaide! jeg fortjener dig, raabte jeg, og kastede mig i Selners Arme. Da vi gik fra Hytten, forlod jeg ham, jeg søgte Ensomhed, løb ind i en der i Nærheden deilig Skov, fordybede mig i Betragtninger, Haab og Erindringer, tænkte paa dig, Adelaide og forrige Dage, og blev ved at gaae frem uden at erindre at vende om. Midt i Skoven lagde jeg mig ned under en Ege, og nød her saa levende, som det var muligt, en af mine soundne Barndoms lykkeligste Dage. Solen var nær ved at dale, og Landsbyeflokkerne ringede Ni. Jeg veed ikke Mejnert, om du nogenfinde i dit Liv har været ene, uden Moder, uden Ven, langt fra din Fødeby, langt fra alt hvad der er dig kjert, og har saaledes sat i en mørk Skov, i en fremmed Egn og hørt Landsbyeflokkerne ringe; for mig har det altid, endogsaa fra min tidligste Barndom af, havt noget sørgeligt ved sig, og havde det dengang dobbelt.

Det erindrede mig om en Aften i min første
 Ungdom. Du og Adelaide og jeg løb en Som-
 meraften nede i min Moders Have og legede;
 Klokken ringede ni, og Adelaide blev kaldt op,
 for at kjøre hjem. Vi bad alle at hun maatte
 blive, og da hverken mine Bønder eller Lærere
 kunne hjælpe, fastede hun sig grædende om min
 Hals, og lovede at hun skulde skrive mig til.
 Hun holdt Ord. Næste Dag fik jeg en lille Sed-
 del fra hende; hun var dengang kun elleve Aar
 og elskede mig saa høit. Jeg har den endnu,
 jeg har endogsaa læst den i Morges. Ak, Mej-
 nert! det kjerligste Hjertes simpleste Udbrud.
 Seer du min Ven, saaledes forfølger mig hen-
 des Erindring paa ethvert Sted, finder jeg en
 Blomst, saa ligner den den, der engang pryde-
 de Adelaides Bryst, gaaer Solen klar ned en
 Aften og maler Guldskyer paa Himlen, og ud-
 breder rolige Skygger i Dalene, saa ligner det
 en Aften, jeg sad hos Adelaide, og saaledes
 hører jeg hendes Stemme i enhver Lyd, seer hen-
 de i enhver Skygge, elsker hende i ethvert Blad,
 og hører først op at elske, naar jeg hører op at
 være til. Da jeg vilde gaae hjem, gif jeg vild,
 jeg gennemløb Skoven og kom lige ud for et

gammelt gothiff Slot, der hævede sig høit mellem to store Bakker. Jeg spurgte en Mand om Veien til L***, han sagde jeg skulde gaae lige tæt forbi Slotshaven, og i Selskab med to Bønderkoner, der ogsaa skulde til samme Sted, gik jeg stille hen ad Veien. Uden for Haven stod en Græsbænk, hvorpaa der sad 2 Fruentimmer og strikkede, men da jeg kom dem nærmere, rejste de sig op, lukkede Stakitporten i, og gik ind uden at blive mig vaer . . . Beshynderligt, Rudolf, hendes høie ranke Figur, hendes smukke Gang, hendes gule Lokker, hendes nydelige Fod. — Slottet tilhører Geheimeraadinde Grabner, og Konerne fortalte mig at den unge Frøken, der gik saa langsom op af Gangen med Geheimeraadinden, var nylig kommet derud fra Byen. Vær rolig, Mejnert! vær rolig, inden i Morgen Aften skal jeg vide hvem det er.

L * *

Den følgende Morgen ved Solens første Straaler sad jeg paa Græsbænken uden for Grabnerholm, Haveporten var aaben, og Gartneren

stod ved Udgangen og plantede Blomster. God
 Morgen Landsmand! — God Morgen Hr. Brau-
 ner! — Kjender han mig? — hvem gjør ikke
 det? — hvorfra da? — Er det ikke dem, der
 boer nede til Selners? — jo — og jeg skulde
 ikke kjende dem, som er hele Egnens Belgjører?
 de gode Menneſter ere ikke ſaa mange, at man
 jo nok lægger Mærke til dem. Han ſatte ſig ned
 hos mig, fortalte mig ſaa mange virkelig inter-
 reſſante Ting, der vare foregaaet i den preueſſi-
 ſke Krig, hvor han havde været med i tre Aar, viſte
 mig med en Slags Stoltbed ſit graae Skjæg,
 hvori han forſikkrede mig der ikke var et Haar
 ſom gjorde ham Vanære, talede med ſaa megen
 Varme om de Rugler, der vare ſloine ham om
 Drene, og indtog mig gandske med ſit aabne An-
 ſigt og rigtige Raade at udtrykke ſig paa.
 Jeg ſpurgte ham om Geheimeraadinden og den
 unge Kroken, ſom de kaldte hende, men han vid-
 ſte ikke andet, end at hun var meget deilig, og
 lod til at være ligesaa god, da da ofte havde ſeet
 hende gaae alene ned i Landsbyen og give Almis-
 ſer til de fattige. Sapperment! raabte han og
 ſtod hurtig op fra Bænken, nu er Herſkabet op-
 pe, det kan jeg ſee paa Vindueſkudderne; han

trykkede mig i Haanden, lod Havelaagen staae halv aaben efter mit Forlangende, og gik længere ind i Haven og gravede. Jeg blev siddende uden for til høit op af Dagen, Klokken tolv, saae jeg Stuedøren blive aabnet, den samme gamle Kone som jeg havde seet Dagen i Forveien gik ned af Trapperne med et ungt Fruentimmer, og jeg gik stille ind i Haven, skjulede mig bag nogle tætte Jasminbuske, og lyttede og haabede og ventede ved hvert Skridt de kom mig nærmere. Nu gik de lige ned ad den brede Gang forbi de Buske jeg var skjult under, det unge Fruentimmer vendte sig om, hun talte om Adelaide, men det var ikke Adelaide. — Jeg sørgede nu som jeg før havde haabet, og gik bedrøvet ud af Haven. Lige over for Slottet i Nærheden af Landshyen ligger en nydelig lille Granskov, hvis dunkle uigjennemtrængelige Mørke opvakte min hele Beundring; jeg kastede mig under et af Træerne med min Hund, der følger mig overalt, saae hvor langsomme Skyerne svævede over Grantoppen, hørte Gogens fjerkomne Ruffen og tænkte med en besynderlig Ahnelse paa det Fruentimmer jeg Aftenen i Forveien havde seet. Det var i en dyb Dal, indbarmet i Gavnet af flyggesulde

Træer, jeg sad, oven over mig hævede sig en stor Høi, paa hvis øverste Top stode gamle haloudgaaede Ege og strækkede de nøgne Arme imod Himlen, hist og her stod ogsaa en eensomt Bøg, hvis fulde Grene bugnede ned i Dalen og udbredte rolige Skygger. Jeg stirrede op af de skraanende Bakker, jeg saae den beskedne Jordbærbusk undselig gjemme sig i det spæde Græs, jeg beundrede denne stille rolige Taushed, da med et en svag Fruentimmerstemme lod sig høre oven over mig. Det var Adelaides Lidsang. Hurtig, som Skyggen farer over en Rugager, naar Solen svinder bag en Skye, klattrede jeg op fra Brink til Brink, gjennemsøgte Buskene, ledte hele Skoven igjennem, og fandt — ingen. Jeg gik ned i Dalen igjen, og Stemmen vedblev:

"De Dage er ei langer,

Han mig ei meer har fjer 2c.

jeg lyttede, tittede bag Granerne, og ventede forgjæves paa mere. Stemmen taug og nu begyndte jeg: "De Egne hvor vi glade". Neppe havde jeg sjunget den første Strofe, førend jeg tre Gange i Træk hørte kalde mit Navn, jeg kjendte ikke Stemmen formedelsk den lange Af-

stand, der var imellem os, saae op ad Høien,
 hvorfra jeg kunde høre den kom, og see, et Fru-
 entimmer med bølgende Lokker og udbredte Arme
 og Stjerner i Vinene og Roser paa Kinderne stod
 paa Udkanten af Bjergets stejleste Fjeldstykke og
 raabte mit Navn. Brauner! — Adelaide! —
 hun styrtede fra Stub til Stub, fra Klippen i
 Dalen i mine Arme. Adelaide! Adelaide! Lud-
 vig! Ludvig! Hun sank tæt til mit Bryst, hen-
 des Læber hvilede mod mine, hendes Bryst imod
 mit, vore Arme omflængede hinanden, vore
 Hjerter sloge varme mod hverandre, vore Taar-
 er sammenblandedes, og jeg sittede ved hendes
 hvide bankende Barm. "Brauner! du her ved
 dette Hjerter!" hviskede hun, og Kjerlighedens om-
 me elskelige Taarer i det skjønne Dye fordobbede
 dets Glæde. "Adelaide!" udbød jeg, og saae
 hende kjerligt i Vinene, "og du har været borte,
 Adelaide?" Hun var taus, Rudolf, taus som
 Klippen vi sad paa, hendes Dye hang uafslæd-
 lig paa mig, hendes tause Læber tilsmilede mig
 evig Kjerlighed, hendes Hjerter slog stærkere og
 stærkere Slag imod mit, hun snoede sine Arme
 inderligere om min Hals, lænede sit Hoved op
 til mine Skuldre og gentog hulkende: Ludvig!

Ludoig! Kjerlighed's ængstlige Taarer kvalte
 hendes Stemme, hun sank tættre ned til mit
 Bryst, rev sig hurtig ud af disse kjæle smme
 Favnetag, som for at sige mig noget, men Taa-
 rerne strømmede ned over de purpurfarvede Kin-
 der, og hun sank atter afmægtig hen til dette
 kjerligt bankende Hjerter. Lidenskabernes Storm
 svandt bort, en roligere Følelse gjennembævede
 os, vore Hjerter sloge sagtere og sagtere, vore
 Omarmelser vare mindre fyrige, vore Stemmer
 zittrede ikke som før, og i en temmelig rolig To-
 ne sagde jeg: "Adelaide! og du har været borte?"
 Nu fortalte hun mig at hendes Moder var i Ham-
 borg, at hun skulde have været med, men at
 hun paa Bøltet havde gjort sig saa syg, at hen-
 des Moder maatte reise allene, og sende hende
 tilbage med en Kammerjomfrue og Hertugen af
 Byrguang til Geheimeraabinde Grabner, hvor
 hun skulde være til Grevinden kom fra Hamborg.
 "O, almægtige Kjerlighed's lykkelige Skjæbne!"
 udbød vi begge paa eengang, og trykkede hver-
 andre glade i vore Arme, "lykkelige Skjæbne, der
 lod mig finde dig her" — "dig her" — raabte vi,
 og overlode os ganske til Rydelsen af de haak:

fulde Daarftaaber, hvorpaa Kjerlighed altid er faa riig. Oh! vi kunne have sat her en Evighed, og den havde dog blevet for kort, men Lyden af en uhyre stor Klokke vækkede os, det var Slotsklokken paa Grabnerholm, der ringer hver Gang Geheimeraadinden gaaer til Bords. Adelaide blegnede og foer med et Skrig fra Stubben vi sad paa; "O Gud! naar faaer jeg dig nu at see, Ludvig! min elskede Ludvig! naar faaer jeg dig nu at see!" skreg hun, og lod de tunge Taarer rulle ned i min Barm; jeg hævede hende fra Jorden, og Arm i Arm, Bryst mod Bryst gik vi hele Granskoven igjennem. Nu stode vi lige for Slottet. Farvel Ludvig! farvel, raabte hun, da hun hørte Klokkerne ringe anden Gang, og forsvandt — farvel Adelaide! Hun var allerede ude af Granskoven, og jeg hørte hende slaae Hægeporten i. Her stod jeg ene, overladt til mit elskende Hjerte, og Kjerligheds aldrig nok tilfredsstillende Gølelser; her stod jeg i denne Granskov ved Foden af det lille Bjerg, og betragtede Sporene af hendes Trin, milde Vestenvinde susede mig sagte forbi, neden under mig hørte jeg Indsøens venlige Bølger rulle sagte op imod Strandbredden, enhver Gølelse om mine

soundne Glæder, enhver Erindring om min Mo-
 der, om dig Rudolf og Adelaide, styrtede ind
 paa mig, som for at tilintetgjøre mit allerede
 alt for svage Hjerte, det var som hele Naturen
 var uddød rundt omkring mig, i enhver Krog
 saae jeg en aaben Grav, ethvert Blad raskede
 Død og Tilintetgjørelse, og jeg stod ene midt paa
 Jorden, som naar en kjer Ven kjører os forbi
 paa en Vei og tilvinker os fra Vognen det sidste
 Farvel; ene, Rudolf! som for 8 Maaneder
 siden, da du rejste fra mig om Morgenens, og
 jeg fulgte dig et langt Stykke paa Veien. Lev
 vel Mejnert, raabte jeg, lev . . . jeg kunde
 ikke tale mere, ved den tredje Milepæl forlod jeg
 dig; Ludffen smællede med Pidsffen, jeg saae
 længe efter dig, Hjulene rullede langs hen ad
 den støvede Vei, nu skjulede Bakken dig, jeg
 hørte Vognen rumle længere og længere bort,
 jeg fastede mig ned paa Jorden for at nyde den
 Kryd, den eneste Stjæbnen endnu havde levet
 mit sorgende Hjerte; endelig svandt endogsaa
 denne Lyd, det var som Verden sank under mine
 Fødder Farvel Ludvig! hørte jeg en
 sagte dæmpet Stemme igjennem Træerne, far-
 vel Adelaide! raabte jeg, og styrtede ud af Mar-

terne til Haveporten — i Morgen? spurgte jeg; i Morgen, svarede en svag Stemme mig, og jeg gik hjem. Hvilken Forskjel! hvilke Glæder! hvilke Saligheder nød jeg ikke nu jeg havde seet hende; jeg havde faaet Løfte om at see hende igjen den følgende Dag, og ingen Engels Glæde i Himlen var at ligne mod min her paa Jorden. Min Sjæl var saa opfyldt med blide Forhaabninger om Fremtiden, mit Hjerte saa fro, saa taknemmeligt mod det Væsen, jeg skyldte min Tilværelse; jeg nød et af disse sjældne Dieblkke i det menneskelige Liv, da vi ere Mennesker saadan som Gud og Naturen skabte os, da vi ville offce Liv og Blod for enhver af vore Medskabninger, da vi trygle enhver om sit Venskab og fjender ingen, som vi jo elske . . . Fromme lykkelige Dieblkke! Glæde at I ere saa saa! . . . ja Rudolf! Kjerlighed er almægtig, Kjerlighed er Gud, Kjerlighed er alle Væseners Skaber!

Al! Mejnert! hvor er Tiden ikke lang for den,
 der venter? Jeg sad i Gaar uden for Haven paa
 Grabnerholm, jeg sad der fra om Morgenen
 Klokken fire, og da den ringede sex troede
 jeg allerede det var Aften. "Der er hun! der
 er hun!" raabte jeg hver Gang Løvet raslede, og
 løb engang med aabne Arme imod Gartneren,
 der gandske gravitetisk kom gaaende ned ad Gan-
 gen og røg paa sin Pibe. Sapperment! sagde
 han og holdt mig fra sig, da jeg endnu troede
 det var hende, Sapperment! see Dem dog ret
 for, Hr. Brauner! Jeg blev vred og satte mig
 fortreden over i Granskoven. Nu gik Porten
 op, og jeg hørte Adelaides Stemme. Adelaide!
 raabte jeg, og styrtede ned af Høien. Hun var
 ikke alene, det unge Fruentimmer, jeg havde
 seet paa Græsbænken med Geheimeraadinde Grab-
 ner, var med hende, jeg holdt mig tilbage og
 hilfede fremmed. — Ludvig! raabte Adelaide,
 og sank smilende ned til mit Bryst, jeg trykkede
 hende op til mit Hjerter, saae til det fremmede
 Fruentimmer, saae til Adelaide, foer ængstelig
 ud af hendes Arme, og tog Hatten meget dybt

af. Adelaide slog en Skoggerlatter op, og nu traadde den anden Pige til mig, rækkede mig venlig Haanden, og sagde med et kummerligt Smil: "Frygt ikke for mig, kjære Brauner, jeg forstyrrer vist ingen Elskende". Der var noget saa rørende i hendes Udseende, noget saa romantisk, saa lidende i hendes Gang og hendes Tale, at jeg umulig kunde bære mig for at yttre min Lust til at kjende hende noiere; jeg spurgte Adelaide hvem det var, og hun fortalte mig om hende alt hvad hun vidste. Emilie v. Linden er en fattig Adelsmands Datter, hun har staaet i en ulykkelig Kjerlighedsforstaaelse med en engelst Lord, og endstjont Adelaide ahner mere, veed hun dog ikke mere. Hun er meget hoi, smal og mager, er gandske bleg, har sorte Haar, sorte Vine og Dienbryne, en temmelig lang frum Næse, et kummerfuldt Smil, en smuk Stemme — fort hun seer ud som en udgaaende Lillie. Det er dog unægteligt, at ingen Mennesker ere saa interessante, som dem Kjerlighed har gjort ulykkelige; dette blide veemodige Smil, denne tause sorgende Kummer, dette altid lidende Hjerter, og endelig denne dunkle Glands i Diet af nylig syndte Taarer, opbækker vor hele Medlidenhed. I

ethvert Ord, enhver Stilling, enhver Mine udtrykkes Kjerlighed. Overalt — det Hjerter elsker, er altid elskværdigt. Nei, Rudolf! Forstanden har aldrig den Interesse som Hjertet, endskjondt der unægtelig hører stor Forstand til at have et stort Hjerter. Vi kan beundre dig for dit store Hoved, ønske os dine Kundskaber, lee over dine Vittigheder, frygte din Satire, misunde dig dine Handlinger, men elske dig, Rudolf! elske dig kan vi kun for dit Hjerter. Den stille, lidende sølegløse Kummer beholder altid sit Værd, og sig mig! nævnede du nogensinde Voltaire, naar du talede om Rousseau? længtes du nogensinde efter Messiasen, Henriaden 2c., naar du græd over Saint Preux, Elara og Julie?

§ * * *

Det er nu fem Uger siden jeg første Gang saae Adelaide paa Granhoien, vi møde hverandre hver Morgen, og i Selskab med den stille uhyfkelige Emilie gjennemvandre vi Skovene, betragte Naturen, og søge at trøste hende saa godt

mueligt. Paa de sidste Dage lagde jeg især
 Mærke til, hvor besyndelig nedslaaet hun var;
 altid sad hun stille med Vinene taase fæstede paa
 mig, eller hun gik ved min Side, sukede, græd,
 aabnede Læberne som for at tale, kaldte mig hen
 i en Krog, som for at betro mig en stor Hem-
 melighed, sprang heftig fra mig, kom til mig
 igjen, hang sig om Abelaides Hals, og
 viste tydelig det lidende Hjertes taase na-
 gende Smerte. Jeg bad hende, jeg besvør
 hende at sige mig alt; Abelaide græd — for-
 gjæves; jeg har fortjent disse Lidelser, sagde hun,
 og min Smerte er det eneste, der kan forsones
 min Brøde. Endelig lykkedes det Abelaide;
 Geheimeraabinde Grabner reiste alene bort i nog-
 le Dage til sin Søster, Grevinden af C*; Emi-
 lie foregav en Sygdom, og de bleve begge tilba-
 ge paa Grabnerholm. En Sommeraften, en
 af de mildeste jeg har kjendt i mit Liv, gik vi ud
 for at besees Lyssfloktet R*. Paa Tilbageveien
 kom vi til tre smaa Søer, der laae dybt nede i
 en Dal omringet af Bøgeskove, vi vare trætte
 og satte os ned ved Kanten af den ene, der loe
 os saa ventlig i Møde. Emilie satte sig hen un-
 der et Træ og græd; Abelaide faldt hende om

nalsen, og besøoer hende ved Venskabs hellige
 Rettigheder at betro hende sin Kummer, hun
 minst grædende til Jorden; Adelaide tog hende i
 sine Arme og trøstede hende, og med det heftige
 Skrig: "i Morgen, i Morgen" foer hun op og
 af. Vi fulgte bag efter hende, og nu blev det
 aftalt, at jeg den følgende Morgen skulde kom-
 me med en Vogn og hente dem. Hvorhen?
 spurgte jeg. Det skal De faae at vide i Mor-
 ningen, hulkede hun, og gik langsom op af Gaar-
 den. Den følgende Morgen gik jeg op paa
 Gaarden, Emilie sad alene i Havestuen ved et
 Klaveer og græd, jeg stod længe og saa paa hen-
 de — et rørende Syn. — Hun var endnu me-
 ret blegere end hun ellers pleiede at være, hen-
 des Øie var vildt, hendes Udbrud heftige, et
 dybt Træk bar Præget af den lidende Kummer.
 Har De været her længe, spurgte hun og sprang
 op af Stolen, da hun saa mig henne ved Dø-
 ren. Jeg kom i dette Dieblis, svarede jeg lige-
 gyledig, og begyndte at rose de smukke Buxer af
 soapiers mûché, der stod i Hjørnerne af Stuen, at
 hun skulde ikke see paa mig, jeg var blevet hen-
 des Forlegenhed vaer. Nu kom Adelaide ind i
 sin stribt Sirliges Kjole, der klædte hende saa

godt, en lille sort Straahat med lyserøde Bånd paa, og et tyndt hvidt Shabl om Livet. Vi gik ned igjennem Haven til Vognen, hvor jeg havde ladet den holde, fordi den ingen Opsigt skulde gjøre paa Gaarden; der var hverken Kudsk eller Tjener med, jeg vilde selv kjøre, og kom først om Aftenen Klokken 8, efter at have kjørt 4 Gange feil, til Landsbyen A***. Her satte jeg Hest og Vogn ind i Kroen, vi stode af uden for, og Emilie bad os at følge sig. Tause, med Dinene fæstede paa Jorden, uden at tale, uden at turde see paa hverandre, uden engang at spørge hvor hun førte os hen, fulgte vi stille bag efter hende langs hen ad Veien, som om vi ahnede en Ulykke. Naar man kommer ud af Landsbyen, dreier sig en smal Huulvei af paa venstre Haand imellem forskjellige Huser og Bakker, men aldrig har jeg gaaet saa eensom og saa rædsom en Wei som denne. Alting omkring os var stille, intet Blad rørte sig, ingen Wind, ingen Lyd, en sagte Susen der foer over Græsset paa Marken, og en kjeligere Luft forkyndte Aftenen. Solen var allerede gaaet ned, og vi dreiede om til høire Side af en bred tung Sandvei. Vi gik langt. Den store vilde Strand

paa høire Side, hvis milde lyseblaa Bølger ruskede op af Strandkanten, denne øde Sandsoei, hvor enkelte Hjulspor viste, at der kunskjeldten kom Bogne, og endelig disse steile nøgne Klipper, hvor intet Straa eller Blomst tjente til Skygge for det ringeste Dyr, gjorde et besynderligt Indtryk paa mig. Det var sildigt, vi mødte ikke et eneste Menneske paa denne øde Vej, Sommeraftenen var kjøl, hist og her tindrede en enkelt Stjerne, endnu blussede Purpurstraaler, endnu flammede enkelte Soelluer i Vester, vi hørte Raab af Søefolk langt borte paa Ekibene, og Klokkerne i Landsbyerne ringe øvre paa den anden Side af Stranden, tung søvbede Natstøven over Himlen, Maanen vuggede sig dybt paa Gladen af Skoptoppene, og ængstlig horte vi Gjenlyd af ethvert af vore Trin. Brauner, hvidskede Adelaide og trykkede sig sagte op til mig. Emilie gik foran, og saae sig undertiden tilbage til os uden at afbryde Tauscheden. Vi kom til en steil Klippe, og herfra sinede vi dybt neden under os et lille Huus med lys i. Her er det! raabte Emilie, og sprang fra Steen til Steen, fra Klippen i Dalen, Adelaide og jeg fulgte langsomt bag efter, og nu gik vi ned af

en smal Gangstie, der snoede sig imellem utallige Buske og Stubber, til en lille Hytte, der laae eensom paa Strandkanten, omringet af nogle saae gamle Pile. En Hund stod uden for paa Gjærdet og gøede, og en lille Dreng sad paa Dørtærskelen og legede med nogle Porcelainsflaar. Emilie stod allerede ved Laagen og førte os ind igjennem Gaarden i Huset. I en stor Lænestoel ved Kaffelovnen sad en gammel Kone med en stor Bog for sig og sang, vi bleve lukkede ind i en lille Stue, Emilie gik fra os og overlod os i den besynderligste Forventning, der var mueligt. Kort Tid derefter kom hun igjen med en lille Dreng paa Armen, den ene saae paa den anden, vi vare meget forlegne, og ingen vovede at afbryde Tausheden . . . Og hvis er nu dette Barn? spurgte hun i en temmelig fast Tone. Adelaide rødmede, hun gjenkjendte Emilies Træk og slog Vinene ned. Hvis er dette Barn? vedblev hun med en bævende Stemme. — Jeg, veed ikke, fremstammede Adelaide, og saae forvirret til Siden. — Du veed ikke at skaane et ulykkeligt Hjerte, raabte Emilie, og nu styrtede Adelaide sig i hendes Arme og trykkede Drengen op til sit bankende Bryst. Et Dødsstille,

en hellig Taushed, vi hørte bort eget Ande-
 dræt. Brauner! udbrod Emilie, og vendte sig
 skjelvende til mig, De kjender min Skjæbne, De
 synes at have taget saa megen Deel i mine Ulyk-
 ker, at min Tillid til Dem gjør mig maaſkee i
 dette Øjeblik paatrængende, men tilgiv mig en
 Bøn, tilgiv en sørgende Moder, der anraaber
 Dem om at være sit Barns Fader, og med disse
 Ord skjulte hun sit Ansigt og overrakte mig den
 smilende Dreng. Jeg kysſede Barnet, kysſede
 Emilies Haand og trykkede Drengen kjerligt i
 mine Arme. Den lille Frits snoede sine smaae
 Hænder om min Hals, legede med mine Haar,
 rakte sine Læber imod mine, og gjorde megen
 Modſtand, da man vilde tage ham fra mig.
 Emilie syntes at være blevet rolig, hun satte sig
 ned imellem Adelaide og mig. Drengen faldt i
 Sovn paa mit Skjød, og nu begyndte vi under
 et landligt og tarveligt Maaltid en Samtale om
 hans Livs tilkommende Bestemmelse, hans Ar-
 bejder, hans Pligter, og i alt fandt jeg Emilie
 saa oplyst, saa vel underrettet om Opdragelsen,
 saa kjendt med det barnlige Hjerter, at jeg troede
 at høre Verdens Jean Jacques i Emil. Ved
 første Hanegal forlod vi denne eensomme Bolig,

og havde vi om Aftenen havt sørgelige Abnøelser og rædsom Wei forøget ved Nattens Mulm, havde vi nu den skønneste Gang af Verden. Solen brød frem i Øster, og søvvede op fra Havet med sunklende Ildstraaler, Lufsten var saa mild, Emilie saa sød som en Brud i Kjerlighedens første Dage, enhver Braa gjentonedes af Fuglenes blide Harmonier, og Adelaide og jeg hentylledes af salig Beemods henrivende Gølelser. Klokken 10 om Formiddagen kom vi til Grabnersholm, hvor vi foregav for Folkene at have besøgt Emilies Onkel, en gammel Oberst, der har et Lyststed en Miil fra Gaarden Jeg seer dig trække Dienbrynnene sammen, et Gruentimmer, som har faaet et Barn, vil du sige . . . Mejnert! hvorfor saa streng? Hun har feilet en Gang, maaskee kun en eneste Gang i hele sit Liv, og dersom nogen Brøde fortjener Tilgivelse, er det dog vist sikkert den, som Naturen og Kjerlighed er Skyld i. Hendes Elsker var Lord Koralsby, en Irlænder, meget smuk, og meget god, som hun siger selv, og desuden en Mand af mange Fortjenester. Hun elskede ham med sit hele Væsen, sit fulde Hjerter, sin gandske Sjæl, hun skjenkede ham alt hvad hun eiede,

sit Hjerte, sin Kjerlighed og de meest brændende
 Følelser, hun ofrede ham sin Ære, sin Dyd og
 sin Rolighed. Oh! hun havde gjerne offeret
 ham sit Liv. Det er fem Aar siden han reiste,
 hun elsker ham endnu, forsvarer ham med So-
 fismen, og velsigner deres Barn med Tilgivels-
 sens omme Taarer, som hun sælger over den
 tabte Dyd og den bedragne Kjerlighed. Aldrig
 kjendte jeg noget Fruentimmer med saa følelses-
 fuldt et Hjerte, saa fin Delikatesse, saa gjens-
 nemtrængende Forstand, som Emilie; hun over-
 skuer alt ved første Blikkast, bedømmer aldrig
 Handlinger efter Udfaldet, kjender ingen For-
 skjæl paa Rang og Stand, gjennembryster en-
 hver Taage, Opdragelsen og Vanen har spredt
 for hende, lider med den Lidende, er uskyldig
 uden at klage, smelter ved sin Omhed og
 henriver ved sit Lune, og er overalt et af disse
 saa Menneſker, man enten maae tilbede eller
 hade. Hun har tabt sin Uskyldighed, Dydens
 skjønneste Pryd, hun har tabt det, hvorfor vi
 bør agte ethvert Fruentimmer saa høit, Rosen
 har mistet sine første Blades blændende Rodme,
 men just fordi hun er blevet mindre agtværdig,

synes mig hun er blevet mere elskværdig; og sig mig Rudolf! taber Guldets sit Værd, fordi det taber sin Glæde? er hun mindre god, mindre deeltagende ved andres Held og Uheld? mindre from, fordi hun et Dieblig glemte sig selv, og efterlod et Vidne paa sin Svaghed? slaaer hendes Hjerte mindre varmt for Dyden end den, der aldrig kjendte den? Hun føler sit Uheld og lider og hendes Anger vil blive evig som hendes Taarer. Oh! kunde hun være Adelaides Veninde, naar hun ikke tillige var Dydens? kunde hun daglig omgaaes denne Fromhedens og Ufkyldighedens Engel, uden tillige selv at være det? — Kjerlighed astrykker sit Billede i alt hvad den nærmer sig — sig mig hvem Du elsker, og jeg skal sige dig hviduer! . . . Stille, — det var 9 Klokker slog. Adelaide venter mig. O sig mig dog! hvad Stort har jeg frembragt i Verden? hvad ere mine gode Handlinger i Livet, at Skjæbnen overser mig med saa ufortjente Velgjerninger? Vil den paa engang udtømme Glædens Bæger for mig, eller vil den maafee siden gjengjælde med lige Smærter? Jeg drømte kun om Venstab og Medlidenhed, og nyder det fulde Hjertes varmeste Kælelser. O

Mejnert! Mejnert! jeg tumler om paa Jorden
beruset af Glæder, jeg nyder Saligheder hver
Time i mit Liv, og jeg tør paaatae, der gives
Niebliske, hvori jeg lever meer end andre i en
heel Levealder.

g * *

Hvad er det? — hvad skal det betyde? Var
mit sidste Brev en Ahnelse? var det et Vink af
Skjæbnen? eller et Beviis paa det quindelige
Hjertes Ustædighed? sig mig hvad det skal være?
for ved Gud jeg forstaaer det ikke. Da jeg kom
til min Granskov satte jeg mig oven paa Høien,
jeg gjennemfegte alle Buske og Smuthuller, ud-
løste mit fulde Hjerte for de tause Træer, og an-
skuede og lyttede og haabede og ventede ved enhver
Lyd af en Green at det maatte være Adelsaide. —
Forgjæves! jeg ventede til Aften, der kom in-
gen; den følgende Dag ligeledes. Jeg spurgte
Gartneren om Contessen var syg, han svarede
nei, men hun kom sjælden i Haven uden silbig
om Aftenen. Sex lange kummerfulde Dage til-

bragte jeg saaledes uden at see et Glimt af hende . . . Af Mejnert! kuns Eligen af hendes Kjole, og jeg havde været det lykkeligste Menneske under Solen. I Formiddags gik jeg til Slotet, jeg havde skrevet et Brev, og fik en Lugekone fra Haven til at gaae op med det paa Gaarden, "men i Contessens egne Hænder", sagde jeg, og satte mig uden for paa Græsbænken. Strax derefter kommer Konen igjen; jeg flyver hende imøde, jeg spørger, griber Brevet, hun har i Haanden, giver hende Penge, og løber op paa vores Høi for ret at nyde ethvert Ord. Udskriften var til mig, og skrevet med Adelaides Haand . . . Hvor længe var jeg ikke om at læse denne Udskrift? Hvad vilde jeg mere? hvi haabede jeg andet? hvi lod jeg mig ikke nøie med disse Ord? Ved at skrive disse Træk har hun dog maattet erindret sig mig med Fryd. — Men saadant er det — Mennesket er aldrig tilfreds med hvad han har, han higer steds efter mere, mange fik meget, men ingen fik nok . . . Jeg aabner Brevet og finder mit ubrækket i Konvolutten. Over hundrede Gange vender jeg Konvolutten, holder den mod Solen, dypper den i Vand, og venter med et Haab, som kuns den,

der har elsket som jeg, kan begribe . . . paa
Kanden fandt jeg med ganske smaa Bogstaver:

"Jeg vil aldrig see Dem mere. Skulde De
sole nogen Sorg over mit Tab, formoder jeg
De rigelig vil finde Erstatning."

Adelaide v. Hartner.

Og saadant et Brev faaer jeg fra det Væsen,
der er mig det kjæreste i Livet. Ikke et eneste
Ord om Kjerlighed, ingen Erindring om sound-
ne Glæder, intet Stevne, ingen Løfter om no-
gensinde mere at faae hende at see. Det var
skrevet nylig, og jeg syntes at finde Spor af
Taarer . . . Et Brev, skrevet med Taarer,
og dog saa fuldt af Kulde? . . . sig
mig, hvad betyder det? hvorfor skyer hun mig?
hvorfor undgaaer hun mig paa ethvert Sted?
mig, hun dog engang elskede saa høit. — Hvad
har jeg gjort hende? hvorved har jeg fornærmet
hende? . . . vil hun maaſkee prøve mig. Ah!
Mejnert! jeg frygter du havde Ret da du skrev:
Kjerlighed er en svag Drøm, som blot en sagte
Lynd er i Stand til at vaagne os af. . . . Og
er da Adelaide vaagnet, Mejnert? og hvad har
da vaagnet hende? — Ah! jeg gys, jeg ind-

seer ikke en eneste Grund, hvorfor hun har Aarsag til at være vred jeg maae til hende, jeg maae . . . naar jeg var vis paa jeg skulde døe i Morgen, vilde jeg leve rolig i Dag. Ubished om Ulykke er værre end Ulykken selv; jeg kan ikke udholde det længere.

Fanny! bist du auch gut? spurgte William saa ofte — jeg kjender kun saa Spørgsmaal, der røbe Digterens saa nøie Kundskab med det menneskelige Hjerte, som dette. I Ioverdags Eftermiddag laae jeg under et af mine kjære Træer paa Granhsien og læste Agnielas, denne simple, hjertelige uskyldige Agnielas, jeg altid fandt skjønnere og skjønnere, jo oftere jeg læste den, deels fordi Stilen i den saa meget trøster den eensomme Lidende, deels maaskee ogsaa fordi den erindrer mig om en behagelig Aften, jeg nød med en af mine kjæreste Venner, som gav mig den en Dag jeg kom for at tage Afseend med ham; en Ven, hvis strenge Sæder, hvis blide muntre Omgang, hvis stille sølselsfulde Hjerte vil gjøre

mig hans Erindring til en af de kjæreste i mit
 Liv. Just var jeg kommet til det Sted, hvor
 Pollin saa rigtigt og sandt skildrer os sine smaa
 uskyldige Glæder, da jeg hørte en Deel Stems-
 mer bag ved mig. Jeg vendte mig om, og see,
 Adelaide med et heelt Selskab kom gaaende mig
 tæt forbi, for at vise dem en Udsigt Geheims-
 raadinde Grabner saa meget havde talt om.
 Ah voila done, voila mon chere philosoph,
 caché! sagde en høj Mand, og trykkede to vel-
 meente Kys paa mine Læber. Det var Geheims-
 meraad Warberg. Han stod længe og talte med
 mig, de andre fulgte ham, man omringede mig,
 gabede paa mig som et Vidunder, og hvidskede
 adskilligt om den unge Eremit. Seer de ofte
 hverandre? spurgte Warberg, og saae til Ade-
 laide og mig. — "Paa vore Spadseretoure," svarede
 hun koldt og neiede dybt for mig, "jeg har
 endnu for nogle Dage siden haft den Fornøielse
 at møde Hr. Brauner her oppe paa denne Høi."
 — Besøger De aldrig min lille Niece? spurgte
 han mig; jeg blev forvirret; Adelaide svarede
 hurtig: "Jeg har ikke været stolt nok til at turde
 vente saa meget, Hr. Brauner har jo desuden
 ganske forladt Verden, og sniger sig omkring her

i Egnen som en Menneſkehadet". Denne Ondſkab fandt ſtor Biſald, man klappede i Hænderne, man beundrede Conteffens Vittighed, og et Par Kammerjunker med broderede Strømper og Veſte længere end Kjolen forſikkrede paa deres for lang Tid ſiden tabte honneur at det var tres bien dit. Det glædede Adelaide, hun ſaae op paa mig, der ſtod rødmede og blegnende med Taarerne i Øinene og ſaae paa diſſe Menneſker, der omringede mig ſom Furier. Apropos! ſagde Warberg, der mærkede min Forlegenhed, jeg troer ikke De kjender min Couſine Grabner, kom med os! Skal jeg præſentere Dem for hende i Eſtermiddag. Jeg takkede og undſkyldte mig med at man ventede mig hjemme. Damerne brød ud i Latter, Adelaide rødmede, og Warberg klappede mig paa Skuldrene og loe. Mogle af de unge friferede Herrer fremſtammede et Par Vittigheder jeg ikke forſtod, en Frøken Hartenberg ſpurgte mig med et Smil om Familien hjemme var ſtor; Warberg ſmilede og forſikkrede mig, at den ventede gjerne, og Adelaide neiede for mig og ſprang letſindig ned af Granhøien med Byrgnang, der har leiet ſig et Huus i Nærheden af Grabnerholm og er deres daglige

Gjæst . . . Og det var her, Mejnert! her paa dette hellige Sted, hvor vi tilbragte saa mange rolige, kjerlige Timer, her, hvor vi første Gang talede med hverandre efter min Moders Død, hvor hun sank blegnende ned til mit Bryst, og i stille Afteners angstlige Tusmørke tilsoer mig Kjerlighedens evige Trost, her var det hun i en Forsamling af sjalløse Narre kunde fornede sig til at spotte mig, her var det hun saa gandske kunde glemme sig selv, sit Hjerte og sine Løfter. — Fanny! Fanny! bist du auch gut? — jeg veed ikke, men det falder mig saa ofte ind, og paa den senere Tid har jeg ikke kunnet svare. — Er Adelaide maaskee ikke god, Mejnert? er det min Skytsengel, der vil bryde et Baand, som kun Døden ene skulde have løst. Er Adelaide ikke god? spørger jeg mig vel selv hundrede Gange om Dagen, og sidder stille med Harpen imellem Hænderne og spiller hendes Livarie. . . . Ulykkelig! hvorledes jeg nogensinde er kommet til at gøre saadant et Spørgsmaal. Denne Pige, i hvis Døie jeg saa ofte saa de mildeste Taarer, hende, der altid glemte sine egne Lidelser over andres, der offrede alt for at trøste den Ulykkelige, hende jeg har seet i saa forskjellige

Stillingen i Livet, og stedsse fundet at være den
 samme stille, milde, engleblide, rolige Pige,
 hende kunde jeg misstjende? Hvad er der da i
 Livet værdt at elske, naar den strængeste Agtelse
 og ommeeste Gjenkjerlighed svinder bort for et blot
 Maaskee, for et Tilfælde, en Særhed, en Lu-
 ne At Mejnert! Nutidens Filosofer
 ere dog ret lykkelige, de elske intet uden dem selv,
 spotte over Følelser de aldrig kjendte, drømme
 ikke om Glæder, der kun ere til i en Idealver-
 den, den deres Indbildningskraft vist ikke dan-
 ner sig, og martres ikke af Lidelser, der kun
 ere Følger af et alt for varmt Hjerte, fordi —
 fordi de ingen Hjerte har. Imidlertid er jeg
 dog rolig, thi jeg er mig ingen Brøde bevisst, og
 Uskyldigheden lader mig aldrig alene. — Ja,
 Hæd mig Rudolf! jeg kjender intet Die, hvis
 Taarer jeg maa frygte, ingen Tunge, der for-
 bander mig, intet Hjerte, der vil mig ilde, jeg
 er ulykkelig, men ikke lastefuld, min Samvit-
 tighed er rolig, kun mit Hjerte bebrejder mig
 meget — og hvad kan da dette Hjerte bebreide
 sig? At det søgte, at det elskede, at det tilbød
 hvad der var saa saare elskværdigt, at det fandt
 den fromme og dydige Adelaide dydig og from?

at det overlod sig til Drømme, der saa godt kunde opfyldes? — Er det min Brøde, Mejnert! Nu! saa vil jeg evig blive ved at synde.

Menneske! er dit Liv en Evighed eller er det kun et Øieblik? er du selv Herre over dette Liv, eller er Skjæbnen og Hændelsen det? Stræffels Daare! et Gran, en Skygge er nok til for evig at forstyrre din Røe, og du henbringer din Barn- dom, din Ungdom, din hele Levetid med daar- lige Ønsker, styer Blæderne, som om de mødte dig paa alle dine Veie, og erindrer dig ikke at den Tid, der engang er forsvundet, kommer al- drig mere tilbage. Aldrig, Mejnert! aldrig! gyser du ikke ved denne stræffelige Evighed? Mennesket kunde være saa lykkeligt, Gud og Na- turen gjorde ham frie, i dens Skjød er en uuds- tomkelig Kilde til Kjærligheds evige Salighe- der, og dog synker mangen Mand i sin Grav uden en eneste Erindring af nydte Glæ- der, dog sukker han daglig under tunge Lænker af Fordomme, Ertik og Forsængelighed. Ung-

ling! røst dine Lænker af dig, imens det
 endnu er Tid, snart vil det maaskee være for silt
 digt, og du vil angre at du bortslumrede den
 Tid, Herren skænkede dig til at vaage; røst dem
 af dig imens din Ungdom giver dig Mod til at
 handle, og din Indbildningskraft Styrke til at
 adsprede den Taage, der blænder dig; kostede
 det end en heel Verdens Foragt, du vil dog talke
 dig selv i din sidste Stund og tilsaae, du ikke betalte
 den for dyrt Forblindede Skabning!
 der sætter sin Tid og sit Haab til en Kvinde! O
 Kjerlighedens bedragelige Glæder! o Fruentimmer!
 Fruentimmer! Hvad man antog for et Smil af
 Ukyldes hellige Læber, var maaskee blot Forsæn-
 gelighed for et smukt Træk, hvad man antog for
 Taarer — en smuk Glands; et Tørklæde for
 de vaade Dine — en smuk Stilling; Trostabs
 og Kjerlighedens høitidelige Eder — en smuk
 Bending i Sproget Dog maaskee tager
 jeg feil, maaskee tog jeg feil da hun styrtede ud
 af mine Arme og forsvandt Jeg har seet
 hende, jeg har endogsaa talt med hende, men
 intet Spor hvoraf jeg kan slutte mig til hen-
 des Brede. Gorgangen Aften kom Selner
 ind i min Stue og fandt mig græde, han spurg-

te mig om Marsagen, jeg fortalte ham alt, og
 tans førte han mig ved Haanden ud af Stuen
 gennem Haven til sin Kones Grav. Min Son,
 sagde han, og trykkede mig kjerligt i Haanden,
 for et Hjerter som dit ere Taarer den eneste Trøst;
 det er Lidenfkap at græde, og Lidenfkapen horer
 aldrig Fornuftens Stemme. Gaae, fæg een-
 fomme Steder, græd, og du fkal blive helbre-
 det. Jeg kastede mig ned paa Graven for Ol-
 dingens Koder, han hævede mig op til fit fagte
 bankende Hjerter. "Her hviler Louife", fagde
 han med en fkelvende Stemme, og knælede paa
 Graven, og jeg faae Oldingens Taarer paa det
 kolde Marmor, og min Smerte forogedes, og
 jeg fagte Enfomhed. Jeg drev om til Midnat,
 da gik jeg op paa Granhoien, vore forrige Da-
 ges Kjerligheds Tempel. Med Syfen betraadte
 jeg ethvert af disse hellige Steder. Der var et
 fkræffeligt Ode, hift og her blinkede en enkelt
 Stjerne, Maanen stod op neden under mig og
 kastede fbage fkin og udbredte ængfflige fkyg-
 ger mellem de tyffe Graner, huult gjengav mig
 Ekko Lyden af en eenfom Wandrerf fkelvende
 Trin, man horte Hundene gøe i Landfbyerne,
 og langt borte paa Landeveien fnirkede Rumlen

af en eenlig Vogn. Alting var stille rundt omkring mig, sagte susede Vinden i Toppen af Grabnerne, Hanerne goel, og frygteligt pustede det i Levet, som fordum Rattens Trolde. Jeg listede mig om imellem Stammerne paa Trærne, som Gjengangeren paa Kirkegaarden, der leder efter sin Eskedes Grav; jeg gik ned i Dalen, paa venstre Side snoer sig en smal Stie op til min Hoi, her var det jeg for faa Dage siden havde sat med Udselde, her havde hun smilende lagt sig op til mit Bryst, trykket sig fast i mine Arme og svoret Venstskab og Trostskab og Kjerlighed indtil Døden. Jeg kunde ikke udholde denne Erindring, gik fra Brink til Brink, besteg de høieste Klippetopper, og kom endelig til den, hvorfra man kan see ned i Slotsbaven paa Grabnerholm. Slottet staaer med sine gamle Mure paa en Bakke, og rager frem med sine to høie Taarnspidser, som for at trodse Tiden. Desuden giver den mærke Have, og de gamle aristokratiske Lunde, den omringes af, den et meget ridderligt Udseende. Man fortæller ogsaa, at der under en gammel Konges Tid skal have staaet et Trylleflor. Jeg blev længe staaende paa denne Fjældtop; aldrig var jeg siemt saa høitidelig,

saa om, saa passende for et kjerligt Hjerter, som
 da jeg betragtede alting under mig; der hoilede
 Dødsstille over hele Egnen, Maanen skjulede sig
 i tykke Skyer, Jorden laae indsvæbt i en mørk
 Taage, Brøerne kvækkede i Kjøret, Dødens
 Fugl klagede i Lunden, Mattræbuen slog med sin
 ne sorte Vinger; jeg gik ned igjennem Lands-
 byen — hvilket gyseligt Stille! det var som jeg
 havde vaagnet i Graven, intet Spor af levende
 Mennesker, ingen Lyd, kun en gammel Ugle,
 der sad og skreeg sig hæst paa Skorstenen ved Rui-
 nerne af en nedfalden Bondehytte, og Klokker-
 ne paa Kirketaarnet, der lød hver Gang en
 Ravn, som havde sin Rede i Klokketaarnet, sti-
 derfra, overbeviste mig om, at jeg ikke var det
 eneste levende Væsen i Byen. Jeg gik til Grab-
 nerholm, hele Slottet laae i et uigjennemtræn-
 geligt Mørke af Træer, kun i det venstre Hjør-
 ne hen ved Skoven, hvor Emilie og Adelaide
 har sit Værelse, var der lyst, Vinduet stod aa-
 bent, og Lyset stod og viftede frem og tilbage med
 svage Glammer paa Loftet. Nu adspredte Sky-
 erne sig lidt efter lidt, Maanen svævede frem af
 sit tykke Mørke, jeg tittede ind af Stakitporten
 hen ad den brede Gang, og som Luna skinnede

paa Hersilia's Skjold, da Leo gik ind i Hirpinernes Leir, saa skinnede den ogsaa for mig, og jeg saa noget hvidt flagre frem og tilbage i Lyshuset. Hurtigere end Eulvius sprang over Muren til Valerie i Vestas Tempel, sprang jeg over Porten og løb ind i Haven. Jeg nærmer mig sagte Lyshuset, gik længere og længere frem, til jeg stod lige over for det. — Det var hende. — Adelaide! raaber jeg, og springer frem af Buskene. Hun bliver bange, giver et Skrig og vil løbe bort. Adelaide! gjen- tager jeg med klagende Stemme, og holder hende fast i mine Arme. Hvorfor undgaaer du mig? hvorfor skyer du mig paa ethvert Sted? Ak Adelaide! Adelaide! dersom du kun vidste hvor inderlig jeg elsker dig? dersom det var dig mueligt at fatte hvor tungt ethvert Dieblif har været mig, siden du stikkede mig mit Brev tilbage, du vilde da fortryde at du var saa haard. Jeg saa længe paa hende; Adelaide! hvad har jeg da gjort dig? udbrød jeg; hun taug, og hendes Die blev tørt ved mine Klager. Jeg bad, jeg besvoer hende at svare mig. Ak Mejnert! der stod hun, skøn som Kjerlighed's Engel, med sine gule bølgende Lokker, sine mørkeblaa funt-

lende Dine, sin høie hvælvede Barm, værdig at
 sidde paa Verdens Throne. Jeg sank ned for
 hendes Fødder, greb begge hendes Hænder, væ-
 dede dem med Kysse og Taarer, og anraabte om
 Tilgivelse for de Feil jeg aldrig havde begaaet.
 "Ak Abelaide! ved vore første Kjerligheds Dage,
 ved de første Lidbrud af vore Høiesser besværges
 jeg dig, jeg er uskyldig," raabte jeg, og traf den
 allerede vaklende Pige ned til mit Bryst; nu
 brast hendes fulde Hjerter, hendes Taarer strøm-
 mede ned over de blussende Kinder; Ludvig!
 hvidskede hun sagte, og skjulede de vaade Dine i
 min Barm, og sank tættre og tættre til mit
 Bryst og trykkede sig fastere i mine Arme. Nu
 er hun min, tænkte jeg, og takkede Himlen der
 havde hørt mine Bønner. Med eet sprang hun
 op, saae paa mig med den dybeste Foragt, og
 vilde slide sig løs. "Nei! Nei! Abelaide! jeg
 slipper dig ikke," raabte jeg høit, jeg slipper dig
 ikke førend jeg har hørt Kjerligheds Eder af dine
 Læber og seet Tilgivelsens milde Taarer i dit Øie,
 du elskede mig jo dog engang, jeg var dig jo dog
 engang det kjæreste du eiede paa Jorden, hvor-
 for er jeg det ikke længer? hvorfor støder du mig

fra dig nu? siig mig blot hvad jeg har gjort Dig? lad mig dog vide den Brøde, hvorfor jeg skal lide saa megen Straf!" — forgjæves. — Slip mig! raabte hun, slip mig Foragtelige! og forsvandt. Jeg kunde ikke see hende, Mørket og Træerne skjulede hende, og længere og længere borte hørte jeg Lyden af hendes Trin. Jeg gik hen under hendes Vinduer, det aabne Vindue blev trukket til, jeg saae hendes Skygge svæve paa Loftet, Klokken to blev Lyset slukket og jeg gik hjem. Endnu svæver denne Skygge for mig, endnu seer jeg det kolde bebreidende Blik og hører hendes Stemme kalde mig foragtelig. . . . Der staaer hun midt i Alleen med Armene over Kors, og med Retsfærdighedens strænge Mine seer ned paa mig, som det evige Væsen paa sine syndige Skabninger Siig mig dog! raad mig! hvad skal jeg gjøre? Det er 5 Uger siden jeg fik noget Brev fra dig. — Mejnert! har du da saa ganske glemt mig? . . . O! hvor kan du undre dig over jeg hader denne Slags Philosophie, der rovede mig en Ven, jeg hvert Dieblik maade savne. Lev vel, Mejnert! lev vel min fordums saa varme, deeltagende Ven, jeg føler jeg har dig ikke mere, kan aldrig mere saae

dig tilbage, hvad du var mig, bliver du aldrig mere; Sygler og vigtigere Pligter kvæle de omme, maaskee noget overspændte Kælelser, det er kun i sit attende Aar man har saadan en Ven, Alderen fjølner bort Hjerte, det slaar sagtere og sagtere. O! jeg frygter det engang gandske vil høre op at slaar.

g * *

Her ligger dit sidste Brev, ikke en Linie af det, som ligner de første; hvor det er koldt og udeeltagende; de første vare alle saa fulde af Venstabs og Omhed for mig, de sidste saa lærde og philosophiske; i hine talede du kun om Mennesker, i disse om Boger. O du arme Philosoph! hvor jeg vilde beklage dig, dersom der kun var en Tid tilbage, hvori jeg ikke maatte beklage mig selv. Min Sjæl dør bort lidt efter lidt, mit Hjerte taber sin Kraft, mine Kælelser høre op at føle, og mit Liv svinder hen i denne stille rolige Eensomhed uden Nødvelse af gjensidig Fortrolighed. Jeg betragter Naturen, synker til Jorden

af Beundring over dens tilbedelsesværdige Skar-
 ber, seer de gyldne Stjerner tindre paa den blaa
 Himmel, og tunge Taarer rulle ned over de bleg-
 nende Kinder, og stemme mig i sorgelige Betragt-
 ninger og sorgelige Ahnelser om Fremtiden.
 Langsom svinder Solen bag skovrige Høie og syn-
 ker dybere og dybere ned i Skjødets af Havet,
 Maanen svæver frem med dunkle Skin, her lige
 ge hele Landskaber for mig i Skyggen og tilsmile
 mig tryllende Glæder, som jeg ikke kan nyde,
 fordi . . . fordi jeg er ene. Jeg kjender in-
 tet Dje, intet Hjerte, der deler min Fryd, mi-
 ne Følelser fortære mig, jeg svinder hen som en
 Skygge og martres daglig af mine Taarer . . .
 Ak Rudolf! jeg seer hende aldrig mere. Hver
 Dag tilbringer jeg paa min Hoi, her var det
 hun gik med mig, her stod hun, her sad hun,
 her talede hun med mig om saa mange kjære
 Ting, her laae hun ved dette Bryst og tilsmilede
 mig evige Saligheder, og her, og her, og her,
 tabte, svundne Dromme om tilsvundende Dages
 varige Hæld! I komme aldrig mere igjen! —
 Glædernes Smil er forsvundet, Taarernes Tid
 er tilbage. Jeg gjennevandrer hele Egnen,
 gaaer ned i Dalene, sidder uden for Slotspor-

ten, og opfylder ethvert Sted med mine Sukke, mine Taarer, mine Klager. Med blide Beemods sørgelige Erindringer betragter jeg alle disse Steder, der fordum vare Bidner til min Fryd, jeg daer bort som en Blomst, der aldrig faaer Vand, og min Kummer er det eneste, der er mig kjert at erindre. Jeg skyer ethvert Møde, undgaaer alle Menneſker, og taler kunſ med Selner, der bærer over med mig, som en kjerlig Fader med et ſygt Barn. Marie Holmann er min gode deeltagende Veninde, med hende gaaer jeg ſildig ud om Aftenen, naar hendes Børn og min lille Fritz, som jeg ſiden hiin Samtale med Emilie har taget til mig, er kommet i Seng, hende fortæller jeg om Adelaide, hvor hun var god, hvor hun elſkede mig, hvor jeg ſad med hende, hvad vi talede om, hvilke Glæder vi dannede os i Fremtiden, og hvorledes alting nu er forsvundet, ſom Uſkyldigheden og Dyden af Jorden, hvoraf der neppe er et eneste Spor tilbage. Marie gaaer taust ved min Side, hun fortæller mig om ſin Fader, de mange Vanſkeligheder, der har mødt ham ved ſit Embede og hans Sorg over ſin Kone, om ſin Moder, ſine Børn, ſin Længſel efter ſin Mand, og ſøger altid ved interreſſante Gjenſtande at trække mig fra Adelaide, for

i det mindste et Dieblif at lade mig glemme min
 Skjæbne. Saaledes gaar vi hver Dag Haand
 i Haand med hverandre, lige i Sæder og lige i
 Ulykker søge vi ved Erindringer om Fortidens
 soundne Glæder at lindre vore Lidelser, natur-
 lige Følger af et Kjerlighedssfuldt Hjerter. Ja!
 det er sandt Mejnert! Herren skabte Kvinden til
 Trøst for den Ulykkelige. O! du skulde see hen-
 de! hvilken Deel hun tager i alle mine Lidelser,
 hvor om, hvor omhyggelig hun er for min Sund-
 hed, hvor hun interesserer sig for mine smaa
 Glæder, hun lider med mig, smiler ad mine
 Kjerligheds Nuancer, som til sine egne, græder,
 naar hun seer mig græde, og pleier mig naar
 jeg er syg, som du fordom i vore første Venstabs
 forværende Dage. — For nogen Tid siden gif
 vi en Aften tidligere ud end vi ellers pleiede. "nu
 Marie, nu maa De see Abelaides Hoi," sagde
 jeg, og tog hende under Armen og gif langs
 igjennem Pilealleen ad Landeveien mellem blom-
 strende Gletter og yndefulde Dale til Høien. He-
 le Veien søgte hun at adsprede mig ved sit mun-
 tre naive Lune, fortalte mig sine Lege i sin Barn-
 dom, loe, og sandt paa saa mange Ting, for
 ogsaa at bringe mig til at lee, men da hun med

et mærkede jeg blev saa taus, da hun saae mig blegne hvert Skridt jeg kom nærmere Høien, og følede mine Taarer rulle ned over sine Tingre, da taug hun og fulgte mig stille Kød for Kød op af den smilende Brink. Her er det Marie! her er det, raabte jeg, som den Døde der vaagner, for atter at nyde Livet; her er det! raabte jeg med frydefuld Stemme, og kastede mig ned paa Jorden, hvor ethvert Straa var mig en Helligdom. Marie saae ængstelig paa mig, hun satte sig ved min Side, og nu fortalte jeg hende ethvert Ord Adelaide havde sagt, ethvert Diekast, ethvert venligt Smil hun havde givet mig, viste hende alle de Steder hun havde sat paa, den Steen, hvor jeg fandt hende første Gang, det Træ, under hvis skjolende Skygger vi havde henslumret saa mange Kjerligheds fortryllende Timer, og sang og jublede og græd en lang Tid vekselsviis af Glæde og Kummer, Saligheder og Fryd, der forvildede min Hjerne og berusede mit Hjerte. Marie sad bekymret og hørte til, hun saae min stille Kummer, mine Dine stode fulde af Taarer, jeg sank hen i mine gamle Drømmerier, Marie begyndte atter at vilde trøste mig ved Fortællinger om sin Fader og sine

Børn, kun denne Gang var det forgjæves. Adelaide stod for min Indbildningskraft, Adelaide var i mit Hjerte, Adelaide søvvede paa mine Læber, jeg stirrede taus ned i Jorden, mine Dine vare ubevægelige heftede paa en Plet, jeg sad som en Banvittig. Marie blev forskrækket; ved deres Moders Erindring, ved deres Kjærlighed til Adelaide besværges jeg Dem, Bræuner, sid dog ikke saaledes! hun laae sine Hænder paa min Skulder, opmuntrede mig til at bære min Sorg med Taalmodighed, og endelig sank hendes Hoved udmattet af Taarer og Deeltagelse ned paa hendes Haand. Vores Kælelser og vores Taarer sammenblandedes, jeg følede hendes Venkab for mig, følede hvor ene jeg vilde være i Verden uden hende, og takkede Himlen, der sendte mig denne Fromhedens Engel i et Kys paa de søsterlige Læber. I dette Øieblik hørte vi noget pusle bag Grænen vi sad ved. "Vil du endnu jeg skal være blind, Emilie?" hvidskede en sagte Stemme og forsvandt. Hvad var det? spurgte Marie forfærdet, og sprang hurtigt op; der gaae to Piger henne imellem Træerne. Jeg saae derhen, det var Adelaide, svarede jeg langsom, og blev staaende som naglet

til Jorden. Adelaide, gjentog Marie, og pegede stum af Glæde at jeg skulde gaae efter hende. Jeg rystede med Hovedet; om det havde gjaldt mit Liv, havde jeg ikke i dette Dieblif kunde gaaet til hende. Den, der engang har kjendt mig og kan miskjende mig, kan gjøre det oftere, og af alle de Menneſker, jeg kjender, var Adelaide den jeg mindst burde befrygte det af. Marie blev endnu ved at pege hen mellem Træerne hvor de gif. Nei, jeg gaaer ikke til hende — og hvorfor? — hun mistænker Dem, Marie! — var Venſkab ſit Navn værd, naar det ingen Offer fordrede? ſpurgte hun, og rakte mig ſmilende ſin Haand; jeg taug. — Søg hende op, glem at hun engang kunde tage feil, erindre Dem de mange Glæder De nød med hende og gaae. Jeg ſvarede hende ikke, men blev ſtaaende ſtille og lyttede til jeg hørte dem ſlaae Porten i. — Brauner, ſagde Marie, og truede af mig med Fingeren, var det Ket? — Ja Marie! det var Ket, ſvarede jeg foldt, og betragtede dog med en Slags Gysen den Nei, hun var gaaet ned af. Den der kjender mig kan ikke miskjende mig, og den, der ikke kjender mig, kan ikke elſke mig. — Og hvad vilde De troe, naar

De fandt Abdelaide i en Mand's Arme, som hun nu fandt Dem i mine? — De har Uret, Marie! De har Uret, raabte jeg høit, for at neddæmpe den Stemme i mig, der alt for tydelig sagde mig hun havde Ret. Ja Mejnert! hun har Ret, men hvorledes overbevise hende om det Modsatte? Jeg kan ikke gaae til hende. Hvorledes skulde jeg begynde? hvad skulde jeg sige? det første Ord maatte nødvendig klinge som en Undskyldning, og mit Hjerte kjender ingen Handling, der trænger til nogen Undskyldning. Saa-
dan er Abdelaide, og saadanne ere de alle — dog — elsk du Menneskene, saalænge Erfarenhed og Kundskab med Verden ikke nøder dig til at foragte dem, jeg vil ikke forstyrre dig i Drømme, det er saa saligt at henslumre i; gid du aldrig maae vaagne! Enhver Drøm er saa behagelig, og allermest den, der lærer os at elske og agte Menneskene. Marie taler hver Dag om disse Bagtaleser, hun leer af det man mistjender os, og jeg ærgrer mig over det, hun kjender det lastefulde Menneske og hader ham ikke, og jeg — jeg hader endogsaa dem jeg ikke kjender, blot fordi — fordi de ere Mennesker. — Og hvoraf nu dette Misantropie? — ene og

alene fordi jeg elsker Menneskene, fordi min Moder fra min tidligste Barndom af smigrede mig med Drømme om Venskab og Kjerlighed, fordi jeg vil man skal elske mig ligesaa høit, ligesaa uskramtet, som jeg elsker dem, og da jeg ikke i hele Naturen har fundet et eneste, der gjør det, troer jeg at straffe dem med mit Had. Egoisme og Forsængelighed vil du maaſkee ſige? nei, Mejnert! du gjør mig Uret! det er mit barnlige ufordærvede Hjerter, der fordrer denne Kjerlighed, men om nu ſaa var? om det virkelig var Forsængelighed? Er det ikke den vi ſkyldte vore udødeligſte Mænd og vore ſørſte Handlinger? er det ikke den, der giver alting ſit Liv? der uforſmærkt blander ſig i enhver af vore Handlinger, uden at vi ſelv mærke det, og endogsaa ofte giver Venſkab ſit Værd og ſin Styrke? Troe mig! Kunſt den har vi at takke for en Jean Jacques, Shakeſpeare, Leſſing o. ſl. Endogsaa I, der indſpærre eder i ſnævre Loftkammere, for at bevife om en tom Sætning er gal eller rigtig, en Ting, der ikke gavner en eneste Skabning i hele Naturen, endogsaa I, der holde det for Brøde at elske, grufomme Philoſofer! der ſaa gjerne vilde udrydde al Kælelſe og Kjerlighed af Jorden,

som den er udryddet af eders egne Hjerter, ends-
 ogsaa eder driver kunns Forsængeligheden. Vi
 bedømme andre saa strængt, og erindre ikke at
 vi som oftest affige vor egen Dom i det Hieblik
 vi affige andree. O Mejnert! lader os ikke væ-
 re saa strænge! lader os tilgive enhver, der sei-
 ler! ved Mildhed og Sagtmodighed vinder man
 alle Mennesker, intet Hjerter kan imodstaae Kjer-
 lighed, og det er saa godt at være god! Livet
 har ingen Glæde saa stor som den at være elsket!
 Ak! jeg sølede engang denne Lykke i sin fulde
 Styrke, Adelaide elskede mig, og ingen var lyk-
 feligere paa Jorden end jeg — hun var ogsaa
 god, Mejnert! hendes Sjæl saa fuld af Kærlisse
 og Omhed, nei, jeg kjendte ingen, der lignede
 hende. Naar jeg saae hendes Dine funkle af en
 Glædes klarere end Vandets i en stille Maans-
 skinsaften, naar de bløde Haar rullede ned i
 krøllede Lokker over den bølgende Barm, naar
 dette søde uskyldige Smil udbredte sig paa be rød-
 mende Kinder, og hun omringet af sukkende Til-
 bedere udmærkede mig med et Haandtryk eller
 Dietast, da frygtede jeg hende og vendte mig fra
 hende, men naar jeg saae hendes Die fuldt af
 Medsyns Taarer over den Ulykkelige, naar

hun sank hen i sørgelige Betragtninger ved Fortællinger om andres Lidelser, og hun pleiede sin Moder i sin Sygdom med al den blide, omme Omhyggelighed, der er ligesaa saare sjøn, som den er sjelden, da Adelaide, da elskede jeg dig saa inderlig, da brast mit Hjerter og jeg sank knælende for dine Fødder og anraabte din Medlidenshed . . . nu er det anderledes . . . dog . . . lev vel, Mejnert! lev vel!

* * *

Er det Hændelse? er det Skjæbne? eller? . . . besynderligt, at jeg ikke vover at give det noget Navn. For nogle Dage siden sad jeg en Morgen tidlig inde i min Stue og skrev, Marie kom ind til mig, og bad jeg vilde kjøre med hende til Landsbyepresten i D*, hvor hendes Fader Aftenen i Forveien havde bedet hende kjøre hen for at afhente nogle Papirer, han der engang havde lagt i Forvaring. Vil De ikke nok følge med mig, Brauner? spurgte hun, og laae sin smukke Haand paa min Skulder; men Karlen er i Marken, vi maa selv spænde for. Alød Dem

kuns paa, jeg skal snart være færdig, sagde jeg, og gik ind i Stalden og førte Hestene ud. Jeg veed ikke hvoraf det kommer, men alle saadanne Smaaglæder har altid gjort saa usigeligt stort et Indtryk paa mig, og jeg er overbevist om jeg aldrig saa længe jeg lever, vil glemme de Dødsblikke, da jeg trak Vognen ud af Skuret og spændte for. Den gamle Selner kom just ud af Laagen til Skoven, og gav mig det Brev vi skulde have med. Jeg ser ham endnu med sin lille graa Hat, sin brune Kjole, sin guldknappede Stof og en Blomst i Haanden staae midt i Gaarden og lee af mig. Hvoraf leer du, Fader? spurgte jeg. — Af dig min Søn! svarede han i hans sædvanlige omme, milde Tone, og blev ved at lee. Marie! raabte han, kom ud min Pige og see Brauner spænde for, du maa troe det er ret underligt at see paa. Marie kom ud, hun loe ogsaa, og tilsidst kunde jeg ikke bare mig selv for at lee. Endelig fik jeg spændt for; Selner hjalp os paa Vognen, han blev hjemme, da han ikke kan taale at være saa længe i Lusten, og Marie og jeg kjørte til D*, hvor vi ankom Klokken 12 om Formiddagen. D* er en af de smukkeste Landsbyer jeg endnu har seet, uden for

den ligger en net lille Søe omringet af unge
 Piiil, hvor Bøndernes Vender og Sjæs svømme
 frem og tilbage i, et Syn, der altid har moret
 mig meget. Jeg erindrer endnu saa godt, hvor
 mange glade Timer jeg om Løverdags Eftermid-
 dagene har tilbragt med Lambert og dig ved saa-
 dan en lille Søe, min fromme elskværdige Lam-
 bert, der nu har forladt mig ligesom alle mine
 andre Venner. Midt i Byen ligger Præstens
 Bolig, en smuk Gaard paa en Etage med en
 velindrettet Have til. Ved Indkjørselen til
 Byen var der et Leed, det havde regnet i nogle
 Dage i Forveien, Huulveien vi skulde kjøre ned
 af var meget steil, og da Marie var bange for
 at vælte, og der ogsaa var meget skident, holdt
 jeg stille for at bære hende over Veien til en lille
 Stie, der gik inden for paa Marken. Jeg ta-
 gger hende paa mine Arme, hun holder sig med
 Hænderne om min Hals, hun leer, fortæller
 mig om Paris, der bortførte den skønne Helena,
 og raaber hvert Øieblik at hun falder. Da jeg
 vil sætte hende ned paa et reent Sted ved Stien,
 kommer der en Karet kjørende bag efter os med
 26 Heste for. Jeg seer ikke Bognen, hører heller
 ikke Rudskens Raab, og bliver ved at gaae midt

af Veien. Saa ad Veien da, raaber Rudskén med en Tordensstemme, og smæller med Pidskén om Dreene paa Marie, hun bliver forskrækket, giver et Skrig, falder baglæns ned over min Ryg og synker i Grøften. Det var et gyfeligt Syn. Folkene raabte ud af Karetvinduet til Rudskén han skulde holde, og jeg løb ned i Grøften til den blegnende Marie. Der laae hun med tillukkede Øine og nedhængende Hænder uden ringeste Tegn til Liv. Marie! Marie! raaber jeg, og hæver hende op i mine Arme; mit Raab vaagner hende, hun strækker sine Hænder imod mig, hun trykker mig fast i Haanden og hvidsker næppe mærkelig: "Gud være lovet! De er dog ingen Skade kommet til; nu! saa er alting godt." Jeg tager hendes Tørklæde og vil tørre hende af med, og først i dette Dieblis seer jeg mig omringet af to Fruentimmer. Det var Adelaide og Emilie, der vare staaet ud af Karetén. Adelaide! raaber jeg, og Marie synker af mine Arme for hendes Fødder. Ikke sandt Brauner? Adelaide o. Hartner! siger Marie, og vil føre vore Hænder sammen. Adelaide bliver forlegen, hun seer ængstelig paa mig og Marie, Emilie reiser hende op, og Adelaide rødmer og trækker sig

tilbage, Marie tager hendes Haand, og nu rækker en gammel adelig Dame sit friseerte Hoved ud af Vognen og byder dem strax komme ind. Begge Pigerne løbe fra os, Tjenerne lukke Døren op, Trinnet bliver slaaet ned, de stige i Vognen og den kører bort. Nu glemmer jeg alt, tænker kun paa Adelaide, seer hende staae ind i Vognen, hører hende bede Tjeneren lukke Vognen godt i, og da Marie traadte til mig og med sin sædvanlige Mildhed spurgte mig om vi snart skulde kjøre, svarede jeg hende i en vranten fortredden Tone; hun greb min Haand, jeg tog min tilbage, og blev ved at see efter Hjulsporene, hvor Geheimeraadinde Grabners Vogn var kjørt. Hvad fattes Dem Brauner? spurgte Marie, og stillede sig lige for mig. — Na ikke noget, svarede jeg hende, og gik til Hestene. — Det havde jeg ikke fortjent, sagde hun, og satte sig halvgrædende op paa Vognen. Jeg kjørte ind til Præsten, hun talte ikke til mig den hele Dag, og jeg tænkte for meget paa Adelaide, til jeg kunde indsee hvor megen Uret jeg havde gjort Marie. Først om Aftenen da vi kjørte hjem, og jeg mærkede hun sad taus og saae ned for sig mellem Hest-

stene, greb jeg hendes Haand og spurgte om hun var vred. Hun tog den ikke tilbage, som jeg havde gjort, og hendes fromme Smil overbeviste mig om, hvor megen Smerte et vredt Diekast forholder et Hjerter saa ømt som hendes, og hvor utrolig snart man kan bedroge det Menneſke, der elsker os for Dydens og vor egen Skyld. Er De vred, Marie? spurgte jeg, og følede hendes Taarer rulle ned over min Haand. — Jeg fortjente ingens Uvenſkab, jeg fortjente ikke noget haardt Ord eller ſtrængt Diekast af noget Menneſke paa Jorden, og allermindſt af Dem, Brauner. — Er De vred, Marie? vedblev jeg; Solen maa ikke gaae ned over Deres Brede, ſee den er allerede ſaa langt paa Himmelen; Marie! er De vred? — Det har jeg aldrig været, ſvarede hun mig, og ſprang hurtig af Vognen og ſatte ſig paa Kanten af Grøften. Jeg lod Vognen holde, og ſatte mig hos hende, og nu bebreidede hun mig min Opførelſe i ſaa milde Udtryk, med ſaa megen Godmodighed, ſaa inderlig Omhu, at jeg grædende ſank med Hovedet hen paa hendes Skulder, og lovede aldrig mere i mit Liv at ſige et vredt Ord til et eneske Menneſke; jeg maatte give hende Haanden paa dette

Løste, og nu plukkede hun Blomster, stættede Krandsen, bandt dem om min Hat og mine Arme, sang Hyrdeviser og rakte mig smilende en panier. Det behøvede De ikke, sagde jeg. — Man kunde ikke vide det, svarede hun mig, og hængte den fast paa mit Bryst. Kjør den Vogn til Side, raabte en Stemme; jeg saa op, og den samme Karet, der om Formiddagen var kjørt os forbi, holdt nu lige for os ved Græsten, og kunde ikke komme frem for min Vogn. Der var ingen i Karet, og den kjørte gandske langsomt hen ad Veien. Da Rudskjen saa det var mig, gjorde han mange Undskyldninger, og forsikrede at det, der var skeet om Formiddagen, var skeet af en Hændelse; jeg gav ham en Specie, for at vise ham jeg ikke var vred, og da jeg spurgte ham hvor hans Herskab var? pegede han med Pidsken hen ad Veien hvor Geheimeraadinden, Adelaide og Emilie gik. Naar Geheimeraadinden er ude i saadant et smukt Veir, staaer hun altid ud af Vognen og gaaer foran, og saa maae jeg kjøre langsom bag efter, sagde Rudskjen; jeg kjørte min Vogn bort, og Marie og jeg bleve staaende og see paa hverandre. Adelaide er alt-

saa gaaet mig tæt forbi, hun har seet mig hæl-
 det tæt op til Marie, seet mig kysse hendes Hæn-
 der, seet mine Taarer flyde i hendes Skjød, og
 hørt Marie med Kjertegn byde mig en panier.
 Ak! hvor ligner ikke den rolige muntre Ufskyldig-
 hed den frækfeste Velsøst? hvad maae Adelaide
 troe om mig? hvad maa hun troe om Marie?
 ja hun har Ret, hun har Ret, og jeg er for
 stolt og for svag til at vise hende hun har Uret.

L * *

Ak! Mejnert! hvor jeg dog tidlig'er blevet gam-
 mel! hvor jeg snart har hørt op at være Barn!
 Ligegyldig ved Selners Smil og Maries Taarer
 er der ingen Ting, der rører mig mere, intet
 der tiltrækker sig min Opmærksomhed, min Sjæl
 er søv som mit Hjerte er koldt, jeg er død for
 alle Glæder, og begynder næsten at blive ligesaa
 ligegyldig for andres Lidelser, som jeg allerede
 længe har været det ved mine egne. — Du un-
 drer dig over at jeg ikke skriver dig til . . . og
 hvad skulde jeg da vel skrive, som kunde glæde
 dig? fortælle dig min Kummer og mine daglige

Lidelser? erindre dig om de Dage, hvori jeg var lykkelig? tale om mit sorgende Hjerte? og fornye min nærværende Sorg ved Erindringer om min forrige Fryd? — nei Rudolf! min Læring skal være min Taushed, og Taarer Hjertets skønneste Pryd, min Eensomheds høieste Glæder. Jeg veed det, du taaler ingen Klager, fordi du selv aldrig endnu har haft Anledning til at klage . . . desuden . . . jeg var jo engang lykkelig, saa lykkelig det var mueligt nogen Dødelig kunde være [det paa Jorden. Skjæbnen skjænkede mig alt hvad Forsynet skabte til Menneskets Hæld, Venkab, Frihed og Kjærlighed, Forældre, der elskede mig, en Pige, hvis Smil var min høieste Lykke, og frem for alt det en sund Sjæl, og et omt førende Hjerte. Min Fødsel gjorde mig som Naturen frie, det jeg elskede, elskede ogsaa mig, ethvert Die, enhver Læbe smilede mig saa venlig i Møde, og jeg drømte mig elsket af alle Mennesker. Nu er det anderledes, nu er jeg vaagnet af disse søde Drømme, som Haabet, Skjæbnen og mit daarlige Hjerte dyssede mig i; der er ingen, der elsker mig mere, og med tung Overbeviisning om min virkelige Tilværelse, med bitter Erindring om

Fortiden, og sorgelige Ahnelser om Fremtiden
 hendirger jeg hver Dag mit Liv, med det in-
 derlige Ønske: "O! at denne maatte være den
 sidste! at dette arme ullykkelige Hjerter snart
 maatte briste! at disse matte, halvbrusne Dine
 for evig maatte lukke sig i Graven! saa var det
 dog forbi, saa fik jeg det dog bedre, i det mind-
 ste anderledes". Selner betragter mit Tungsind
 med inderlig Sorg, han kalder mig til sig, op-
 muntrer mig ved Mildhed og Sagtmodighed,
 erindrer mig om Menneskets Pligter, taler den
 varme deeltagende Vens, den smukke Faders,
 den strænge Oldings Sprog! — forgjæves. —
 Jeg seer ham lige i Øinene, gaber, svarer ja
 til alt hvad han spørger om, og veed ikke et Ord
 af hvad han har sagt, naar han hører op at
 tale. Nei! jeg kan intet udrette, siger han,
 og rykker betænkelig sit gamle graa Hoved. Be-
 gynd du Marie hvor jeg endte, maaskee lykkes
 det bedre for den bløde Qvindehaand end for den
 zittrende Oldings. Marie følger mig troere
 end min Skygge, hun sætter sig ned hos mig,
 synger mig disse kjæle-Hyrdefange for, der min-
 de mig om Gesners, Florians, og Skabessens før-
 ste Dage, fortæller mig om Adelaide og hendes

Moder, og midt i Fortællingen afbryder jeg
 hende med et flaut, ligegyldigt Spørgsmaal.
 Jeg gaaer allene ud i Skovene, gjennemvandler
 alle disse smilende Egne, op søger mine forrige
 Veie og mine forrige Stier, synker ned under
 et Træ, og slumrer ind der, hvor jeg før laae
 og vædede Jorden med de hedeste Taarer. Den
 klagenende Skovdue kurrer i Toppen af de høieste
 Grene, Lærken klapper høit i Luften med sine
 glade Vinger, den fjælne Nattergal klynker i den
 stille Midnat i Lunden, enhver Fugl qvæder sine
 Melodier, gynger paa sine Grene, alting er liveligt
 og muntert, kuns jeg sidder taus med Hænderne
 over Kors og stirrer op af Træerne, som om jeg
 ventede paa de skulde tale. Her sidder jeg paa
 Klinten af nøgne Sandklipper, hvis steile Brin-
 ker vilde faae ethvert andet Menneske til at gys-
 e, hist fremrager et Kjældstykke, jeg klatter op paa
 dets øverste Spidse, stuer dybt ned af Bækker-
 ne, paa hvis Midte mit Døie taber sig i en evig
 Dybde, hører Ravnene skrigende langt neden under
 mig, og seer dem hurtige flyve forbi, som af
 Frygt for at synke i Afgrunden. Smilende syn-
 ker Solen bag Mørkhedens evige Dække, jeg
 seer den flammende Ildfugle sove paa Himlen,

dens Guldpurpur udbreder mildere Straaler,
 og kysser den rødmenende Jord, Fuglene flyve til
 Vester for endnu engang at beundre dens Glands,
 og ligegyldig sidder jeg og stirrer paa Mossen, i
 hvis bløde Skjød Regndraaber tindre i klare
 Sølsperler paa Jorden, som Stierneerne i Gulds-
 perler paa Himlen. Klokken 9 kommer Marie
 og henter mig, jeg tager hende under Armen,
 vi gjøre en Spadseretour sammen, hun fortæl-
 ler mig hvad der er foregaaet i Huset siden jeg
 forlod det, og Klokken 10 gaar vi langs af
 Strandkanten hjem. Denne Time er min Dags
 lykkeligste Time, det er i den jeg et Dieblif glemmer
 mine Ulykker, det er den, der viser mig at der
 dog er et Menneske tilbage, som elsker mig, og
 at jeg ikke endnu er ganske allene i Verden.
 Dersom Skæbnen røvede mig disse Mennesker,
 dersom Selner og Marie døde, saa kunde jeg
 sige jeg var lykkelig, thi saa brast det eneste
 Baand, der bandt mig til Livet . . . det ene-
 ste siger jeg? . . . Gud! Udselde! du har naa-
 te bragt det vidt med mig . . . Saa kunde
 du lee paa min Grav, spotte over en Mar, der
 døde af Kjerlighed, og misstjende den, som du
 nu misstjender mig Al! hvorfor saae

jeg hende ogsaa? hvorfor effede jeg hende, naar jeg ikke evig maatte nyde det Haab, der opfyldte min gandske Sjæl? Var det Skjæbnens Seier over Kjerlighed? eller var det Himlens Hensigt med mig at jeg altid skulde lide? . . . Mejnert! du kaldte mig engang den lykkeligste Skabning under Solen, og virkelig følte jeg, at jeg ogsaa var det; du bad mig om ikke at glemme andre, fordi Venstabs, og Kjerligheds, og alle ædle Følelsers Rydelse bad mig at tænke saa meget paa mig selv. Hvor kunde du troe mig saa svag? Jeg som fra Buggen altid var en Bolt for Lykkens Luner, hvor skulde jeg nogensinde kunde blive stolt af denne Gunst? jeg, som allerede i min tidligste Barndom følede Kjerligheds nagende Længsler, hvor skulde jeg for et eneste lykkeligt Dieblif kunde glemme de mange Ulykkelige? Nei, Rudolf! tag dine Ord tilbage, kald mig ikke længere den lykkelige Brauner, stjænk mig din Medlidenhed, og jeg vil være glad ved ikke at kaldes den ulykkeligste blant alle Dødelige. Du kjender mig, Mejnert! du kjender dette sværmende følelsesfulde Hjerter, du vil indsee hvor meget jeg lider, om du endogsaa var den eneste. — Klokken slog ti. — Det var el-

lers den Tid, der forðum i mine Elskovs blide-
 re Dage kaldte mig til saa megen Fryd, det var
 den Tid, der var Maalet for mine meest bræn-
 dende Ønsker, og mit varmeste Haab; nu sad
 jeg allerede paa Granhøien omslynget af den el-
 skelige Adelaides runde hvide Arme, trykkede den
 blussende Pige kjerligt til mit Bryst, havde kun-
 en Sjæl skabt for Adelaide, og var daarlig nok
 til at troe disse Saligheder skulde vare evige som
 Følelserne, der frembragte dem. O! daarlige
 Kjerlighedssmilende Drømme! hvor snart vaag-
 ner man ikke af eder! kun et haardt Ord, en
 stærk Lyd, og Drømmen ser forsvunden. Nu
 ventede hun mig, nu sprang hun op fra Høien
 hver Gang det raslede i Løvet, og strakte Ar-
 mene mod mig, . . . det er forbi, og jeg sid-
 der ene i min lille Stue, glemt og forladt af den
 hele Verden, uden at elskes, uden at ventes af
 nogen Dødelig paa Jorden. Mit Vindue staaer
 aabent ud ad til Skoven, jeg seer langs hen ad
 Veien. Endnu gaaer den smalle Stie igjennem
 Gaarden, og dreier sig paa venstre Haand om-
 kring Gavlen ned til en Dam, vi kalde Gra-
 vens Dam; endnu snoer Landeveien sig i for-
 skjellige Bugter, og løber igjennem Landsbyen

Grabnerholm, endnu staae alle disse gamle
 Søgetræer uden for mine Vinduer, og ikke et
 menneske af dem seer ud som før. Synderligt! hvor
 Kælelserne inden i os kan forandre Gjenstande:
 de uden for os: la félicité n'est pas dans la
 chose, mais dans l'imagination. . . Dog . . .
 jeg gjorde Selner og Marie Uret, om jeg vilde
 jeg var ene, og sikkert! dersom nogen for-
 andt et kjerligt Hjertes sømme Kælelser med
 Dydens, Uskylts og Venstabs grændsesløseste Ag-
 telse, var det Marie. Men hvo indestaaer mig
 hvor at ikke ogsaa hun forlader mig? intet er saa
 foranderligt som Mennesket, og den Lykkelige
 glemmer saa saare snart den Ulykkelige; naar nu
 Holmann engang kommer hjem, naar hun ved
 sin Mand's Barm gjenfinder sin tabte Rolighed,
 saa vil hun om kort Tid kun tænke paa sin Mand
 og sine Børn, erindre sin Lykke, og glemme at
 Ludvig Brauner nogensinde var hendes Ven. . .
 Jeg kaster et Blik tilbage paa vores Studenter-
 tid; . . . Al Mejnert! hvor mange Venner
 havde jeg ikke dengang? Kristian Kingberg! Fre-
 derik Berghorn! Gotlib Majer! hvad var jeg
 engang for disse Mennesker? og hvad er jeg nu?
 Hvor kjer var jeg dem ikke alle? de kunde ikke leve

nogen Dag uden at see mig, jeg elsker dem endnu med samme Varme, som jeg elskede dem dengang, og seer mig dog forladt af dem alle. . . . Det var Sværmerie, vil du sige, det var det unge, uskyldige, uerfarne Hjerte, der udgjød sig i Taarer, og hvis varme Kælelser ikke vare grundede paa nogen sand Agtelse. — Vel, jeg giver dig Ret, imidlertid elskede de mig dog, jeg var lykkelig, og fordrede ikke mere. Nu derimod? nu er jeg ene, ikke et eneste af alle disse Mennesker komme til mig, intet Spor er mere tilbage af dette før saa deeltagende Vensteb, de høre mig ikke, spørge aldrig til mig, og jeg troer neppe det Menneskes Død vilde nu koste dem en Taare, som før vilde have voldet dem den bitterste Kummer. Saaledes kan man blive glemt i Verden, saaledes fjølner Banen det varmeste Hjerte og svækker det inderligste Vensteb Jeg trøster mig ved at Alderen og Tiden ogsaa vil fjølne mit Hjerte, at Fornuften vil vende tilbage og giøre Ende paa disse heftige Kælelseres martrende Dvaler, og Fornuften, Rudolf! Fornuften kommer aldrig for sildig, om den saa end kom for at lukke vore Dine. . . . Med stille veemodig Kummer sidder jeg her i min Stool

og betragter mit Bryst og mine Arme . . . Af
 Mejnert! hvor mange Taarer ere ikke udøste paa
 denne Barm? hvor mange Venskabs Løfter!
 hvor mange Trostabs Eder ere ikke udhøisledede i
 disse Arme? og nu hæver sig intet Bryst mere
 medlidende, nu slaaer intet Hjerter mere varmt
 for mig, og jeg kjender ingen Barm jeg kunde
 gaae hen og græde ved. Adelaide har glemt mig,
 jeg taler aldrig mere med hende, og naar vi en-
 gang imellem møde hverandre paa en Vej, ven-
 der hun ikke mere om, men gaaer mig lige for-
 bi, som om vi aldrig havde kjendt hverandre.
 To Gange har jeg mødt hende allene, to Gange
 kunde jeg have talt med hende og bevidnet hende
 min Uskyld og min Kjerlighed; men, du kjender
 mig, Rudolf! der gives Diebliske i mit Liv,
 hvori min Stoltthed seirer over enhver anden Sø-
 lelse hos mig, jeg holder det for en Fornedrelse
 at retfærdiggjøre mig, jeg vil at andre skulde
 kjende mig ligesaa godt, som jeg kjender mig
 selv, og om man beskyldte mig for Morder, vil-
 de jeg aldrig, end ikke i det Diebliske man bragte
 mig paa Ketterstedet, sige jeg ikke var det. De
 Mennesker, der kjende mig, ville aldrig nogen-
 sinde miskjende mig, og de, der ikke kjende mig,

deres Domme ere mig ligegyldige. Den ene Gang jeg mødte hende, var ved et Leed. Hun stod og gav en Fattig Almisse; den anden Gang var midt paa Veien, hun gik allene, jeg saae paa hende uden at hilse, fordi jeg tænkte for meget paa mit Hjerte, til jeg kunde tænke paa min Hat, men da hun dreiede om af en Korsvei, da hun sprang over en lille Grøft, og løftede Kjolen op paa venstre Side, som for to Aar siden da jeg hjalp hende i Vognen. — Al Rudolf! hvor slog ikke da mit Hjerte! hvor gjerne havde jeg ikke da villet fastet mig i hendes Arme og tilgivet hende sin fornedrende Mistanke, men deels erindrede jeg mig at en besynderlig Hændelse, eller rettere en alt for overdreven Delikatesse havde holdt mig fra nogensinde at tale om Marie, deels saae hun paa mig med en Medlidenhed og Forsigt, som ikke den allernærmeste af alle Menneſter havde fortjent. Jeg blev ved at gaae Veien ligefrem, og da jeg bukkede mig ned for at plukke en Blomst, kunde jeg see paa Skyggen hun havde vendt sig om og stod og saae efter mig. . . . Hvordan jeg har kunde seet hende! hvilke Gøleſer der gjennemstrømmede mit ſonderknuſte Hjerte, hvordan jeg er kommet hende forbi, begriber jeg

ei, og dog er det ingen Drøm. Kun et eneste venligt Smil, kun et Spor af Erindringen om forrige Dages Kjerlighed i hendes Øie, og jeg havde lagt udstrakt for hendes Fødder paa Jorden. Men ikke et eneste. Hun hilsede mig fremmed og kold uden enten at rødme eller blegne, og med en Mine saa rolig, som om hun aldrig havde kjendt mig, som om hendes Hjerter intet havde at erindre sig, gik hun mig langsom forbi, og slog ikke engang Øinene ned, for at undgaae at see paa mig. . . . Saa er jeg da gandske glemt, saa er jeg da gandske udslukt af dette ædle Hjerter, jeg for beherskede saa ene? mit Billede, der engang var præget saa dybt i hendes Sjæl, er nu for evig udslettet, og ethvert Haab, om nogensinde mere at blive elsket, forsvundet. . . . Oh! maatte kun den, Himlen bestemte dette Held, elske hende halvt saa meget som jeg! maatte han kun rigtig forstaae at nyde og skønne paa disse Saligheder, Herren skænkede ham! maatte kun Adelaide elske ham, og blive lykkelig, jeg vilde da aldrig mere klage, være tilfreds med min Skjæbne, takke Forsønet fordi jeg engang var lykkelig, og henlumre den

øvrige Deel af min Levetid med blide Erindringer om disse Dage.

¶ * *

In quo virtus sit, ei nihil deesse ad beatum vivendum, siger en Rømer. O! men det er ikke sandt, Rudolf! det er ikke sandt. Anger og Samvittigheds Nag over en i et ubetænksomt Dieblisk begaaet Brode er ikke altid det største Onde; jeg kender et større, og man kan gjerne være dydig uden at være lykkelig. Der er Fred i min Samvittighed, men der er ingen Røe i mit Hjerter, mine Handlinger bebreide mig intet, mit varme brændende Hjerter fordrer Kjerlighedens Følelsers Tilfredsstillelse, som Konvalescensen nægter det, og man kan ikke være beatus, naar man ikke tillige er rolig. ὅτι μὲν οὖν ὁ σοφὸς ἐλευθερός siger Grækeren, men han siger hverken hvad Visdom eller Frihed er. . . . Vor Frihed beroer ikke paa os selv, den beroer paa vore Følelser, og jo flere Følelser, des mindre Frihed. Saaledes troer jeg ingen har talt mere om Frihed end Rousseau, og sikkert har ingen

været det mindre end han. . . . Jeg læser igjennem hvad jeg har skrevet, og undrer mig hvor jeg et Dieblif har fundet stemt i denne Tøne, allerhelst, da jeg har saa meget at sige, saa mange Glæder, Haab og Tvivl at meddeele, saa mange Hændelser at fortælle dig, at jeg neppe veed, hvorfra jeg skal begynde.

En Aften for omtrent 8 Dage siden, sad Selner, Marie og alle Børnene ude paa vor lille Bænk i Gaarden under de gamle Hækker, og glædede dem over den milde Luft og den frie Natur, som Skjæbnen og en lykkelig Hændelse havde anvist dem at leve i. Børnene hoppede og sprang og udbrød ofte i Jubelskrig over Gaardhunden, der havde rykket sig løs, og nu løb omkring og ved idelige Spring viste sin Glæde over den gjenvundne Frihed. Jeg stod i mit Vindue og stirrede hen paa Hunden, uden at vide hvad jeg saa paa.

See nu der! raabte Marie, og pegede hen paa mig, see nu der min Fader, hvor han staaer med dette frygtelige fortoivlede Blik og seer hen paa os, uden at see en eneste af os. Den Gamle rystede sit graae Hoved. Tag

din Harpe, min Son, og sæt dig ud hos os,
 sagde han. Marie og Børnene løbe til Vinduet,
 og lovede at ville bære den for mig, min lille
 Frits isstemmede samme Tone, og jeg tog min
 Harpe og satte mig ud imellem dem. Efterat
 jeg havde spilt noget, dækkede Marie Bordet.
 Griff Brød, nyefiærnet Smør, et Kar tyk Mælk
 og Mjød af vore egne Bier udgjorde vort Maals-
 tid, men aldrig har jeg før eller siden spist be-
 dre. Da vi vare møtte tog Marie af Bordet,
 jeg spillede atter, Maanen skinnede ned paa
 Strængene, og man gjore nu saa meget Nar af
 denne Maane som man vil, saa har den unæg-
 telig megen Indflydelse paa os. Det var ret et
 lystigt Stykke, det var det, sagde en Bonde,
 der havde hørt mig spille ude paa Veien, og var
 gaaet ind i Gaarden uden vi havde mærket ham,
 det var ret et lystigt Stykke, vedblev han forle-
 gen, og dreiede paa Hatten i Haanden, og lag-
 de Haaret undseelig bag Ørene, og saae ned til
 sine store Guldspænder, som for at bede os om
 noget. Selner kjendte ham, og rakte ham
 venlig sin Haand; Bonden saae over paa mig,
 jeg loe til ham, og nu begyndte han en Supplik
 i saa besynderlige Udtryk, at Selner selv maatte

briste i Latter. Enden paa den blev, om vi vilde komme til hans Bryllup, der skulde staae i Landsbyen om fem Dage. Der komme mange fornemme Folk, sagde han, og Herskabet paa Grabnerholm har ogsaa lovet at ville komme. Jeg lovede det samme. Manden gik, og mit Haab om at see Adelaide var ubeskriveligt.

Efter fem Dages Forløb kjørte Marie, den lille Adelaide og jeg til Landsbyen, hvor det skulde staae. Der er han! der er han! hævede sig et Skrig i det jeg traadte ind af Døren, man rev Stole og Bænke afveien, gjorde en Kredss, stimlede omkring mig, og vedblev i et Raab: "der er Hr. Brauner! vor gode Hr. Brauner." Alle vegne fra hørte jeg Krydeskrig, og alle vegne fra opstege varme Ønster og velmeente Bønner om Held og Lykke for mig. Byens Foged, en ædel ærværdig af Alder nedboiet Olding med Sølvlokker om Skuldrene og Viisdom paa Panden, tilvinkede dem Taushed, der blev stille, og med et venligt tillidsfuldt Smil nærmede den Gamle sig, trykkede venlig min Haand, og overleverede mig et Drikkebæger med Sølvlaag. "I hele Sognets Navn," sagde han, "overleverer jeg,

Byens Foged, til den gode Herre, som er hele Egnens Fader og Velgjører, dette Bæger; modtag det, og forsmaae ikke vore erkjendtlige Hjerters ringe Gave!" Oldingen trykkede mig op til sit Bryst, en Taare rullede ned over Solvsaaget, og i en stille høitidelig Tone og med sammenfoldede Hænder bad han om Roe og Bryd for mig, et langt Liv, og en god Kone. Ja! et langt Liv og en god Kone, gjenslød det fra enhver Braae i Stuen, man satte sig ned igjen, drak min Skaal, og gjentog Bnsket om at jeg snart maatte faae en god Kone. De unge Karle fremstillede mig deres Kjærestes, de Gamle kom een gang imellem til mig, trykkede min Haand og sagde: "Gud lønne Dem, Hr. Brauner! for det Gode De har gjort imod os!" — og jeg? — jeg stod midt paa Gulvet med Bægeret i min Haand, og stirrede hen i en Krog, hvor der var dækket et stort Bord til de Fornemme. Jeg vilde have talet, jeg vilde have bevidnet disse taknemmelige Menneſker mit varme Hjertes ustrømmede Glædser, men mine Taarer strømmede heftig, mine Knæe zittrede, jeg var forvirret og kunde ikke fremsføre et Ord. . . . "En god Kone!" sukkede jeg stille og veemodig, og blev ved

at see hen i Krogen paa den Hoben Mennesker, der stode i en Klynge og gabede paa mig, da faldt mit Blik paa Adelaide, og jeg gik ud og satte mig paa en Steen i Gaarden og græd. Kort Tid derefter hentede Marie mig, hun bad jeg endelig maatte komme ind, hun fortalte mig at alle Mennesker spurgte om mig, at Adelaide sad lige over for Døren, og passede nøie paa hver Gang den gik op og i, at Emilie sad ved hendes Side og hvidskede med hende, og at en ung Franskmand stod bag ved hendes Stool. Jeg tog Marie ved Haanden, og vi gik ind. Emilie sad alene ved et Vindue. God Aften, Frøken! sagde jeg, og satte mig ned hos hende; hun var forlegen. — Jeg skal hilse Dem hjemme fra. — Hun rødmede, søgte at vende Samtalen paa andre ligegyldige Ting, var meget høflig og kold, og syntes gandske at fortryde den Fortrolighed hun engang havde hædret mig med. Bøndernes Glæde, deres Lykønskninger og ideldelige velmeente Haandtryk havde gjort for meget Indtryk paa mig, til det var mig mueligt at udholde denne stive Etiket; med Enthusiasme greb jeg hendes Haand; Emilie! sagde jeg, hvorfor er De anderledes imod mig i Aften, end De

ellers pleier? hvorfor paatager De Dem dette kolde hjerteløse Væsen, der strider saa gandske imod Deres aabne følelsesfulde Hjerter? er det min Skyld at man mis kjender mig? kan jeg gjøre for at man opdigter Handlinger om mig, jeg aldrig har begaaet? Hun saae mig skarpt i Øinene. Troer De jeg lyver, Emilie! spurgte jeg, og blev siddende i samme Stilling, som før. — Det just ikke, svarede hun mig med et tvetydigt Smil, jeg troer blot De bedrager Dem selv. — Endogsaa De, Emilie! endogsaa De! — Jeg vilde have gaaet. Hun tog mig om Armen og bad jeg skulde blive. Jeg ventede ikke, begyndte hun, der nogensinde mere skulde have været talt herom, men siden De selv begynder, saa maae jeg sige Dem, Deres Opsørsel imod Adelaide er gandske urigtig, De har adskillige Gange mødt hende paa Deres Spadseretoure uden engang at hilse hende, De kjører, rider og gaaer med den unge og virkelig meget smukke Kone, der er i Deres Huus, De har aldrig talt om hende til os, vi har ofte fundet Dem i hendes Arme; De erindrer selv den Aften ved Grøften paa Landeveien. Jeg troer Dem ikke svag nok til kun et Øieblik at glemme Dem selv, men det Hjerter

der elsker seer Tingene fra en ganske anden Side, enhver Muelighed gjør Mistanke og Kjerlighed til Virkelighed, og De kan troe mig, Brauner! Adelaide lider meget for Deres Skyld. "Om hun nu ogsaa kunde mis kjende mig, hvor var det hende da muligt at mis kjende denne Engel," sagde jeg, og hentede Marie, der sad inde i den anden Stue, og talede med Bruden. Mariens aabne, smilende, uskyldige Bæsen indtog strax Emilie, de gik fra mig, satte dem hen i et andet Hjørne af Stuen, og talede uophørlig sammen. Da jeg siden efter gik ind i Dandsbeværelset, sad Emilie med et andet Fruentimmer, som jeg ikke rigtig kunde see, og saae paa Byrgnang, der dandsede med Marie. Jeg satte mig hos Emilie. Den lille Adelaide kom til mig og stod og legede med min Uhrkæde. Du lovede da vi tog hjemme fra at ville dandse med mig, sagde hun, og trak mig halvt op af Stolen, men det har du ikke holdt, og det er saamænd ikke Ret, for du kaldte mig altid din kjæreste Adelaide. — Ret mit Barn, sagde jeg, og satte den smilende Pige paa mit Skjød, Adelaide skjøtter slet ikke mere om at dandse med mig. — O! du kjender hende ikke, du gjør hende Uret, hun vil saa gjerne

dansse med dig, Adelaide holder saa meget af dig, vedblev hun, og snoede sine smaa Arme om min Hals. Emilie loe. Det Gruentimmer, der sad paa den anden Side af hendes Stool, rykkede sig længere tilbage. — Hvem er den Dame, der sidder ved Deres høire Side, spurgte jeg? — Kjenner De hende ikke, sagde Emilie, og saae forundret paa mig? — Jeg ved aldrig jeg har havt den Fornøielse at see hende før. — Aldrig? spurgte Emilie smilende, og lænede sig for over hendes Stool, og nu gjenkjendte jeg Adelaide. Hvor hun var smuk, Rudolf! endogsaa i sin Brede var hun saa smuk! Adelaide v. Hartner, sagde jeg, og greb hendes Haand. Hun trak den tilbage. Adelaide gjentog jeg, og flyttede min Stool nærmere ind til hendes. — Jeg beder De vil forstaae mig for slige Udbrud af deres Hjerter, Hr. Brauner, raabte hun spottende og sprang op fra Stolen. Jeg var i dette Øieblik saa rørt, saa gjennemtrængt af de sømmeleste Følelser, elskede hende saa uskrømtet, saa inderlig, at jeg blot for et Smil havde taalt de meeste haanende Kornærmelser. Jeg gik ind i den anden Stue; hun sad paa en Bænk og taledes med Byrgnang. Jeg stillede mig lige over for hende,

Byrgnang talede meget, hun loe, var forvirret, saae ængstlig paa mig, vilde lade ligegyldig, og lod undertiden som hun ikke saae mig. "Jeg vilde gjerne tale med Komtesseu," sagde jeg, og gik hen til hende. "Med mig?" spurgte hun i en gandske forundret Tone, og saae til Byrgnang. "I Sandhed, Hr. Brauner! jeg veed ikke jeg kan have nogen Hemmelighed med Dem, og hvad De onsker at sige mig, kan De jo gjerne sige mig i Hertugens Nærværelse." Byrgnang bukkede, og Adelaide skjælvede. Adelaide! begyndte jeg; hun reiste sig hurtig fra Bænken og gik. Da jeg siden efter gik dem forbi, slog Adelaide en Skoggerlatter op, jeg vendte mig om, hun rødmede, slog Dinene ned, og viftede sig stærkt. Nei! det er for meget, raabte jeg, svoer Hæon, og holdt Ord. Ved Bordet kom jeg til at sidde ved Siden af Byrgnang, der talede uophørlig med Adelaide. Hun lod til at høre meget opmærksom efter alt hvad han sagde, smilede, loe høit, studsede, som for at beundre hans Genie, men kunde dog ikke bære sig for at gabe midt under hans Fortælling. — "Komtesseu moerer sig" raabte jeg, og loe saa høit jeg kunde. — "Hr. Brauner seer noie efter alting i Asien." — "Oh!

jeg er overbevist om, at Komtesseu ikke gjør andet end hvad ethvert Menneske maa see." — "Det skulde De dog ikke sige," svarede hun mi gmeget alvorligt, og lagde sig i en fortroelig Stilling op til Byrgnang, der gabede paa os uden at forstaae et Ord af hvad vi sagde. — "Det forstaaer sig," vedblev jeg paa Franssk i en meget høflig Tone, og bukkede for dem begge, "imellem forlovede Folk foregaaer der vist meget saadant." Adelaide blussede i sine Kinder, enkelte Rødsruber gjennemglødede hendes Kinder, som Lynstraaler og forsvandt i samme Dieblis de kom; hun saae over paa mig, og Taarerne stode zittrende i de sunklende Dine. — "De er uudsigelig munter i Aften," sagde hun, og søgte at skjule sin Forvirring. — "Det kan man dog ikke see paa Komtesseus Dine," svarede jeg, og nu reiste hun sig fra Bordet og gik bort og græd. — De er for slem, Brauner, hoidskede et Gruentimmer, og slog mig med sin Biste paa Skuldrene. Det var Emilie, hun havde staaet bag min Stool og hørt alt hvad jeg havde sagt. De veed ikke hvor hun elsker Dem, sagde Emilie, og satte sig paa Adelaides forrige Plads — Mig? mig? spurgte jeg, og greb hendes Haand, og nu fortalte hun mig hvorledes

des der ikke gaaer nogen Time paa Dagen uden
 hun fortæller om mig, hvad jeg havde paa den
 første Aften hun saa mig, hvorom jeg da talede
 med hende, hvor uskyldig jeg da lod til at være,
 og saa mange utallige andre Ting, der ene an-
 gaae hende og mig. — Min Gud! Emilie!
 hvorfor har De ikke sagt mig det før? — For-
 di jeg holdt det for tidsnok at sige Dem det nu.
 — Jeg forlod Emilie og søgte Adelaide. Hun
 sad i den anden Stue i en Krog omringet af Ka-
 valierer, der skulde møde hende, man spillede
 Komoedie, legede Kjedsomme Julelege, recitere-
 de Vers, og gjorde alt for at opmuntre hende.
 Byrghang og Emilie kom til, man satte sig i en
 Kred, gjorde Nar, bagtalede, og hendes et
 Par Timer paa den sædvanlige Riøbstabmaneer.
 Noogle unge Hofvæsenere, der vare komne ud for
 at see om grønne Træer ogsaa virkelig vare grøn-
 ne, proponerede Forundringslegen, Dommen
 faldt engang paa mig, og du maa troe, der ud-
 fordredes megen Philosophie til ikke at tabe Taal-
 modigheden. Adelaide bad Byrghang at synge,
 og da han havde sjunget et Par smaa meget smuk-
 ke franske Arier, rakte hun sig triumpferende over
 til mig og bad mig ogsaa om en Sang. Jeg fryg-

tede for hun skulde faae for megen Seier, naar jeg taug, jeg vilde desuden straffe hende for sin Ondskab, og paastod at det var mig umueligt at synge uden Harpe. En ung Bondeskarl, der havde fulgt mig med Dinene hele Aftenen, og horte det, løb strax hjem til Selsner, hentede Harpen og bragte mig den meget snart. Havde Adelaide vundet Seier i Forveien, havde hun triumfert og været stolt af denne Syngen, saa maatte hun nu bukke under, og seie hvor tungt det er at overvindes. Jeg satte mig til Harpen, spillede og sang med al den blide Veemod, Forfatteren har udtrykt i ethvert Ord af Stroferne — hendes og min: "O Gjensyd! hør min Klage". Man horte meget opmærksomme til, et Par af de Smaa fra Hoffet syntes jeg spillede som man i gamle Dage havde spillet i Kirken, men jeg var neppe kommet til det tredie Vers, før Adelaide rejste sig op og gik bort. Da hun var gaaet, forlode de andre Værelset, jeg satte Harpen bort, søgte Adelaide, og da jeg ingen Steder kunde finde hende, gik jeg uden for i Haven. Veiret var saa mildt, det var en maanedys Nat. Stjernerne blinkede saa fortrolige paa den skyrie mørkeblaa Himmel, og man

hørte kunns dumpe Lyd af en Bondesfiolin i Stuen.
 Jeg havde længe gaaet op og ned i Haven, og
 da jeg gik forbi Ripshekkene, hørte jeg noget
 pusle bag mig, jeg vendte mig om, og skimtede
 noget hvidt imellem Buskene. Jeg hørte Sukke
 og gik nærmere til. I et tæt Lysthuus af Jas-
 miner, omgjerdet af høie Lilliestænger og vilde
 Roser, sad Abelaide med Hovedet lænet op til
 Stammen af et Træ, og hævede sit Blik imod
 Himlen. Hendes Nie var mat, hendes Kind
 var bleg, hendes Arme hang ned uden Bevægelse,
 kun enkelte Sukke afbrøde hendes dybe Be-
 fragtninger, hun tørrede sine Øine med sit Tør-
 klæde, og udbrød ofte i jamrende Klager. Jeg
 stod længe og saae paa hende, mit Hjerte slog
 stærkere og stærkere jo længere jeg betragtede hen-
 de, jeg vilde have gaaet taus bort, men da jeg
 læste den sorgende Kummer i hendes blege Aa-
 syn, da jeg saae Maanens Straaler i hendes
 stille Taaer, der sagte rullede ned over de svagt
 rødmeende Kinder, og jeg hørte det qualte Hjer-
 tes ængstlige Sukke, da kunde jeg ikke tie længe-
 re. Abelaide! raabte jeg to Gange høit, og
 styrtede frem mod Bænken hun sad paa. — Hvem
 er der? spurgte hun, og stoi forstrækket op. —

Kjender du mig ikke, Adelaide? gjenkjender du ikke mere Lyden af den Stemme, der før gjaldt saa meget hos dig? — Hun udstødte et Skrig, og vilde bort. Jeg holdt hende. Dersom De kun et Dieblis har elsket mig, sagde hun i en bestemt uroffelig Tone, saa besværges jeg Dem for dette Dieblis Skyld, lad mig gaae! tael aldrig mere til mig, og glem om De kan, at jeg nogensinde har elsket Dem. Min Gud! min Gud! Adelaide! hvorfor har du forladt mig? hvorfor flyer du mig? hvad har jeg gjort dig? — Dersom De ikke slipper mig, maa De tilgive om jeg udsætter os begge for Ubehageligheder! Hun rev sig løs fra mig og gik. — Mejnert! Himlen bevare dig nogensinde at komme i en saadan Stilling. Jeg søgte hende i Stuen, hun sad i en Krog hos Emilie. Hvorfor flyer du mig? hvad har jeg dog gjort dig, Adelaide! sagde jeg i en rørt gjennemtrængende Tone, med Taarerne ned ad Kinderne, og satte mig hos hende. — Skaan mig! jeg beder Dem, skaan mig! hvidskede hun sagte, og Graaden kvalte hendes Stemme. — Skaane dig, Adelaide? og hvorfor? Skaan dig for min Kjerlighed? Jeg saae hende dybt ind i Dinene, hun vendte sig fra mig. —

Hvorfor seer du ikke paa mig? hvorfor undgaaer du det Nie, du før læste saa meget i? Adelaide! see dog paa mig! — Hun vilde staa op, jeg holdt hende, og hun maatte blive siddende for ikke at gjøre for megen Opsigt. Nu greb jeg begge hendes Hænder, nu holdt jeg dem fast imellem mine, nu gjentog jeg ofte: Du mis-kjender mig, Adelaide! og Gud veed, jeg fortjener det ikke. Hun slog Minene op og saae længe paa mig, der rullede sagte en Taare ned over hendes Kind, og i en øm bedende Tone sagde hun, lad mig gaae! for alt hvad der er Dem kjert i Verden, lad mig gaae! Denne blide, fjerlighedssfulde Tone, dette bedende, grændende Nie, dette sagte, tilgivende Haandtryk fordobblede min Omhed. Du gjør mig Uret, Adelaide! udbrød jeg, du gjør mig Uret, mig, som du for saa Uger siden kaldte den dydigste og bedste Skabning paa Jorden, som du nu anseer for en Bedrager, som du dengang elskede over alt i Verden . . . o sig mig dog! er det Ret Adelaide! er det Ret? Jeg holdt hende fast i Haanden; o! hvor skjælsede ikke disse smaa Fingre, hvor ængsligt bankede ikke dette lille Hjerte! Adelaide! hvorfor støder du mig fra dig, ud-

brød jeg, henrevet af Kjerlighed's martrende
 Qualer, hvorfor stöder du mig fra dig, Adelaide?
 Hun trykkede mig svagt i den skjælvende
 Haand, i hendes Die laae Kjerlighed's omme,
 evig uforglemmelige Smil, hendes Kinder
 blussede, hendes Barm hævede sig saa høit under
 det tynde Linon, hun slog sine store mørkeblaae
 Dine op paa mig. Var du mig ogsaa troe,
 Brauner! hvidskede hun i en sagte frygtfuld Ton-
 ne, og hendes Stemme zittrede, og hendes Taar-
 rer trængte sig frem af det fromme Die, og hun
 lod Hovedet synke ned, som for at trykke min
 Haand til sine Læber. I dette Dieblif gik Ma-
 rie over Gulvet, Adelaide foer op; slip mig,
 sagde hun, slip mig, og vilde rive sig løs. —
 Nu saa gaae da! skreeg jeg med al den Fornær-
 medes retfærdige Brede, og slap hendes Haand
 med en Hestighed, saa den sank ned og stødte
 mod et Søm paa Stolen. Jeg var ude af mig
 selv af Fortrydelse, forbandede mig, Adelaide,
 og min Kjerlighed, forbandede de Kælelser, der
 luede i mit brændende Hjerte, og selv for Kjer-
 lighed's Altar kunde jeg i dette Dieblif have so-
 ret aldrig at elske hende mere. En Bonde kom
 just gaaende mig forbi med nogle Glas Punsch

paa en Basse. Ikke et Glas, Hr. Brauner? spurgte han, og rakte mig Bassen. — Jo, om det saa var en heel Snees, svarede jeg ham, og drak det ene ud efter det andet. Der var syv. Vil De dandse med mig? spurgte jeg Emilie, der sad lige over for mig, og rystede med Hovedet. Hun undskyldte sig, og bad mig gaae hjem. Jeg gav mig hoit til at lee, og stod op fra Stolen. Vil De maaskee ikke heller dandse med mig, sagde jeg til Marie, der ledte efter sin Kaabe og sin Vifte. — Det er saa sildigt, vi skulde hjem, min Fader venter os. — Bravo, Madam Holmann, Bravo! de lærer det snart, raabte jeg, og vilde have gaaet ud af Døren. Hun tog mig ved Haanden, og stillede sig i den første Dvaerille, jeg førte Dandsen op, Bønderne kunde godt lide den, vi dandsede den to Gange, og da jeg kom ned ved Døren, og vilde valtsse, hang min Skoe i en Splint, min Fod stødte imod Mariæs, og vi faldt begge i hverandres Arme om paa Gulvet. Der blev en triumferende Latter, man hvidskede hverandre i Drene, puttede Lommetyrklæder i Munden for at skjule sin Glæde, og saae uophørlig paa Marie og mig.

Jeg vilde hævne mig, tog Marie atter i mine Arme, dandsede med Theaterpas ned ad Gulvet, og da jeg saae Adelaide passede nøie paa os, valtsede jeg hende forbi med alle de Kofetterier og alle de Minauderier, der vare mig muelige. . . . Nu sprang der en Streng paa Violinen, jeg kom ud af Takten, Bærelset gik rundt med mig, jeg gleed med eet ud af Maries Arme, og faldt om paa Gulvet lige for Damerne, der havde sat sig i Kredss omkring de Dandsende. Da jeg vilde reise mig, hang mit Knæspende i et Flors Skjort, jeg vilde trække det bort, og rev en stor Klænge i Skjortet. En lille Haand med en blødende Finger bukkede sig ned for at tage det af Spændet, jeg saae op for at see hvem det var, og Adelaide trak rødmande Haanden tilbage. — Han er fuld, sagde en gammel adelig Dame, der saae ud i Ansigtet som en gammel Ost. — Sans doute Madame! il est ivre, hørte jeg en Stemme. — Det var Byrgnangs. — Hvad befaler Hertugen? spurgte jeg i en meget alvorlig Tone, og stødte Adelaide bort, der var fløiet op fra Stolen og gaaet imellem os, da hun saae den Affect jeg var kommet i. — Ah! Monsieur! je vous prie en grace, c'est done

tout badinage, svarede Byrgnang, og hoppede som en Skade ind imellem Stolene; jeg vilde gaae efter ham, en Arm holdt mig tilbage, det var Adelaides. — "For Guds Skyld, Ludvig!" sagde hun, og trykkede min Arm op til sig, "for Guds Skyld lad ham gaae!" — "Monseigneur le duc," raabte jeg, "vær kunsgandske rolig, Comtesse Hartner beder for Dem, med Taarerne i Øinene." Adelaide rødmede, og forlod hurtig Værelset, Emilie fulgte hende, Byrgnang bukkede meget dybt for mig, i det han gik forbi, den ene gik ud efter den anden, og jeg blev staaende alene i Stuen. Kort efter kom Marie ind. Hvor er Adelaide? spurgte jeg. — Hun blev syg og maatte fjøre hjem, svarede hun. — Syg, Marie? Adelaide syg? raabte jeg, og nu forandrede Breden sig til Anger, jeg sørgede som et Barn man river fra Moderens Bryst, styrtede ud efter Vognen ad Landeveien til, og naaede den just i det Øieblik den kjørte ind af Porten paa Grabnerholm. Den blev slaaet i, men jeg tittede igjennem Røglehullet, to af Geheimeraadende Grabners Piger kom ned i Porten, og Adelaide blev næsten baaret ud af Vogn.

nen. Klokken var fem, det var lyst, og ikke uden med en Slags Gysen betragtede jeg Solens Straaler gennem de tykke Skove, som man ikke kunde have seet før om Sommeren for Blade og Grene. Det lakker ad Efteraaret, tænkte jeg ved mig selv, og gif hjem for at skrive til dig; ja, Mejnert! det stunder til Aften, mit Livs Rydelse er forsvundet, som mit Haab og mine Glæder, jeg er til uden at vide af at jeg er det, mit Hjerter fordrer en Kjerlighed, der kun er til i Idealverdenen, og min Sjæl, der blev skabt for at elske og elskes, føler sig ene i hele Naturen. Vædt i Verden og dog langt fra den, sidder jeg her i denne Hytte ukjendt, uden Navn og uden Rygte, glemt af alle dem, der elskede mig før, miskjendt af dem, der kjendte mig, og foragtet af dem, der ikke kjende mig, min Kummer er blevet mig en Bane, og min Ensomheds Røe, min høieste Trøst. Jeg nyder undertiden Glæder, og naar du vilde spørge mig — hvilke? kunde jeg ikke sige dig dem. Det gaaer med min Fryd som med min Kummer, Kælelserne frembringe begge Dele, og uden mit Hjerter vilde jeg aldrig nogensinde hverken være glad eller bedrøvet. . . . Nu, da jeg skriver dig dette,

er det mørkt, mine Vinduer staae aabne til den store Skov, det er et fælt Veir, Regndraaberne pladske fra Taget ned imellem Stenene i Gaarden, alting er stille rundt omkring mig, det blinker i de mørkerøde Skyer, hist ruller Tordenene i Vester, Regnen skyller ned paa Jorden, fælt tuder Uglen i den hule Eg, Natravnen slaaer med sine sorte Vinger paa Ruden, Gaardhund den rasler med sine tunge Lænker, langt ude i Marken brøler Qvæget, en lille Gaarekylling pibber saa melankolsk i Hjørnet ved Sengen, og alting slumrer rundt omkring mig. Ak! Rudolf! lad mig ikke blive ene i Verden! du er den eneste blandt alle, der kjender dette varme, ullykkelige, følelsesfulde Hjerte, den eneste der ikke miskjender mig. O! hvo veed? maaskee ogsaa den eneste, der vil fælde en Taare paa min Grav, naar jeg ligger skjult og foragtet i Jorden, ellers kom jeg maaskee til at sige: "nemo me lacrymis decoret"; og af alle de Ulykker jeg har befrygtet i Verden, har dette stedse været en af de største. Ak! Mejnert! min Ven! min Rudolf! forlad du mig ikke! glem mig ikke, som Adelaide glemte mig, og lad mig i det mindste beholde den Trøst, at der blandt de Menne-

sker, der kjendte mine mange Løner, ogsaa var
 et, der kjendte mit varme lidende Hjerter! Det
 er en tung Skjæbne at være foragtet af Menne-
 sker man elsker, allerhelst naar man ikke fortje-
 ner deres Foragt, af alle vilde det blive den tun-
 gste at være det af dig. Lev vel, Mejnert!
 lev vel min gode deeltagende Mejnert! beklag
 mine Lidelser, erindre dig stundom din uslyk-
 lige Ven, og skulde du engang paa din Veis møde
 et Menneske, hvis Skjæbne lignede min — oh!
 da tænk paa mig, og skjenk ham en Taare!

g * *

"Alt elstes er Menneskets højeste Lykke, at elste
 Hjertets største Rydelse, og Elskerens Erindring
 er sødere end den Døendes sidste Haab", skrev
 jeg dig engang til, og du loe; det samme skriver
 jeg dig nu, og du leer ikke, og du spotter ikke,
 fordi du føler det er Sandhed. Ja Mejnert!
 det er Sandhed, du skulde see mig, du skulde
 vide hvad jeg føler. Enhver Tanke, enhver
 Drøm, ethvert Haab gaar kun ud paa Alder-
 laide, jeg inddeler kun Verden som Saint

Preux i to Dele, den hvori hun er, og den hvori hun ikke er, men altid kommer jeg i den hun er, og jeg troer jeg kunde reise Verden rundt, uden nogenfinde at komme i den, hvori hun ikke er. Jeg vandrer endnu gjennem Landsbyen op til min Granhøi, og spørger ved hvert Skridt: Ak! hvorfor elsker hun mig ikke mere? Daare! hvorfor falme Baarens Roser? hvorfor taber Solen sin Glands? hvorfor tabe vore Gøleiser deres fulde Kraft? Indbildningskraften er ikke den samme, Glæderne ikke de samme — ja jeg føler det, hun mis kjender mig, og har maaskee allerede glemt mig. . . . Erindrer du dig ikke en Aften, Rudolf! et Par Dage førend du reiste, vi gik uden for Porten og talede om Kjærlighed. O, man kan saa herlig filosofere over den, naar man selv ikke elsker. Kjærlighed er en farlig Drøm, sagde du, den blander os, som en i Baaren nylig udsprungne Rose, men ved det første visnede Blad vende vi Vinene fra den. Ja du har Ret, Mejnert! du har Ret, raabte jeg, og sluttede dig glad i mine Arme, thi nu ansaae jeg mig for uovervindelig. Arme uerfarne Menneſte! Du vidste ikke dengang af, at Erindringen om Drømme er varigere end Drømmene selv,

at man først vaagner i det Dieblis man ikke er
 flog nok til at drømme længere, og at det første
 Indtryk af Kjerlighed kun bortdøer med den sidste
 Gølelse af Livet. Lykkelige Uvidenhed! Lykke-
 lige Barn! jeg tog Bløder i min Haand uden at
 tænke paa de skulde brænde den, jeg gav spot-
 tende Kjerlighed Navnet af en Drøm, overlod
 mig til dens Nydelse, og tænke ikke paa, at
 den engang siden hen i Tiden skulde blive mit
 Livs marterfulde Qual. . . . Dog . . . jeg
 vil tale med hende, jeg vil selv gaae til Grab-
 nerholm, og hvad du end kan sige, skal jeg ikke
 have gjort mindre, end hvad der var min Pligt.
 Jeg vil ikke erindre dig om mine Daarskaber paa
 Bondebrylluppet, ikke tale om, at jeg bar mig
 ad som en Ussindig, jeg klager jo altid over at
 Menneskene miskjende mig, og erindrer ikke at
 jeg som oftest selv er Skyld deri, jeg kjender mig
 selv, lad Verden sige om mig hvad den vil, jeg
 bryder mig ligesaa lidt om Bagtalelserne selv,
 som om Menneskene, hvorfra de komme, og
 skjøndt min Ungdom, mit Sværmerie og min Li-
 denskab ofte har bragt mig til at begaae Børne-
 fireger, kjender mit Hjerter dog ingen Brøde, og
 jeg vil uden Rødmen træde frem for den evige

Dommer, og sige hvad jeg har gjort. Man kan ikke være Herre over sine Følelser, man kan kun være det over sine Handlinger, og af dem kjen- der jeg ingen, jeg behøver at angre. Jeg gaaer til Adelaide, Rudolf! jeg nærmer mig mit Livs afgjørende Time. — Lev vel.

Dieblif! hvor er du? — forsvundet som Sælighederne jeg nød i dig. . . . Af Rudolf! her laae jeg imellem disse bølgende Løkker, omslynget af Kjerligheds Arme, drømmende om Kjerligheds Glæder, og nød Forsoningens vellystfulde, salige Fryd; her laae jeg ved denne fulde Barm, ved dette bankende Hjerte, mellem disse hvide skulmende Arme, og sover Kjerligheds evige, hellige, rene Trost, og trykkede mig op til dette omme, følelsesfulde Bryst, og sank ned i smilende Kysse paa Uskylds hellige Læber. Jeg har faaet Livet igjen, mine Følelser lue op med deres forrige Kraft, min Sjæl er frie som fordem mit Hjerte, Naturen og Haaret smiler til mig for evig, og Kjerlighed, der

dannede "alle mine Døaler, Skylder jeg nu alle mine Glæder. Adelaide er min, hører det I Klipper! I Skove! I Dale! I Mennesker, der saa ofte glædede eder ved mine Taarer, hører det! Adelaide er min, og min Fryd er evig som min Kjerlighed! Jeg gik til Grabnerholm paa den bestemte Tid. Er Comtesse Hartner hjemme? spurgte jeg en Pige, der stod i Gaarden og trak Snore. — Hun er nylig gaaet op til Granskoven med Frøken Emilie, svarede hun mig, og blev ved at trække Snore, uden at vende sig om for at see mig. Jeg fløi til Granhøien. "Du kan troe", hørte jeg Emilies Stemme, "du kan troe han er uskyldig". Med al den kolde Røe nogen Dødelig kan træde frem for den afgjørende Domstol, traadde jeg ud af Buskene og stillede mig lige over for Adelaide og Emilie, der soere studsende tilbage ved at see mig. "Evisler du, Adelaide!" spurgte jeg hende, og satte mig ned hos hende. Hun sad taus imellem de mørke Graner, og sæstede sit taarsfulde Øie mod Jorden, skjø, Rudolf! skjø som Valeria, da Sylvius første Gang traadde til hende i Templet. "Evisler du", vedblev jeg i en kold uroffelig Tone, og saae hende lige i

Dinene. "Emilie kjender mig kun halv, og friekjender mig, og du som engang elskede mig saa høit, som kjendte enhver Bølelse i mit Hjerte, som tilføer mig Løfter, du alt for ofte har brudt, du?" — "Jeg! jeg elsker dig!" afbrød Adelaide mig med Taarerne paa Kinderne, og kastede sig rodmende om min Hals. — "Ja Adelaide! ved Gud og dit Hjerte jeg er uskyldig," sagde jeg, og trykkede den blussende Pige tættere op til mig, hun sank bestjæmmet ned til mit Bryst og spurgte skjælvende, "om jeg kunde tilgive hende." "Lad mig ikke for dybt føle min Mistanke og min Brøde," sagde hun, "staa mig for: di du elskede mig engang, og lad din Tilgivelse være min Straf." — "Elsker du mig da, Adelaide! elsker du mig?" spurgte jeg, og saaehende i de funklende mørkeblaa Øine. — "Jeg elsker dig", hulkede hun i en bævende Stemme, og snoede de skjælvende Arme om min Hals. Emilie lagde vore Hænder sammen, kastede sit Blik til Himlen, og bad om Fred og Evighed for vor nye forenede Samfund. Jeg spurgte hende om Marsagen til hendes Mistanke, hun slog Dinene ned, og besvør mig aldrig mere at tale derom. — "Jo, Adelaide! dersom du vil jeg skal troe

du ikke misfjender mig mere, maae du sige mig det". Jeg trængte ind paa hende med Bønner. "Nu vel da," sagde hun, og overleverede mig en Pakke anonyme Breve, "læs dem, og du vil ikke forundre dig mere." Jeg tog dem, og virkelig vare de skrevne med den fineste Ondskab, der var muligt. "Og du troede hvad her stod i," spurgte jeg hende. — "Nei ved Gud, Brauner! jeg troede i Gærstningen ikke et eneste Ord af det, og at jeg svarede dig i den lille Seddel med Konen, og skikkede dig dit Brev tilbage, var blot for at prøve dig; men da jeg virkelig fik at vide, at der var saa smuk en Marie i dit Huus, da jeg selv saae hende og fandt hende i dine Arme, da nægter jeg ikke at" . . — "At?" spurgte jeg hende smilende . . — "At jeg gjorde dig Uret," sagde hun, og trykkede tre fyrige Kysse paa mine Læber. Jeg gjennemlæste nu alle Brevene, gjættede paa mange, og udfandt endelig at det var Byrgnang. . . Byrgnang? spurgte Adelaide. Byrgnang! gjentog Emilie studsende, og saae forundrede paa hverandre, han kan jo ikke Dansk. — "Men Rose, der har været hans Commissio-
nair her, kan;" jeg havde et Par Gange før fæet hans Haand, og gjenkjendte den. Adelaide for-

skrækkedes; vi læste dem atter igjennem, og du
 skulde forundre dig over den Kiinhed i Udtryk,
 det tykke uigjennemtrængelige Slør ethvert Ord
 var indhyllet i. Som en gammel og ærlig Ven
 af Grev Hartner, der endnu ofte væder hans
 Grav med Venfæbs og Længsels ufrømtede Taa-
 rer, advarer han Adelaide for mig, som Ryg-
 tet havde sagt ham hun elskede, skildrer mit Liv
 med Marie saa tvetydigt, med saa mange Eki-
 vokker, at jeg ikke læste det uden Rødmen, men und-
 skyldte mig dog paa det varmeste med min Ungdom,
 Maries Ekjsnhed, og den idelige Omgang, vid-
 ste paa ethvert Sted at opvække hendes Ekinsyge
 og Mistanke, talede om at vi spadserede sildig i
 Skoven om Aftenen, at vi kjørte og reed sam-
 men, at Marie virkelig var meget smuk, og at
 hun maatte tilgive min Ungdom og ophidsede
 Indbildningskraft. Da jeg kjender den lille fris-
 serede Rose, og vidste at hans tykke pudrede Ho-
 ved ikke kunde have opsat disse Breve, maatte
 jeg troe det var en Oversættelse af Byrgnangs,
 og skjøndt jeg gik ved Tanken om hans Hjerte,
 maatte jeg dog beundre hans Genie til Intrig-
 uen. Jeg har endnu aldrig før seet nogen Plan
 saa vel lagt, og aldrig levet nogen Dag som

denne. Adelaide var saa venlig som Maanen i en stille Sommernat, og i hendes Smil bestaaer nu engang min høieste og eneste Lykke. Hendes Blik var saa kjerligt, hendes Haandtryk saa inderligt, hendes Taarer fløde saa rolige ned over de smilende Linder, af hendes kjerlige Die straalende Forsoningens milde Tilgivelse, og hendes bedende Tone, hendes milde Kjerategn, hendes kjerlighedssfulde Løfter stemmede mig i saa blid, tryllende Deemod, hun svor evig at blive mig, Dyden og sine Pligter tro, aldrig at mis kjende mig mere, at elske mig, som hun elskede mig da, og vi svommede begge i Glædens, Kjerlighed og Forsoningens lykkelige Taarer. Ja, Mejnert! endnu i Dødens kolde iisnende Arme, naar Ungdommens Roser ere falmende, og Livets Blomster visne, naar Forsængeligheden svinder bort for Sandheden, og man føler at den høieste Lykke i Livet er Tilfredshed med sig selv, naar mit halvt brustne Die ikke mere taalder Solens Straaler, naar jeg seer den første Taare i dit Die, og hører Døden hvesse sin Læe over mit Hoved, da skal jeg endnu see mig siddende paa Granhøien, omslynget af disse bløde Arme, høre den klare blide Stemme, føle disse Taarer rulle

ned over min Haand, og mit sidste Suf skal være
 helliget Adelaide, som min første Taare var hel-
 ligt Kjerlighed. Vi sad her længe. Den føl-
 gende Dag bragte jeg Marie med; Adelaide styr-
 tede med et Sfrig i hendes Arme. Jeg har
 gjort Dem Uret! raabte hun, jeg har gjort Dem
 Uret, Marie! og Marie svarede med Taarer og
 Omarmelser. Hver Eftermiddag samles vi alle
 paa Granhøien, Marie fortæller hvorledes jeg
 sørgede, Adelaide hører med Glæde til, hun el-
 sker mig endnu inderligere end før, og har alle-
 rede tilbragt mange Aftener i min lille Hytte.
 Selner elsker Adelaide som sit eget Barn, hun
 kalder hende sin kjære Datter, og hun, der be-
 tragter Oldingen som et Mynster paa Viisdom og
 Dyd, er ikke lidt stolt af dette Navn. — Nu
 er hun min, Rudolf! hun er min for bestandig.
 — O sig mig dog! hvad kan et Dieblif ikke
 gjøre os til!

Adelaide kommer her ofte, hun var i Gaar hos
 mig den hele Dag, vi har læst Rousseaus He-
 loise, denne ligesaa farlige som elskelige He-
 loise, hvis ellefte Gjennemlæsning har glædet
 mig dobbelt saa meget som dens første. Det er
 en af de Bøger, saa saa har fundet holdt ud at
 læse for Kjedsommelighed, en af dem, man al-
 drig glemmer, naar man engang har læst den,
 og af alt hvad der endnu er skrevet i den Smag,
 troer jeg sikkert Heloise beholder Fortrinnet i
 blandt Romanerne, som Rousseau iblandt For-
 fatterne. Der skal et Hoved til at læse Voltai-
 re, siger Selner, et Hjerter til at læse Lafontai-
 ne, og Taarer til at læse Rousseau. Adelaide
 rædmer over at hun aldrig har hørt denne Bog
 nævne før, og udbryder hvert Dieblis i Beun-
 drings og Kjerligheds Taarer. Rousseau!
 Rousseau! Vi gennemvandre Valliserlandet
 med Saint Preux, fælde Taarer med Julie, og
 elske som dem begge. Clara, den uskyldige Cla-
 ra, er især min Heltinde, men hvo seer paa
 Maanen ved Siden af Solen, siger Adelaide, og
 drømmer kun om Julie. . . . Nei, Mejnert!

kun ved at lase med et Fruentimmer kan man opdage Kiiighederne i hendes Sjæl, som vi saa sjælden ændse og ubemærkede gaae forbi, liig Kjøbstædmanden over Landets blomstrende Dale, uden at erindre sig, at der i Naturens Skjød ligger skjult den varmeste Fryd for et sølende Hjerter.

Her i denne Hytte med Heloise i Hovedet og Kjerlighed i Hjertet, langt fra glimrende Hovedstæders tomme Larm, beundrende Skaberens Almagt og ynkende Mennekens Daarskaber, uden at savne Forsængelighedens berusende Glæder, uden at ønske, og uden at misunde, lære vi her i denne stille Eensomheds Nøe at kjende os selv, og nyde Landets rolige Glæder, som kun Frihed, Natur, Uskyld og Kjerlighed ene kan give. O, Mejnert! hvor meget vilde jeg ikke give til, at du boede i denne Egn, at du var her i et af de Dieblikke Adelaide er her! at du saae vore simple, uskyldige Glæder! vore rene hellige Kjerlighed! du vilde da misunde mig min Skjæbne, beundre Selners Wiisdom, elske Marie for sit Hjerter, og Emilie for sine Taarer, kaste alle dine sophistiske Syllogismer paa Ilden,

og tilstaae, at Naturen og Gensomheden under Friehedens gyldne Nydelse, fordobblær Kjerlighed's Glæder, der er Menneskets første Bestemmelse og højeste Fryd. Her sidder jeg om Eftermiddagen ude i et lille Vænge ved en Høestak, og spiller paa min Harpe, Emilie synger med sin blide af Kummer og nægtet Kjerlighed neddæmpede Stemme, Adelaide og Selner accompagnere, og Marie, omringet af kjerlige Børn, hører stundsende til. Naar vi saa har spist, gaae vi ud i Skoven, eller vi roe over til den anden Strandbred, hvor der i Barmen af en Egeskov ligge nogle smaa Tisserhuse, eller vi lære Visdom og Dyd af Selters Mund, drømme om Livets Lyksaligheder, og uddanne Planer for tilkommende Dages lovende Fryd.

Geheimeraadinde Grabner var i Gaar den hele Dag fjort bort, uden at lade nogen vide hvorhen. Jeg kommer ikke hjem førend Aften, jeg vil være alene, sagde hun, fjorte bort, og lod Adelaide og Emilie blive hjemme, som strax kom hen til os. Ak, Rudolf! hvilken Dag! hvilken Timer! en Evighed, og dog kun et Døielik. De kom Klokken 8 om Morgen, Emilie satte sig strax uden for med den lille Frits, en

nydelig Dreng med gule Haar og blaae Øine, der hænger ved mig med sit fulde Hjerter. Selner fulgte Emilie, og Adelaide bemægtigede sig under jublende Frydsskrig og kjerlige Omarmelser Maries Skorsteen, jagede Marie ud af Kjøkkenet, og blev idelig ved at paastaae at hun vilde koge Mad. Marie loe; Adelaide blev ved at ingen maatte komme til Skorstenen uden hun, og uagtet baade Grøden blev svødet og Kamme- stegen raae, har jeg dog aldrig gjort et bedre Maaltid. Selner spøgede; Man kan see, sagde han, at en Comtesse har stegt Stegen i Dag, den hører til Noblessen, og see hvor deiligt rødt det adelige Blod løber i den endnu. Vi morede os alle sammen, og Adelaide lovede at gjøre det bedre en anden Gang. Da vi havde drukkert Kaffe løb Adelaide op i min Stue, tog Heloise ned af min Hylde, vinkede mig ud med sig i Stoven, og bad jeg skulde læse det øvrige vi havde tilbage. Aldrig har nogen Kyrste sat sig paa en Throne med mere Glæde, end jeg paa denne Forhøining af Moos, der laae under et gammelt Træ, som hvilede op til et Steengjerde. Nei, sagde Adelaide, og lukkede Bogen i,

vi sidde ikke godt, og nu flyttede hun sig tættere op til mig, slyngede sine Arme inderligere om min Hals, lagde sit Hoved paa min Skulder, og vikkede sine Fingre fortrolig ind i mine. Jeg tør sige Rousseau selv har ikke nydt flere Glæder ved at skrive Heloise, end jeg ved at læse den. Vi vare i den fjerde Tome. Læs det om igjen, sagde Adelaide, og nu læste jeg: "Julie! une lettre de vous . . . apres sept ans de silence . . . oui! c'est elle, je le vois, je le sens, mes yeux meconnaissent-ils des traits, que mon cœur ne peut oublier! — quoi? vous vous souvenez de mon nom? vous le savez encore l'écrire? en formant ce nom votre main n'est-elle point tremblante?" . . . Videre, hulkede Adelaide, videre, og jeg læste: "il est des impressions éternelles que les temps ni les soins n'effacent point — La blessure guérit, mais la marque reste. Ludvig! raabte Adelaide, Ludvig! hold op, lad mig fatte mig lidet. Jeg maatte lægge Bogen bort for en kort Tid, og saa læste jeg uafbrudt til Klokken syv. La vertu, læste jeg, la vertu, qui nous separa sur la terre, nous unira dans le séjour éternelle, et je meurs dans cette douce at-

tente. Adelaide! raabte jeg, og lagde Bogen bort, der var gjennemblødt af vore Taarer. Der sad hun med Hænderne i Skjødets, bleg som den døende Julie, og stirrede taus ned i Jorden, hendes Arme hang uden Bevægelse, hendes Øjne stode stive i Hovedet uden Taarer, hendes Blik hang sørgeligt paa mig, og med enkelte Sukke udbrød hun ofte: nous unira dans le séjour éternelle. Jeg betragtede hende længe. Adelaide! hvad fattes dig? spurgte jeg, og trykkede den skjælvende Pige i mine Arme? — ”Lubvig!” hvidskede hun sagte og ængstelig, og nu strømmede Taarerne ud af det sølmende Øie, ”naar Døden engang saaledes saaledes kaldte mig fra dig, naar vi maatte skilles ad, naar jeg blev syg, og du ikke sad ved min Seng, og du ikke gav mig Medikamenter, og du ikke spurgte hvert Øieblik: Adelaide! hvordan er det med dig? Adelaide! Ak! jeg veed ikke, men jeg er saa underlig til Mode, det er som jeg aldrig skulde see dig mere, som om det var den sidste Gang jeg holdt dig her i mine Arme.” Hun trykkede mig tæt op til sit Bryst, overøfede mig med Kjærligheds tegn og Taarer, spurgte saa inderlig om jeg ogsaa holdt noget af Heude, om jeg nogensinde kun-

de høre op at elske hende, og talede, og smilede, og fældede angstlige Taarer, der røbede en frygtelig Ahnelse. Jeg syntes at finde noget skjult i hendes Ansigt, jeg havde overalt den hele Dag mærket en Munterhed hos hende, der ikke var naturlig, hun loe og sprang omkring, naar man saae paa hende, naar hun derimod troede sig ubemærket, faldt hun i Tanker, sukede, og tørrede sine Dine. "Adelaide! du har en Hemmelighed for mig," sagde jeg, og saae hende stift ind i Dinene. Hun trykkede mig sagte i Haanden; "la vertu, qvi nons separa sur la terre, nous unira dans le sejour eternelle," hvidskede hun, og sank med Hovedet ned paa mit Bryst. Jeg trængte ind paa hende med Spørgsmaale, jeg besvoer hende at sige mig hvad der foruroligede hende, og nu fortalte hun mig at hendes Moder ingen Penge havde faaet i Hamborg hos B***, at hun desuden havde tabt sin Proces om et gammelt Testamente, at hun kun havde en liden Pension at leve af, og at man kunde vente hende hjem hver Dag. Det var som en Lynstraale havde truffet os begge i det Dieblis hun sagde det, vi forre uvilkaarlige fra hverandre, styrtede atter i hverandres Arme, og suk-

fede og græd lydeligt, som om det allerede var
 afgjort at vi skulle skilles ad. Det var sildigt;
 Emilie og Marie hentede os, og det begyndte
 allerede at blive mørkt, og stille uden at tale gik
 vi alle langsomme ned af Veien til Grabnerholm.
 Da vi gik igjennem Landsbyen, saa vi Geheimeraadinde
 Grabners Tjener komme løbende ud
 fra Præstens, hvor de havde foregivet for Kol-
 bene de var gaaet hen. Emilie kaldte paa ham
 og spurgte om Geheimeraadinden var kommet
 hjem. Ja, svarede han, og holdt sin sølvkan-
 tede Hat i Haanden, hun kom i dette Dieblif,
 og har Grevinde Hartner med sig. Tjeneren loe
 og Adelaide blegnede. Hvem? spurgte Emilie.
 Min Moder! raabte Adelaide sjælvende, og
 holdt sig fast i mine Arme. Ja, svarede Kar-
 l len, men Comtessen maa ikke sige jeg har sagt
 det, for Geheimeraadinden vil overraske Dem.
 Vi gik langsomme og sagte ud af Landsbyen, nu
 stode vi for Havelaagen. Her er det, sagde
 Emilie saa sagte det var hende mueligt, og vi
 sofore forskrækkede fra hverandre, som ved Lyden
 af en buldrende Torden. Hvor? spurgte Ade-
 laide ængstlig, og saa sig allevegne omkring —
 Hun blev staaende midt for Havelaagen og sukke

de — Ja her er det, sagde hun, og rakte mig grædende sin Haand. Tjeneren lukkede op. God Nat Brauner! God Nat Adelaide! hun vaklede, hendes Knæ stødte sammen, jeg maatte føre hende i Emilies Arme. Ah! ma fille! ma bonne fille! raabte en Stemme høiere oppe i Haven. God Nat! hvidskede Adelaide endnu engang, og forsvandt i sin Moders Arme bag Træerne. . . . Jeg gik hjem. . . . Nejner! gyser du ikke?

§ * *

Oh! Gud! gav du mig da kun et Hjerte, at jeg evig skulde føle dets Qualer? lod du mig da et Dieblisk nyde Kjerlighedens fortryllende Glæder, for siden hvert Dieblisk at lade mig føle dens Savn! — Ja Rudolf! jeg føler det, jeg maae feire over mit Hjerte, eller bukke under for min Skjebne. I fjorten Dage har jeg ikke seet Adelaide, der er aldrig lys paa hendes Kammer, Vinduerne staae aabne, hun kommer ikke mere ned hos Geheimeraadinden, man bringer hende ingen Mad, og en gammel Pige, der har været

Kammerpige hos Grevinden i 22 Aar, er det eneste Bæsen hun omgaaes. Naar man spørger, hvor Comtessen opholder sig, svarer man hun er syg, men der kommer ingen Doktor, og Gartneren, som man aldeles ingen Mistanke har til, fortæller mig, at det nok skal være et Slags Gangenskab. Hertugen af Byrgnang kommer der hver Dag, han spadserer med Grevinden i Haven, spiller Kort med hende om Aftenen, og sidder ofte paa hendes Kammer og skriver. Man har taget Adelaides Kammerpige fra hende, den unge Tjener er jaget bort, der er ingen uden gamle Folk paa Gaarden, og Gartneren fortæller mig, at der ofte gaaer Bud efter Præsten i Landsbyen, og at Grevinden i Aftes havde en Samtale med ham over i to Timer. For nogle Dage siden gif der Bud til Byen, og Hertugens Ridefnegt mumlede i Kroen om Kongebrev. Der komme hver Dag Fremmede til Grabnerholm, man har i tolv Dage ikke seet Adelaide i Haven eller nede i Bærelserne, og den gamle Pige ligger i samme Bærelse som hun. Adelaides Kammer er i Baggrunden af Gaarden, Vinduerne vende ud til en øde Plads, der kaldes Klosterhaven, Muren, som omringer den, er over

15 Alen høi, og gaaer op over Vinduerne, der kommer aldrig nogen til hende, og det er Goltene forbudt at spørge om hende. For nogle Dage siden stod der en Arbeidskarl uden for Vinduerne og gravede Grøfter, der blev kastet en Louisdor ned indsvøbt i et Stykke Papiir, Karlen tog den, og bragte begge Dele paa Slottet, Grevinden læste Seddelen, rev den hurtig i Stykker, og lod Karlen beholde Louisdoren. Gartneren har siden ladet Karlen vise mig Vinduet og det lille Hul paa Muden, hvor den formodentlig var kommet fra. Jeg tilbringer hver Dag paa min Granhøi, betragter ethvert Sted omkring Slottet, og lægger Planer til en Bortførelse. Gartneren har lovet mig at besørge et Brev til Emilie, og af hende haaber jeg at faae noiere Underretninger. I dette Dieblif kjørte Geheimeraadinde Grabners Stadsbogn her forbi med sex Heste for og Klætninger i Mankene, der ere ogsaa komne en Deel andre Vogne; Huuskonerne fortælle saa meget her, og saasnart jeg har forseglet dette Brev, vil jeg skrive til Emilie. — Lev vel!

Saasnart mit Brev var færdigt, gif jeg til Grabnerholm. Gaarden holdt fuld af Vogne, og Gartneren fortalte mig, at Præsten var blevet hentet, og at der formodentlig skulde holdes Bryllup. Det er ikke sandt, svarede jeg ham ganske rolig, bad ham saasnart mueligt levere Emilie mit Brev, og gif hjem. Kloffen syv fik jeg følgende Brev med Gartnerens Søn:

Jeg har modtaget Deres Brev, Brauner! og da jeg sidder her uden Frygt for at blive overrumplet, kan jeg gjerne fortælle Dem alting fra den Aften vi skiltes ad ved Havelaagen. Grevinden gif os i Møde i den brede Gang, førte os op i Stuen hvor Byrgnang var, takkede ham meget, fordi han havde fulgt hendes Datter tilbage over Beltet, sad en Times Tid oppe og snakkede, og gif derpaa i sit Sovestue, da hun klagede over hun havde Hovedpine og var træt. Næste Dag spistes der Frokost i Haveskoven, Kloffen tolv skikkede man Bud efter Adelaide, der vare mange Fremmede; Grevinden udmær-

fede Byrgnang ved enhver Leilighed, viste
 ham overdreven Artighed, og kaldte ham un-
 dertiden spøgende sin Son. Man gratulere-
 de, og Grevinden smilede uden enten at svare
 bestemt Ja eller Nei. Da Frokosten var for-
 bi, kaldte Grevinden Adelaide ind i sit Ka-
 binet. Adelaide betragtede med Gysen sin Mo-
 ders kolde Mine, og fulgte skjælvende bag ef-
 ter. Jeg har en Plan for med dig, et Fa-
 milearrangement, sagde hun, og jeg haaber
 ikke du siger mig imod, naar du hører
 det er min fulde uroffelige Mening. Ade-
 laide zittrede, hun vilde have kastet sig for
 sin Moders Fodder og tilstaaet alt, kun et
 vredt Diekast, der traf hende i det samme,
 holdt hende tilbage. Hertugen af Byrgnang,
 vedblev Moderen, og lod som hun intet hav-
 de seet, har i Dag begjert din Haand af mig,
 jeg formoder du veed at skjonne paa din Lykke,
 og da din Tante Grabner har lovet i Morgen
 at holde Jaord, og her komme en Deel
 Fremmede, vil jeg lade dig det vide, at du
 kan fløde dig derefter. Jeg ønskede helst at
 see dig hvid med rødt, det er Hertugens Liv-
 foleur. Med disse Ord vendte hun sig bort,

ringede paa en Klokke i Væggen, overlod sig
 til sine Kammerpiger, og gav Tegn til at hun
 nu ikke havde mere at sige. Bleeg og kum-
 merfuld tumlede Adelaide op til mig, tryk-
 de sig med Taarerne i Dinene til mit Bryst,
 og søgte Raad og Trøst for det qualte sorgen-
 de Hjerte. Jeg forestillede hende at hun
 maatte betroee Moderen alt, og efter to Ti-
 mers Forløb gik hun ned til hende. Ah!
 ma charmannte fille! sagde Grevinden i en
 meget venlig Tone, og blev ved at rette paa
 Haaret for Natbordspeilet, hvad bringer dig
 nu her igjen? Dette venlige Smil, denne
 sømme moderlige Tone indgjød Fortroelighed i
 den ullykkelige Adelaides sorgende Sjæl. O!
 min Moder! min Moder! raabte hun rørt,
 og kastede sig ned for hendes Fodder; hun
 greb hendes Haand, og kunde ikke fremsføre
 et Ord. — Barn! hvad er der? raabte Mo-
 deren forstræffet, og saae for første Gang paa
 hende med Omhed. — Byrgnang, stamme-
 de Adelaide frygtsom, Byrgnang! jeg kan ikke,
 min Moder! jeg elsker Brauner. — Roman-
 streger! du veed min Beslutning, og derved
 ved bliver det. Adelaide greb hendes Haand

og sover, ja Brauner! hun sover ved sin Ulyk-
dighed og sin Faders Skygge ikke at elske andre
end Dem. Grevinden slog en Skoggerlatter
op; pauvre enfant, sagde hun i medlidende
Tone, og reiste den knælende Pige fra Gul-
vet, hvo kan vel tvinge dig til at elske ham,
der er jo ingen, der har nævnt Kjerlighed;
du gifter dig med ham, du giver ham din
Haand, Byrgnang er den rigeste private Mand
her i Landet, og skiondt Gjemmed gjælder han
dog meget ved Hoffet. — Gjælder meget
ved Hoffet? hvad vil det sige, min Moder?
— Stille Barn! stille, der kunde snart kom-
me nogen, og man maatte da troe du var fra
dine Sandser, desuden er dette det eneste, der
kan sætte mig ind i mine forrige Rettigheder.
— Og derfor skal jeg blive ulykkelig mit hele
Liv? O min Moder! for Deres Kjerlighed
offrede jeg gjerne mit Liv, for Deres Fordom-
me kan jeg ikke offere min eneste Lykke paa For-
den. — Fordomme? hvad kalder du For-
domme? at du gøre et Partie, som hele Ver-
den vil misunde dig? — Ikke det? men at
De offerer Deres eneste Barn for Deres Stolt-
hed. Saaledes havde Grevinden endnu al-

drig hørt den svage frygtfulde Pige tale før, hun havde stedse været vant til at see hende lyde, inden engang at spørge hvorfor? og nu vovede hun endog saa at tale Sandhed. *Adelaide!* raabte Grevinden rasende, og stød ind paa hende, vil du forstyrre mig alle mine Planer? strax paa dit Kammer, og i Morgen Klokken tre samles vi i Spisestuen. *Adelaide* vilde knæle. Klokken tre i Morgen! raabte Grevinden, og vilde gaar. *Adelaide* holdt hende i Kjolen. I Morgen Klokken tre bliver Byrgnang din Mand, gjentog Grevinden i en haard bestemt Tone. — Og fra det Dieblif af vil *Adelaide* aldrig mere være glad, fra det Dieblif af vil jeg aldrig mere see min Moder, forbande den Time, da hun fødte mig, forbande min Mand og min Tilværelse, forbande . . . — Hvem? spurgte Grevinden, og faldt hende med Haardhed ind i Taalen. — Velsigne Dem, svarede *Adelaide* med Omhed, velsigne Dem, min Moder! med alle mine Ulykker, med alle mine Taarer, bed Herren om saa Dage, og vente med Længsel efter den sidste. — Uffindige Sværmer! skreeg Grevinden, stødte hende fra sig og gik.

Her laae Adelaide og vædede Gulvet med sine
 Taarer; Byrignang din Mand! gjentog hun
 ofte, og Brauner? — Nei! aldrig i Evi-
 ghed! Baade i Liden og Evigheden, svarede
 Grebinderen, der i det samme kom ind af Dø-
 ren med Byrignang i Haanden. "Her Hertug
 af Byrignang, her overdrager jeg Dem min
 Datter! Adelaide! giv Hertugen din Haand."
 — "Aldrig, min Moder! giver jeg min Haand
 uden til den Mand, jeg ogsaa kan give mit
 Hjerte, og Ludvig Brauner er den eneste
 blandt alle Dødelige, jeg kan elske" — hun
 gik til Døren. — Jeg veed ikke om det er
 raadeligt, Deres Raade! at lade Comtesse
 gaae bort allene, sagde Byrignang, hun kun-
 de maaskee have gode Venner i Nærheden. —
 Bliv! raabte Grebinderen zittrende af Bredde,
 og Adelaide blev staaende midt paa Gulvet.
 I Morgen giver du Hertugen din Haand,
 eller alle din Moders Forbandelser hvile over
 dig baade i Livet og Døden. — Nu vel! saa
 hvile da disse Forbandelser over mig, jeg er
 uskyldig, jeg kan ikke ægte Hertugen. Byr-
 nang beed sig i Læberne og knirkede Tænderne
 sammen; hele Høffet, sagde han, veed at

jeg frier til Deres Datter, Erne Grevinde! og dersom det kom ud at . . . — Gandstke rigtig, min Hertug! gandske rigtig, svarede Grevinden, og vendte sig om til Adelaide. Er det dit Alvor, spurgte hun, at du ikke vil ægte Hertugen? — Mit fulde Alvor, svarede Adelaide bestemt. — Altsaa, Deres Raade, spurgte Byrgnang og saae til Døren, Altsaa? — Det forstaaer sig, svarede Grevinden, og nu gik de fra Adelaide i Kabinetet, hvor hun fortalte mig alt hvad der var foregaaet. Jeg trøstede Adelaide saa godt jeg kunde, og strax derefter kom Grevinden med en gammel Pige, rev hende med Hefstighed fra mig, og førte hende over i en af Udbygningerne vi kalde Troldtaarnet, lukkede i Laas for hende, gjenste selv de store Møgler i sine Lommer, traadde med det munterste Udseende man kan tænke sig ind i Spisesalen med Byrgnang under Armen, og lovede ham Seier. Hun tog med et bestemt Ja imod deres Gratulationer, og hvidskede til Byrgnang, han skulde gjøre det samme. Der var stort Selskab. Er Comtessen syg? spurgte

en gammel Marsskalk, der havde Grevinden til Bords. — Entre nous mon cher! hvidskede hun saa høit at alle kunde høre det, hun har saa meget at bestille med sin Brudeskabs. — Ah bas! svarede Marsskalken, skjenkede af Madera Karaffen i sit Glas, og klinkede over til Byrgnaug, der sad langt nede ved den anden Ende af Bordet og skar for. Brudefolkenes Skaal! raabte en Stemme, man vidste ikke hvorfra den kom; det var efter Grevindens Foranstaltning. Brudefolkenes Skaal! raabte Marsskalken, og hans Ekko, en ung lille haabefuld Kammerjunker, der sad ved hans anden Side. Man var forlegen, den ene saae paa den anden, Grevinden reiste sig op og tog sit Glas, Tjenerne bar sine Vine om, hele Selskabet drak Brudefolkenes Skaal, og Geheimeraadinde Grabner kunde ikke bare sig for at smile. I tretten Dage sad Adelaide i Taarnet, Grevinden skikkede hver Dag Bud til hende, og lod spørge om hun havde betænkt sig. Jeg betænker mig aldrig, svarede Adelaide bestemt, man gjøre ved mig hvad man vil. I Dag gik Grevinden selv over til hende, hun klædte hende i hvidt Retseldug,

gav hende røde Vaand om Livet, en Myrthebrands om Haaret, og førte hende saaledes Kloffen tre ind i Spisesalen, der var fuld af Folk, og hvor man paa Rager og Platter havde anbragt hendes og Byrignangs Navne i Træk. Adelaide havde engang taget en Beslutning, den vilde hun være troe, og gif derfor op og ned i Bærelserne med den roligste Mine, talede med Byrignang, spørgede endogsaa med ham, og viste i alt saa meget Kolighed, at Grevinden ikke kunde bære sig for at støde paa Byrignang, og hvidske ham hvert Dieblis i Dret, at hendes Plan var lykkedes. Adelaide og Byrignang sadde sammen ved Bordet, man smilede til dem, man læste deres Navne i Træk allevegne paa Dørene og Væggene med Rosenbrandse, og da man havde spist, blev der druffet Kaffee nede i Haven af Theekopper, hvorpaa deres Navne og Vaabener vare ligeledes malede. Da der var blevet druffet Kaffee, samlede man i Conversationsbærelserne, og nu sprang der to Døre op til et lille Kabinet, hvor der stod en rød Fløiels Brudeffammel, et rødt

Teppe og en endnu rødere Præst, der i al Er-
 bødighed svædte store Perler, saa han nær
 havde smeltet hen ved det, af lutter Glæde og
 Gammen over den Vre Herskabet udmærkede
 ham med. Adelaide blegnede, imidlertid lod
 hun dog som hun intet mærkede, og blev ved
 at tale med en General A*, der fandt hende
 ligesaa interessant som smuk, og syntes at tage
 megen Deel i hendes Skjæbne. Der var end-
 nu egentlig ikke talt noget om Bryllup; den
 ene saae paa den anden, Præsten var forle-
 gen, Grevinden anviste Adelaide og Byrignang
 to Korhøininger som en Throne for Enden af
 Riddersalen, man ringede med Slotsklokker-
 ne, Havedørrene stoi op, og hele Godssets
 Bønderpiger kom gaaende i to Rader op fra
 Haven, gik igjennem alle Bærelserne og lagde
 Rosenkrandse for Fodderne af Byrignang. Ade-
 laide blev mere og mere ængstlig, der sad hun
 bleg og skjælvende, og kunde ikke tale et Ord.
 Bønderpigerne samlede sig i Baggrunden af
 Riddersalen ved Adelaides Stool, strax der-
 efter kom de unge Karle, de gjorde det sam-
 me, og nu traadde Grevinden frem: I Dag
 sagde hun, og vendte sig om til Selskabet, gi-

der min Datter sin Haand til Hertugen af
 Byrgnang! Strax sprang den gamle Marskalk
 og en ung Kammerherre frem som Forlovere,
 bød hver af dem sin Haand, og førte dem i
 Kabinettet for Brudefamilien. Skriver un-
 der, sagde Præsten; Byrgnang skrev sit Navn,
 og satte Skriverbordet hen til Adelaide, der
 bleg, uden Liv og uden Høielse var faldet om
 i en Lænestoel. I denne Forsætning kan hun
 dog ikke skrive, sagde Generalen, der havde
 holdt Die med hende hele Dagen. Gandske
 rigtig, deres Excellence! svarede Grevinden,
 og saae ham skarp i Øinene, derfor maa man
 hjælpe hende, og nu tog hun hendes Haand
 og førte Bogstaverne Adela... Da jeg saae
 at intet kunde redde hende, og ingen havde
 Mod at tage Pennen fra Grevinden, lukker
 jeg Salsdøren op, styrter ind med et Skrig,
 raaber Hjælp! Brand! Taget brænder! og
 paagner Adelaide selv ved mit Raab. Grev-
 inden taber Pennen af Haanden, de Fremme-
 de løbe ud, Præsten springer over Brudefam-
 melen med Soeden paa Panden og Bibelen
 under Armen, jeg river Kontrakten i Styk-
 ker, fortæller Adelaide alt, siger hun skal

lade som hun er syg, og bede om to Dages Opsættelse. Kun et Dieblif, og Grevinden med det hele Selskab styrter tilbage i Stuen, man stimler om mig, jeg gier Solen og en af Tjenerne Skyld, man spørger efter Kontrakten, jeg siger jeg har revet den i Stykker af Banbare, og da man anden Gang vilde have Adelaide til at underskrive, og begyndte paa at opsætte en nye Kontrakt, anstillede hun sig meget syg, faldt tre Gange i Afmagt, bad om to Dages Opsættelse, og blev bragt paa sit Kammer, men strax derefter over i Taarnet, hvor hun er endnu. Alle de Fremmede bleve indbudne til i Overmorgen, og dersom De ikke inden to Dage skaffer Adelaide bort, seer jeg ingen Redning for hende. Vær meget forsigtig, Brauner! og gaar ikke sildig ud om Aftenen; efter den Samtale, jeg i Eftermiddag har hørt imellem Byrgnang og Grevinden, kan De befrygte alt. "Rolig, Deres Naade! rolig, han skal komme bort, om jeg saa selv skal gjøre det." Disse Ord vare de sidste jeg hørte ham sige, og jeg kjender ingen, om hvem dette han kan gjælde, uden om Dem. Jeg sidder i Orangeriet og skriver,

Gartneren er Dem troe, han har selv skaffet mig Pen og Blæk, og er i alle Henseender til Deres Tjeneste. . . . For alting vær forsigtig, jeg synes jeg kan mærke en Vengselighed hos Greunden, som rober Ahnelse. Lev vel, kjære Brauner! og husk paa at det om to Dage allerede vilde være for sildigt.

Emilie * * *

Da jeg havde læst dette Brev, sank jeg tvivlsraadig ned i min Stool, ikke et eneste Menneske jeg turde betro mig til, ikke et eneste Fristed i den hele vide Verden for to ulykkelige Elskende; da erindrede jeg mig en Kone, der i min Barndom havde elsket mig med saa megen Godhed, og jeg forlod Selters Hytte, og gik til Landsbyen for at bestille Heste. Ja Mejnert! ved Midnat Kloffen 12 eller 1 holder jeg uden for Grabnerholm med en Bondevogn, jeg har talt med Gartneren, han har lovet mig sin Hjelp, og er formodentlig allerede nu i fuld Arbejde med at binde Stiger sammen. . . . Romanstreger vil du sige; ih min Gud! skulde man lade være at gjøre en god Handling, fordi den lignede en, der i Forveien var skrevet om i en Roman. Dørene

ere luffede i Laas, og Vinduerne saa høie at man ikke kan krybe ind af dem uden Stige, altsaa er jo ingen Ting i Verden rimeligere, end at bruge de Midler, hvorved man kan opnaae sine Hensigter. Klokken 12, min gode Mejnert! holder Vognen under Muren, vi sætte os i den, og saa gaaer det den hele Nat til min Tante Frue von Holm paa Rosenlund. Denne Kone var stedse villig til at hjælpe den Trængende, hendes Pung stod altid, som hendes Hjerte, aaben for den Lidende, og hendes Huus var altid et Fristed for den Ulykkelige. Som Barn elskede hun mig med Moderømhed, jeg indseer ikke hvorfor hun skulde gjøre det mindre nu, og endskjøndt jeg aldrig har besøgt hende paa hendes Landgods, tænker jeg vel at finde derhen, og være i Sikkerhed, naar man erfarer Adelaides Flugt. — At røbe en Moder sit eneste Barn er ikke Ret, vil du sige. . . . Nei Mejnert! du gjør mig Uret, det er ikke en Moder jeg røber sit Barn, det er Tyrannen jeg røber sit Scepter, det er det blødende Lam jeg vrister af Kuddhyrets Kloer, den flagende Dyd jeg befrier fra at falde som et Offer for Bøllyst og Gjordomme, og denne Ret har jeg, har enhver, der ikke med koldt Blod kan

see Dyden sælde Taarer over sin tabte frænkede
 Ulfyld, denne Ket gav Naturen os selv, og du
 skal hverken a priori eller a posteriori kunde be-
 vise mig, at en Moder har Lov til at dræbe sit
 Barn. . . . Adelaide! sit Kjønns Pryd, som
 den qvindelige Blufærdighed selv vilde være
 stolt af, Adelaide! Dydens værdigste Datter
 og mit Hjertes eneste Haab, skulde blive et
 Offer for opdigtede Pligter og en fordomsfuld
 Moders Grumhed. Rei Rudolf! fra det Die-
 blif Moderen glemmer at opfylde sine Pligter
 imod Datteren, fra det Dieblif troer jeg allere-
 de Datteren ingen har at opfylde imod Moderen,
 og dersom Naturens Love og det barnlige Hjerte
 ikke binder Forældrene til Børnene, og Børnene
 til Forældrene — hvor meget ere da disse For-
 ældre og disse Børn ikke at beklage! . . . Da
 jeg kom til Landsbyen mødte jeg Byrgnang, han
 blev staaende midt paa Veien og saae forvirret
 paa mig, ilede mig hurtig forbi og løb ind hos
 Geheimeraadinde Grabner. Da jeg havde be-
 slist Hestene, gjort Aftale med Gartneren, og
 vilde gaae hjem, vilde jeg styde en Gjenvei imellem
 en lille Ege og Bøgeskov, der ligger paa Halv-
 veien, neppe var jeg kommet i Midten af den,

Klokken kunde være 9, saa gik der et Skud af, og knækkede Toppen paa en ung Uf, der stod lige ved Siden af mig, min Hund begyndte at gøe, jeg kaldte den til mig, tænkte paa Emilies Advarsel, hørvede min Stok, og gik langsom Veien ligesfrem. Kun ti Skridt endnu, nok et Skud, og min Hat faldt til Jorden, gjen-nemboret af to smaa Kugler. Jeg hørte i det samme Trampen af Heste, og saa Byrgnang alene uden Rideknekt paa sin Engellænder jage af imellem Buskene mod Grabnerholm til. Og denne Mand, hvis hele Vandel er en Række af Forbrydelser, i hvis Hjerter der ikke flyder en eneste reen Blodsdråbe, som kalder Friheden, Menneskenes helligste Rettighed, Chimære, som agter Ufkyld og Dyd ligesaa ringe, som han agter sig selv, anseer Belyst og grov Sandselighed for Livets højeste Nydelse, og taler kun om Ah-ner, Pergamenter og malede Stamtaavler, han skulde blive Adelaides Mand, denne blide, fromme, uskyldige Piges Mand, der aldrig kjendte nogen Brøde, og rødmede første Gang i sit Liv, da hun kastede sig i mine Arme og hvidskede: "Brauner! jeg elsker dig." Nei, min gode Ne-jert! snak mig saa meget for som du vil om

Børnenes Pligter imod Forældrene, saa meget Jura, saa meget Philosophie, saa meget Cofisterie, saa mange usle elendige Love, som du vil, her taler mit Hjerter Sandhedens ukunstlede Sprog, saadan som Naturen lærte det, og tilgib min Ven, det kjender ingen Love, som kun undertiden slette Gader, skjælvende Staters og frygtsomme Tyranners vaklende Troner have gjort saa nødvendige. — At elske sine Forældre er Naturens og Hjertets simpleste Køst, men naar disse Forældre selv ribe sig ud af Børnenes Bryst, naar de hellere ville frygtes end elskes, naar de sælge deres Børns Livs og Sjæls Salighed for en Klump død Metal, for Glandsen af noget Guld, som kun Daarer beundre, er det da længere Pligt at Børnene skulde adlyde? er det da Uret at gaae ind i disse Fædrenerettigheder, som Forældrene saa let forstaae at haandhave? . . . Om du kun saae et Dyr i Fare vilde du rædde det, og jeg skulde høre Adelaide frygte for at miste sin Roe, sin Ere, sin Dyd og sin Uskyld, see hende strække Armene ud imod mig, og ligegyldig vende hende Ryggen, uden at høre hende fra den Afgrund, hun stod paa Bredden af? og det fordi der var en Lov, der

forbød det? Stille Rudolf! stille, det er ikke dit
 Alvor. Enhver Ulykkelig skyldt vi vor Hjelp,
 og her gaar Naturens Love for Statens. Til-
 giver mig alle I vise lærde Philosopher! alle I
 folke, fornuftige, hjerteløse Mennesker, alle I
 Lovgivere, og Lovtrykkere, og Lovpersere, jeg
 erindrede ikke at et varmt Hjerter, en frie Sjæl
 og Følelse for Naturen, Sandhed og Kjerlighed
 var Menneskets høieste Brøde, jeg erindrede
 ikke . . . dog, det er jo til dig jeg skriver, og
 endstjøndt vore Begreber ikke ere overeensstem-
 mende, ere vore Hjerter det dog. . . . Klo-
 ken er 12, det er Midnat, alting er saa roligt
 omkring mig, Marie og Selner ere i Seng, mit
 Bindue staaer og knirker frem og tilbage, og
 langt nede paa Landeveien hører jeg Rumlen af
 en Vogn; den kommer nærmere og nærmere, nu
 holdt den stille, Klokken smælder tre Gange,
 det er Signalet. — God Nat.

Fredensdal.

Nu Mejnert! endelig sidder jeg da her efter fire Dages Reise hos min Tante Frue v. Holm paa hendes Lyssisted Fredensdal. . . . Da jeg om Natten Kl. 12 kom til Grabnerholm, stod Gartneren allerede ude paa Veien ved Havelaagen og ventede paa mig; han førte mig igjennem Slotsgaarden, bag Kirken til Taarnet, hvor han nedden under havde lagt Stigerne. Vi bandt dem sammen, satte dem op til Muren, krob op og pakkede sagte paa Ruden. Vinduet aabnede sig af sig selv, og Adelaide, der havde faaet alting at vide af Emilie, som jeg havde talt med, stod færdig med en lille Pakke under Armen midt paa Gulvet, og vinkede at jeg skulde være stille. Den gamle Pige laag i samme Stue som hun, men til Lykke havde det Dagen i Forveien været Grevindens Fødselsdag, den Gamle havde drukket hendes Skaal, og sov nu saa trygt, at vi toge Røglen til Taarnet i hendes Lomme, kastede Stigen efter os, lukkede Vinduet i, og gik ud af Døren, for at Gartneren kunde blive frie for Mistanke. Han bad os at hjælpe sig Stigerne ud af Haven, og vi vare saa sikre, at vi

løste dem op først, slæbte dem ind i hans Gaard,
 og gik først bort da Kloffen var slaaet eet. Da
 vi vare færdige gik vi til Bognen, som jeg havde
 ladet holde langt nede paa Veien, Selters Karl
 var Ruds, og det var Afscalen at han skulde sæt-
 te os af paa Gæstgiverhuset i A**, hvorfra vi
 skulde tage Postheste til Rosenlund. Adelaide
 var meget rørt, det gjorde hende saa uundsigelig
 ondt at have en Moder, der nødte hende til at
 forlade sig, hun vilde ofte vende tilbage, men
 Tanken paa Byrgnang, og den uundgaelige
 Nodvendighed at blive hans Kone, dersom hun
 vendte om, gav hendes Forsæt nye Kraft. Hun
 sluttede mig ofte i sine Arme, fældede de varmes-
 te Taarer, og sulkede: Al Brauner! dersom
 jeg havde en Moder som din! Da vi kjørte for-
 bi Grabnerholm, var der endnu Lys paa Greb-
 indens Sovestue. Min Moder er vist syg,
 sagde Adelaide bedrøvet, og skjulede sine taare-
 fulde Øine i mine Barm. Jeg har aldrig seet
 hende saa ængstlig, saa sørgelig, saa kummer-
 lig som da, hun laae i mine Arme og græd, og
 klagede over sin Moder, og smilede taarefuld,
 som Anna Dorset, da hun døende rakte Robert
 sin Haand. Jeg trøstede hende saa godt jeg

kunde, fortalte hende om Frue v. Holm, og saaledes rullede vi af den hele Nat, under idelige Kjerategn, og Dnsker og Planer, til den følgende Morgen Kloffen fem, da vi kom til Gjæstgiverhuset i A **. Gaaer Veien her til Rosenslund? spurgte Rudskens Staldmesteren, der stod uden for Kroen og moerede sig med at slaae Ild af Stenene med sine Træeskoe. — Rosenslund er over 9 Mil herfra, sagde han, og smæiede Løiet af Hestene for at give dem Skoster. Vor Rudsk forfikkrede at han ikke turde kjøre længere, naar han skulde hjem inden Aften, og da der ingen Postheste kom førend om Eftermiddagen, og Verten ingen andre kunde skaffe, maatte vi bekvemme os til at blive her den hele Dag. Alder laide zittrede hver Gang Vorten gik op, i enhver Hest syntes hun at gjenkjende Byrgnangs, i enhver Tjener Geheimeraadinde Grabners, og med en urolig Ahuelse taledes hun hele Tiden om hvor bekymret hendes Moder vilde være for hende. Først om Aftenen Kloffen 10 kom der Heste, da Posten var blevet opholdt, vi kjørte den hele Nat, og efter mange Ueenigheder med Rudsk, efter at have væltet to Gange, og udstaaet en dødelig Angest over tre Ryttere, som vi havde antaget

for Byrgnangs Tjenere, der maaskee ogsaa var det, og havde fulgt bag efter Vognen hele Tiden, kom vi endelig til Landsbyen D** Klokken 7 om Morgenen, hvor Kroen Dagen i Forveien var brændt af. Rudsen bandede, Adelaide sad stille og stirrede paa mig med al den Tillid, en Døende har til det evige Væsen, og jeg gik endelig efter mange Deliberationer ind til Kapitaen Hansen, der eiede en Gaard der, en meget galant Mand, som tog endnu galantere imod os, skaffede Rum baade til vor Vogn og vore Heste, nødte os at blive hos sig om Middagen, viste os sin virkelig meget smukke Robbersamling, og fulgte os endogsaa et lidet Stykke paa Veien, efter at have beværtet os med megen Velvillie. Klokken 9 om Aftenen kom vi til Rosenlund, det var allerede mørkt, og Gaarden, der ligger paa en hoi Bakke, og seer ned paa de omstrøede Landsbyer, var illumineret fra øverst til nederst med Lamper, brændende af forskjellige Kouleurer Olie, Træerne i Alleen vare behængte med Lygter, mange Rader Begfaller blussede høit i Luften og bragede med stærke Flammer. Vi kjørte hurtigt op af Gaarden til en Steentrappe, belagt med Marmorfliser, hvor tolv store an-

tændte klare engelske Løgter paa hver sin Side
 fastede dunkle Skin ned paa Trappen, der var
 bestrøet med duftende Blomster og Rosenkrandse.
 Der ere de! der ere de! raabte en Mængde Folk
 paa engang, der stod midt i Gaarden i en Ryn-
 ge, man ringede paa forskjellige Klokker, den
 ene løb paa den anden med brændende Lunter,
 der bleve løste Kanoner, fire Sorte i prægtige
 Libreer sukkede Dorene op for os, og igjennem
 en lang Række Værelser oplyste med pragtfulde
 Dekorationer, saae man en stor aaben Plads
 nede i Haven, hvorfra der nu igjennem et tykt
 Mørke af Træer begyndte det brillanteste Fyr-
 værkerie, jeg nogentid har seet i mit Liv. En
 hoi friseert Mand, med blaat Baand, Stjerne
 paa Brystet og en Orden i det venstre Knaphulilede
 os med aabne Arme i Møde, tilligemed en ung
 Dame, der formodentlig var hans Datter. Rid-
 deren tiltalede mig paa Engelsk med en uhyre
 Mængde Komplimenter, og Damen gjorde en
 undsigelig Hoben Undskyldninger paa Fransk for
 Adelaide, fordi hun ikke forstod Engelsk. Er
 dette ogsaa virkelig Rosenlund? spurgte jeg i en
 Fuld og af Forundring næsten uhostig Tone, som

gjorde at de nu aldeles ikke tvivlede længere paa vi jo vare Engelse. Jo, Lord Hamilton! svarede Ridderen, og bukkede gandske dybt for Adelaide, De er gandske rigtig paa Rosenlund hos Greb Nordenberg. — Greb Nordenberg? spurgte Adelaide rødmende, og saae ængstlig over paa mig; det var hendes Onkel; til Lykke han kjendte hende ikke. De undskylder Deres Excellence! sagde jeg, og blev lidt forlegen, her maa sikkert være en Feiltagelse, min Hensigt var rigtig nok at tage til Rosenlund hos Frue v. Holm, men ikke hos Greb Nordenberg. — Sacre Dieu! raabte Greven, og trampede med Fødderne paa Gulotteppet, Frue v. Holm boer her ikke mere, hun har solgt mig sit Gods over for et Aar siden, og boer paa en lille Gaard tolv Mil herfra, som hedder Fredensdal; jeg ventede den engelske Minister, han havde lovet at komme her i Aften førend han tog til Byen, og nu er alt mit Krudt opskudt, mine Raketter i Luften, mine Beegsakter udbændte . . . Manden snøede sig om paa Gulvet som en Afspindig, hoppede omkring i Værelserne som en Top, og ringede paa den ene Ejerner efter den anden. Kjendte De da ikke den engelske Minister? spurgte Adelaide den unge

Dame, der begyndte lidt efter lidt at kalde sine franske Komplimenter tilbage. — Min Broder har været ved Legationen i London over i tre Aar, svarede hun, Ministeren, der skal herover fra Regjeringen i et Krigsærinde, som man siger, har haft min Broder i Huset hos sig, og vist ham megen Artighed. Da min Fader nu hørte han skulde herover, skrev han ham til om han ikke vilde tage ind hos os først, Ministeren lovede det, skrev endnu i Dag at han vilde være her inden Kloffen ni, min Fader gjorde denne Fete for hans Skyld, og da Deres Vogn kjørte op af Gaarden, har Forvalteren formodentlig troet det var Ministerens, og givet Tegn til at Fyrværkeriet skulde antændes. Den unge Dame kunde ikke bare sig for at bryde ud i fuld Latter over denne Feiltagelse, den frygtsumme skjælvende Abelaide loe selv, og Greven blev uophørlig ved at bande og skjælde, kaldte alle Tjenerne op, saae paa sine Sindbilleder, hvorved den ene Lampe gik ud efter den anden, regnede op hvor meget Fyrværkeriet havde kostet, og forbandede Forvalteren, der rigtig nok burde have seet sig bedre for, end gjøre saa mange Virakter for mig,

der vist ikke ligner nogen Ting paa Jorden mindre, end en engelsk Minister. Jeg gjorde mange Undskyldninger for Greven, og kjørte bort, efter noie at have underrettet mig om Beien til Gredensdal. Just som jeg kjørte ud af Porten, kom den virkelige engelske Minister i en brillant Wienerbogn med sex Heste for kjørende ind af den, og knak Bognaxelen, saa det ene Forhjul gik i Stykker, da det var saa mørkt, at man ikke kunde see en Haand for sig. Adelaide, Rudstén og jeg istemmede en Latter, der nær aldrig havde faaet Ende; Beegsakter, Kasketter og Løgter — alting var opbrændt. Nu havde vi kun tre Mil Kongevei til B****, hvor Rudstén foreskredte os vi kunde gjerne overnatte; men neppe vare vi kjorte en lille Fjerdingvei, førend vi saae de samme to Ryttere tilligemed en tredie, der sommetider reed foran, og sommetider bag efter os. Klokken ti kom vi til B****; Verten anvisse os en lang Række Værelser, hvoraf vi valgte det sidste, for ikke at inkommoderes af de øvrige Gæster. Adelaide var meget træt, og da der var en lille Dør paa hendes Kammer ind til et Pulterkammer, og hun ikke turde være der alene, besluttede hun at sidde oppe om Natten, og være

i samme Bærelse som jeg. Gaasnuart vi vare komne ind i Stuen, sank Adelaide bekymret og træt af Reisen ned paa Sengen, tilsmilede mig et kjerligt god Nat og sov ind. Jeg satte mig paa en Stoel lige over for hende ved Døren, saae hvor rolig hun slumrede, og tænkte dog med en Slags Gysen paa de tre Ryttere, der havde fulgt os. Klokken slog halv Et paa et Stueuhr nede under os, endnu hørte jeg Rudsene tale sammen nede i Stalden, lidt efter lidt blev alting stille, og jeg faldt i Sovn. Klokken Et vaagnede jeg, en ængstlig Puslen ved Porten tiltrak sig min hele Opmærksomhed, jeg hørte det røre sig i Stuen næst ved, der blev lukket et Vindue op. Frants! Johan! kom herop! hørte jeg en Stemme, og gjøs, da jeg gjenkjendte Byrgnangs. Lyset i Kroestuen var gaaet ud, der var mørkt i hele Gaarden, dog kunde jeg see, efter længe at have stirret paa Ruden, at en Karl trak en sadlet Hest ud af Stalddøren. Vinduet blev trukket sagte til, Porten blev aabnet, man gik i Gaarden, og nu hørte jeg en dunkel Buldren op af den lille Trappe fra Baghuset, der gik ind til min Dør. Jeg vilde lukke i for mig, der var hverken Laas eller Nøgle, Buldren kom

nærmere og nærmere, de taledede høit inde i Stuen, jeg kunde skjælné et Par grove Stemmer, og hørte dem nævne mit Navn. Jeg kastede et Blik til Adelaide, der laae og slumrede saa trygt, som om ingen Dodelig kunde forstyrre hendes Røe. "Himlen beskytte dig, du Engel!" hvidskede jeg sagte og bukkede mig ned for at kysse hende, i dette Dieblif springer Døren op, og Byrgnang med blottet Sabel og to bevæbnede Mænd træder ind; jeg var uden Vaaben, havde glemt mine Pistoler i Postchaisen, saaé her tre Mennesker for mig, hvoraf de to især ikke vare at spøge med. — "Uden Ceremonie, Hr. Brænder! De lader mig saaé Pigen, og alting skal være glemt." — Jeg kunde ikke tale for Brede. — "Vil De? betænk Dem ikke for længe, eller disse Karle tage hende med Magt og bære hende ned paa en af mine Heste." Nu vaagner Adelaide, hun slaaer Dinene imod Døren, og seer Byrgnang med udtruffet Sabel. Hun udstøder et Skrig og styrter hen til Vinduet, men bliver i det samme trukket tilbage af en af Karlene. "Vil De følge tilbage til Deres Moder, hun er meget syg?" — "Nei! svarede Adelaide med et Diekast fuldt af Foragt, og kastede sig i

mine Arme. Byrgnang gav et Tegn, Karlene styrtede ind paa mig med Waaben i Hænderne, Adelaide falder baglæns om, og synker ned for mine Fødder, en af Karlene springer frem, griber den blegnende Pige om Livet, og slæber hende mod Døren; hun er uden Høielse, Byrgnang og den tredje holder et Tørklæde for Munden af mig, jeg kunde ikke raabe . . . Allerede har man faaet hende ned af det ene Trin, allerede læses den Seirendes Spot paa Byrgnangs Ansigt, da jeg bliver en gammel Bøsse vaer, der hang over Sengen, — med et Stød falder Byrgnang til Gulvet, jeg slaaer den anden i Binene, river mig løs, springer op paa Sengen, tager Bøssfen, sigter mod Byrgnang og truer at skyde ham død paa Stedet, dersom han ikke i Diebliffet gaaer bort. Saa snart han hører det, løber han ud af Døren tilligemed den anden. Adelaide er imidlertid vaagnet og skriger om Hjelp, Byrgnang styrter ned af Trapperne, raaber: han skal slippe hende, kaster sig paa sin Hest og flyver afsted. Man havde hørt Allarmen, den ene stimler til efter den anden, og inden saa Diebliffe var Stuen fuld af Folk. Man spørger mig om hvad det var? jeg siger det var Røvere, og viser dem

Bossen, hvormed jeg havde skræmmet dem. Denne Bøsse, skreeg Verten, en lille tyk Mand med en hvid Bæst strammet ud over Maven, som Skindet over en Tromme, denne Bøsse, raabte han, og loe saa høit, saa han nær havde tabt sin Natthue, har ikke været ladet over i tyve Aar; jeg betragtede den nøie, og nu saae jeg den var uden Laas. Alle Mennesker loe, Verten lod strax sine Karle ride ud for at opdage Røverne, og man skildtes ad med megen Latter. Da vi vare alene, satte Adelaide og jeg os hen i en stor Lænestoel, der stod ved Sengen, og Bryst mod Bryst, Haand i Haand, omslyngede af hverandres Arme, og lænende vore Hoveder op til hverandres Skuldre, faldt vi saaledes i Sovn til den følgende Morgen Klokken ni, da Pigen kom ind og spurgte om vi befalede Kaffee eller Thee. . . . Kaffee! raabte vi begge paa engang, trykkede os nærmere og inderligere op til hverandre, og sov ind i samme Dieblif hun gik ud. Efter saa Dieblif kom hun ind igien, vi drak Kaffee, og nu hørte vi ikke om andet end om de Tyve og Røvere, der havde været om Natten; at der Afsteningen i Forveien var kommet en Karl ridende strax efter os, at han formodentlig havde lukket

Dem ind af Porten om Natten, og at han var
 redbet bort uden nogen havde seet ham. Klokken
 ti om Formiddagen kjorte vi herfra, det var et
 deiligt stille Veir, Solen skinnede saa klar, ikke
 en eneste Sky paa den hele Himmel, det var en
 af disse milde venlige Efteraarsdage, da Luften
 saa meget ligner den om Foraaret. Kudskene
 kjorte stille hen ad Veien, og glædede sig over
 Skoggen af Hestene, der viste sig paa Grøften,
 Hestene selv syntes at glæde sig, og Kudskene ud-
 brød ofte: "et smukt Veir i Dag". Adelaide
 sad i det ene Hjørne af Chaisen og lagde Hove-
 det op til den lille Pude, der var syet fast i Bog-
 nen, og betragtede alle disse smilende Landsbyer
 vi rullede langsom forbi; Lærkerne sloge høie kla-
 re Slag, Hanerne galede i Landsbyerne, hist
 gik en Pige over Marken med Malkebyttten paa
 Hovedet og bandt paa sin Strømpe, her hørte
 man Plovsjørerens Opmuntring langt borte, der
 kom en vandrende Pillegriimsmand og staaede
 over Sandveien til en eensom Stie, der skjed
 Gjenvei over pløiede Agre til en Landsbye. . .
 O! hvo tør male Naturens fortryllende Almagt!
 hvo tør skildre den Fryd, som solende Hjerter
 føle ved Erindringen om henfarne Dages svundne

Glæder . . . Der gif du i din Barmdom, der plukkede du en lille gul Blomst paa den grønne Eng, her krøb du op i dette Træ og gnyggede dig som en Fugl paa dets Grene, her sad du paa denne Stub og tænkte paa din fraværende Ven, dine Sødsfænde, dine Forældre, her drømte du om Glæder dit unge uerfarne Hjerte dansede sig i Fremtiden, her nød du din tidlige skyldfrie Ungdoms sorgløse Dage, og her? og her? og her? . . . dog . . . du har jo selv et Hjerte, Mejnert!

Klokken syv om Aftenen kom vi til Fredensdal, et nydeligt lille Sted, der ligger eensomt ved Bredden af en Sø, hvor jeg ofte venter at komme til at roe paa. Er Fruen hjemme? spurgte jeg en smuk lille Pige, der sad uden for Huset paa en Bænk og strikkede. — Jo, min Herre! jeg vil melde Dem, maae jeg spørge om Deres Navn? — Nei! jeg vil nok selv tale med Fruen, hvor er hun? — Baade Fruen og Krokenen ere nede i Haven og drikke Thee. — Jeg hjalp Aidelade ud af Vognen, hun gittrede. Vi gif ned i Haven af en bred Vuegang, hvor man for Enden saae en lille Laage med en Broe ud i Søen, hvor der laae to smaae Baade. I et Lyshuus

af skyggesfulde Jasminer inden for et Blomster-
 kvarter med Aster, stod et rundt Mahagonie
 Bord med en Bronze Maskine, en Fløde-
 skaal, nogle Kopper, en mørkebrun Beibots
 Theepotte, og en Porcellains Tallerken med The-
 bakkert, ved den ene Side sad Frue v. Holm, en
 meget smuk Kone paa 40 Aar, og skænkede Thee,
 og ved den anden hendes Datter Louise, en in-
 derlig god, takkelig Pige paa 19 Aar, og læste
 op af Lafontaines Særindede. Tante! raabte
 jeg, og kyssede hendes Haand i det hun vilde ta-
 ge Sukker for at lægge i Kopperne. — Hun
 saae længe paa mig; Ludvig! sagde hun endelig,
 og trykkede mig med Moderkjerlighed til sit Hjer-
 te, gode kjære Ludvig! hvor kommer du fra?
 og denne Fredens Engel med dette lange hvide
 Slør, der seer ud til at være ligesaa from som
 hun er deilig, hvem er det? — En Ulykkelig,
 der ikke vover at nærme sig, førend De lover mig
 Deres Beskyttelse, svarede Adelaide, og tog Slø-
 ret af Haaret, der rullede ned i bløde bølgende
 Lokker over Skuldrene. — Enhver Ulykkelig er
 mig altid velkommen, og især naar hun har et
 Ansigt, der taler for sig som Deres, sagde min
 Tante, og bortkyskede Taarerne af den frygtsom-

me Adelaides rødmende Kinder. Vi satte os alle ned, jeg fortalte hvorledes vi Dagen i Forveien vare kjorte feil, og det moerede dem ligesaa længe og ligesaa meget, som det havde moret os. Da vi havde drucket Thee, gik vi op i Haveskuen. Adelaide fortalte selv hvorfor hun var kommet, hendes Fortælling var saa sand og saa simpel, saa rørende, og saa fuld af Kærlighed, at vi alle faldt i Taarer. Efter to Timers Forløb vare vi saa frie og saa aabne, som om vi havde kjendt hverandre i mange Aar, og først om Natten Klokken to skiltes vi ad. Adelaide fik sit Kammer med Louise, der ofte i Aften afbrød hende, og spurgte sin Moder, om hun vel nogensinde i sit Liv havde kjendt en saadan Engel. — Mine Vinduer vende ud til Eoen, det er en smuk lille blaae Stue jeg boer i, den ligner den jeg i forrige Dage havde i min Faders Tid, og du maa troe jeg blev ikke lidt glad ved at finde Pen og Blæk her Klokken er mange, Solen er allerede oppe, jeg hører dem gaae her neden under i min Tantes Sovestue. God Nat, Meinert! saavidt kom vi da, Herren sørge for Resten. Adelaide er befriet,

i det mindste for en Tid, og hvad jeg har gjort, troer jeg er Pligt. Lev vel!

Fredensdal.

O glæd dig Rudolf! glæd dig med mig, jeg nyder her et Liv, hvis Grunding vil blive evig. Jeg er den hele Dag fra Morgen til Aften med Adelaide, jeg seer hende i forskjellige Stillinger og forskjellige Luner, og selv i disse er hun altid den samme fromme, blide og uskyldige Pige, der kun elsker, og vil elskes. Louise spiller godt paa Harpe og Guitar, Frue v. Holm paa Klavebin, og du maa troe vi har her nogle Aftenkoncerter imellem os, som der nok neppe ere Mage til. Om Morgenenen og Formiddagen har enhver af os sit lille Arbejde i Haven, om Eftermiddagen gjøre vi smaa Udvandringere i Raaboeegnene, og om Aftenen samles vi i Havestuen for at spille. Frue v. Holm sætter sig i Sofaen med hendes Syetoi, Adelaide og jeg ved hendes Side, og Louise lige over for os med sin Harpe. Kloffen syv kommer Theebudet ind, Maskinen staar midt paa Bordet og snurrer, og denne

beuelige Brummen af de halv udgaaede Gløder i
 Tusmørket forøger ikke lidet det meget romanti-
 ske, der er ved disse Aftensamlinger. Klokken 8
 faae vi Lys, jeg forelæser dem da en eller anden
 Bog, naar vi har læst, spise vi, og Klokken 11
 gaaer hver til sit. Adelaide og Louise følge mig
 gjerne til min Dør, jeg sætter mig da for det
 meste til at klintre paa et gammelt Klaveer her
 staaer, og Klokken 8 om Morgenens samles vi i-
 gjen i Havestuen. Vi have været her i 14 Dage
 uden noget Bud fra Grevinde Hartner, vi kunne
 være her 14 Aar troer jeg, uden nogen Skulde
 faae det at vide. Fredensdal ligger meget aff-
 des, min Tante omgaaes ingen, og der ere kun
 faa, der veed af hun er til. — Nei, Rudolf!
 du har aldrig kjendt saadant et Fruentimmer. —
 Frue v. Holm er en Kone med udmærkede Talen-
 ter, god naturlig Forstand og megen Læsning.
 Hun er lille og søer, har mørke Dine, brunt
 Haar, smukke røde Kinder, og et nydeligt rundt
 veldannet Ansigt. Hendes Stemme er blid, som
 det Bryst, hvorfra den kommer, hendes Hud er
 meget fin, og inden for smaa lyserøde Læber seer
 man to store hvide Rader Tænder, en Sjelden-
 hed for en Kone paa hendes Alder. Oberst von

Holm var en retskaffen Mand, gjorde ingen Uret, gav enhver sit, som man siger, fornærmede ingen, men forstod vist ikke at skjønne paa de samme Følelser, der herskede i den blide Karolines Hjerter, hvis Vndlingslektüre er Geneves elskværdige Rousseau, og hans alt for elskværdige Heroise. Hun giftede sig med sin Mand, for at redde sine Forældre, der ernærede dem af en ringe Handel som Borgere, og hendes Liv var dengang et Offer for sine Forældre, som det nu er et Offer for sin Datter. Hun har længe levet i Verden, hendes Mand's Død og hans Formue har sat hende i Stand til at leve paa Landet og i Ensomhed, hvor man lærer at kjende sig selv. Cædernes Fordærvelse kan gjerne bestaae med et reent Hjerter, siger hun, intet Menneſke fødes ondt, og jeg er næsten overbeviist om, at Nero og Kaligula selv endnu før deres Død kunde have blevet gode, dersom de kun havde fundet eet godt Menneſke, de havde elsket. Eaa stor en Almagt tiltroer hun Kjerlighed. Med de samme Følelser forbinder hun den fasteste Karakter, og uden at have noget at tilgive sig, har hun altid nok at bebreide sig. Hendes Omgang med sine Tjenestefolk er mild og forekommende, som

imod alle andre Mennesker, hun betragter dem som sine Venner, tiltaler dem som sine Lige, og ikke som sine Undergivne, hun er altid forekommende, søger at skjule deres Feil, undskylder dem paa alle muelige Maader, og jeg har endnu ikke hørt et eneste haardt Ord af hendes Mund, som jeg heller ikke har seet nogen suur Mine af hendes Domestikker. Hun veed altid at betroet dem et eller andet, som har Stik af en Hemmelighed, fortæller dem en Ulykke, der er hændt hende i sine yngre Dage, og opbækker paa denne Maade deres Medlidenhed og Forsængelighed, de fælde Taarer over deres Frues Lidelser, og nu har hun deres hele Hjerter. Egentlig troer jeg ikke hun har sin Klogskab saa meget at takke for denne Folkenes Hengivenhed, som sit samme tilidsfulde Væsen, den Maade, hvorpaa hun udtrykker sig, og den Omhyggelighed hun viser for enhver af dem, hun tager Deel i deres smaae Glæder, erindrer deres Fødselsdage, og glemmer altid hun er Frue, hvor hun erindrer hun er Menneske. Enhver ulykkelig kommer til Frue v. Holm, hun giver dem altid meget, uden egentlig at give dem noget, og der er endnu ingen gaaet saa bekymret ud af hendes Huus, som

han gif ind i det, hvor hun ikke kan hjælpe, der trøster hun, aldrig taler hun Hævnens eller den bebreidende Retfærdigheds strænge Sprog, altid istemmer hun Menneſkelighedens og Tilgivelfens milde Tone, og hvor hendes Hoved tier, taler hendes Hjerte; hun har et Træt ved Munden, der ligner Adelaides, og det er maaſkee derfor jeg finder hender ſaa ſmukt og ſaa interreſſant. Jeg har altid været bange for, at mit Hoved ſkulde blive ſtørre end mit Hjerte, ſiger hun, og derfor har jeg gjort mig ſaa megen Umage for at dyrke dette, naar jeg maaſkee ofte har forſømt hiint. Kvinden er ſkabt til Trøſt for Manden, hun ſkal lindre hans Kummer, ſprede det Lys om ham, der ſkal udgiøre hans Fryd i Livet, vedligeholde det udvortes, der uformærkt har megen Deel i Mandens Velvillie for os, og dele hans Sorger og Glæder med lige Kjerlighed. Jeg har kjendt Koner, hvis Wiid og Skarpsindighed har tiltrukket ſig alles Beundring, kunſt ikke Mændenes Kjerlighed; den floge Kone er ſelden den omme Moder, den elſkelige Huſtrøe, og jeg har altid hellere vilde elſkes end beundres. Saaledes taler hun Naturens ſimpleſte Sprog,

saaledes udøver hun de ædleste Handlinger uden at vide af hun er god, lærer i faa Ord alle Philosophernes indhyllede Lærdomme uden at være Philosoph, og raadspørger ved enhver Handling i Livet sit Hjerte. Dette kan aldrig tage Feil af det Gode, siger hun, men mit Hoved kan undertiden lede mig vild uden jeg selv veed af det. . . . Tænk dig, Rudolf! i Selskab med denne Kone, den gode Louise og min fortreffelige Adelaide tilbringer jeg hver Dag. . . . D sig mig dog! har jeg ogsaa fortjent denne Lykke?

Fredensdal.

Jeg kommer fra Klaveret, det er sidste Gang jeg har spilt paa det, jeg har kun ti Timer at være her i, og ved Solens første Dagbrækning reise vi i Morgen herfra. Allerede i de sidste Dage havde jeg mærket en besynderlig Forandring hos Adelaide, hun loe aldrig mere, tog ingen Deel i vore Samtaler, horte ikke til naar jeg læste op om Aftenen, græd ved komiske Romaner, og sank hen i Taarer og dybe Betragtninger, hver Gang hun saae Louise i sin Moders Arme. O! der,

som De var min Moder, udbrod hun ofte med
 pqaalt Stemme, og satte sig tæt op til Erne von
 Holm, og betragtede hende noie hver Gang hun
 talede med sin Datter, og kysede taus hendes
 Haand, og forlod Stuen hurtig. Efterat vi
 havde spist til Middag i Eftermiddag kaldte Tan-
 te os ind i sit Bibliothek. Jeg har viist Jer
 det smukkeste jeg eier, og har ikke viist Jer det
 kjæreste jeg eier, det er ikke ret! folg ind med
 mig! Hun aabnede smilende en lille Dør, vin-
 skede af os, og fulde af Forundring og Begjer-
 selighed efter at vide hvad der var hende saa kjert,
 fulgte vi hurtige bag efter hende. Det var et
 smukt, mørkt betrukket Værelse, ganske rundt,
 med en Kuppel i Loftet, hvorfra Dagen faldt ned
 oven fra, Bæggene og Gulvet var beklædt med
 bruunt Klæde, og rundt omkring stode indmure-
 de Mahognitræs Bogreoler, besatte med de
 bedste og nettest indbundne Bøger jeg nogentid
 har seet. Jeg krøb op paa en lille Trappestige,
 der stod, og kunde ikke bare mig for at see over
 den besynderlige Orden, eller rettere den Uorden
 Hun havde sat dem i. Paa en af Hylderne stod:
 L'auteur du cœur — det var August Lafon

taine. Paa den anden stod: L'auteur pour l'esprit — det var Lessing. Paa den tredje stod: L'auteur pour l'ame — det var Schiller, og saaledes stod der et Motto over hver. Paa Gulvet laa Richardson; Goethe og Chateauspeare vare samlede, Goald stod høiere end Thomson og Klopstock, og øverst var Rousseau. Jeg spurgte hende hvorfor der ikke vare flere paa den Hylde. — Naar Rousseau er i Himlen, svarede hun mig, og pegede i Veiret, troer jeg ikke der kan rummes flere. Jeg loe og læste videre. Blandt Lessings fandt jeg en lille Bog forseglet. Hvad vil det sige Tante? — Nathan den Vise har altid været mig for viis, derfor har jeg forseglet den. — Jeg blev ved at gennemsee dem alle, og fandt at Wieland stod ligesaa langt fra Lessing, som Voltaire fra Rousseau. Og her, spurgte Adelaide, og blev staaende for et mørkt Gardin, hvorpaa Wiisdommens Tempel var malet. — Her, svarede min Tante, skjules det jeg skylder min Fryd og min Roe i Livet, det der lærte mig at offere Kjærlighed og Lykke for mine Pligter, det der lærte mig at være Menneſke, Moder og Datter. Wiisdom fulde af Forbentning; Tante trykkede paa en Kjedder, det mørke Gardin rullede op til

Løftet, og oven over en lille hvid Liigkiste af Marmor hang et stort Malerie behængt med Ewighedsblomster. Paa den ene Side forestilledes en aaben Grav, som Menneskene vilde kaste sammen, og Minerva med tilhyllet Asyn vædede med sine Taarer, og paa den anden Side saae man Solen synke ned bag tykke Skyer, hvorfra en stærk Straale skinnede ned paa Graven, der var det eneste der var lyst paa Jorden. Midt for Kisten hang et rødt Teppe med Guldfryndser, Tante trak det tilbage, og nu saae man dybt inde i en hvælvet Marmorhule en Alabastens Byste med fem smaa Bøger paa hver Side af sig, indbundne i sort Fløiel med Guldsnit. Jeg tog dem; det var Emil og Heloise. Adelaide blegner, min Tante trykker igjen paa Gjederen, Dækket ruller ned over Kisten, og vi gaae ud af dette mysteriøse Sakrastie. — Man kalder Heloise farlig, sagde min Tante da vi vare komne ned i Havestuen, og jeg kjender ingen Bog mindre farlig end den. Den, der læser den, han forstaaer den, og naar man forstaaer den, kan man ingen Skade have af den, og den, der ikke forstaaer den, kan umuligt holde ud at læse et halvt Brev af den. Har du læst den, min gode Adelaide? spurgte hun,

og vendte sig til Adelaide, der sad stille og stirrede hen paa mig med Taarerne i Øinene. —
 "Ja jeg har læst den, jeg har læst den!" raabte hun, og nu fortalte hun, hvor hun havde læst den, hvor Marie og Selner havde været da hun læste den, hvad Emilie havde dengang sagt hende, hvorledes hendes Moder havde taget imod hende, at hun for første Gang havde seet hende græde, at hun havde trykket hende med Varme til sit Bryst — og alt fortalte hun med saa megen Høielse, saa megen Inderlighed, at Tjeneren sandt os alle grædende, da han satte Theemaskinen paa Bordet. Da vi havde drukket Thee, vare vi alle stemte saa sørgelige, ingen tænkte paa at spille eller synge, Harpen blev staaende stille i sin Krog, Louise saae ængstlig til sin Moder, Tante taug, og Adelaide reiste sig langsom op og gik ned i Haven. Jeg stillede mig for Vinduet, hun gik langs ned midt af den brede Gang, da hun var kommen for Enden, gik jeg ned efter hende, jeg søgte hende længe forgæves, og fandt hende endelig paa en Bænk i den mørke Gang. "Adelaide! du bedrager mig," sagde jeg i en rolig Tone, og satte mig hos hende, "du har Hemmeligheder for mig, du sælger Taarer i Gensom-

hed og tier?" — "Og har du og mit Hjerter ikke lært mig, at der gives Diebliske i det menneskelige Liv, hvori vi sørge uden at vide hvorfor." — "Du bedrager mig, Adelaide!" — "Jeg skæmmer dig." — "Vær oprigtig! ikke sandt? du længes efter din Moder?" — jeg kyskede begge hendes Hænder, jeg trykkede hende kjerligt i mine Arme, "ikke sandt Adelaide? du længes efter din Moder?" — "Og om nu saa var, vilde du da bebreide Adelaide, at hun var Datter?" — "Og du kunde glemme mig for din Moder?" — "Aldrig, Ludvig! aldrig!" raabte hun med en Stemme neddæmpet af Taarer, og sluttede mig tæt til sit Bryst, "Dig kunde jeg aldrig glemme . . . men" — "Men Adelaide?" — "Jeg er min Moders eneste Barn." — "Du vil bukke under." — "Aldrig for Magten." — "Men for Taarer, og Taarer ere aldrig saa frygtelige og saa almægtige, som fra det Die, hvori man ikke saa dem før." — "Jeg troede du kjendte mig, Brauner?" — "Just derfor kan jeg besejrede alt af dit Hjerter . . . dog . . . i Morgen reise vi til din Moder." — "Til min Moder, Ludvig! til min Moder? Gud velsigne dig for det," hun saa mig stibt i Øinene, rakte mig Haanden,

og svoer Kjerlighed evig Troeskab. Jeg spurgte hende om min Formodning havde været rigtig, og nu fortalte hun mig saa mange Planer, hun havde dannet sig i Fremtiden, saa mange Tanter, saa mange Gølelser, der gjennemstrømmede hendes smme barnlige Hjerter. Det er umueligt andet, sagde hun, end at en Moder maae give efter for sit Barns Taarer, det er umueligt andet, end at Sandheden engang maae seire. — "Men naar Moderens Hjerter krymper sig for Datterens Taarer, saa brister Datterens ved Moderens." — "Nei! nei!" raabte hun, "du tager feil, Brauner! du tager feil," og nu bortkysede hun ethvert Ord, enhver Tvist, enhver Indvending jeg vilde gjøre hende, talede kun om sine Planer, om Naturens Trang for en Moder til at elske sit Barn, og i den fulde Overbeviisning om, at Grevinden inden to Dage vilde tage mig i sine Arme og kalde mig sin Søn, førte hun mig op igjennem Haven til Frue v. Holm og Louise, der sadde stille og forundrede over den Glæde, der stod malet i Adelaides Ansigt. Jeg maatte sætte mig ned, hun satte sig paa mit Skjød, [shyngede sine Arme om min Hals, og fortalte dem sin faste uroffkelige Beslutning, for-

talte den med saa megen Munterhed, Lune og Bestemthed, at man tydelig kunde see, hun i dette Dieblif troede sig almagtig. Tante rystede paa Hovedet, og angav mange Grunde, hvorfor hun ikke skulde gjøre det. Her hos mig er du i Sikkerhed, sagde hun, og vil kunde blive det længe, da man neppe vil søge dig her; men kommer du først hjem, vil det være vanffeligt at komme bort igjen, da man vil passe bedre paa dig du lille Flygtning. Adelaide udbrod i Taa- rer, jeg veed min Moder er meget syg, sagde hun, jeg har saa længe haft en frygtelig Ahnelse, da vi sidst kjørte der forbi var der endnu Lys, Byrgnang sagde ogsaa hun var syg, og naar naar nu De var syg, og Louise ikke kom til Dem, og De maatte døe uden Deres Datters Tilgivelse, og Deres Samvittighed bebreidede Dem endnu i det Dieblif, at De var Skyld i hendes Ulykke, kunde De da elske den uforsonlige Louise? Vi taug alle, og Adelaide trykte sig snit til mit Hjerte og soer Trostabs og Kjerligheds evige hellige Løfter. Naar vi nu have været paa Grabnerholm, saa bliver du min, Brauner! saa bliver du min for bestandig, og naar du saa har talt med min Moder, og hun ogsaa har tildeelt dig sin Vel-

signelse, saa . . . — Hvad saa Adelaide? —
 Saa kan jeg dog ikke elske dig renere og varmere,
 og helligere og inderligere end jeg elsker dig
 nu, sagde hun, og hoppede saa glad omkring
 mig, og loe og græd paa engang, og drømte os
 allerede begge i sin Moders Arme. Tante [gav
 hende visse Forholdsregler, men hun brugte saa
 megen Betsalenhed, anførte saa mange Argumenter
 og saa mange Træk af det moderlige Hjerte,
 at vi endelig maatte give tabt alle
 Nu er det sildigt, alting er stille rundt om mig,
 jeg er alene, jeg kan tænke roligere efter, og jeg
 frygter, Mejnert! jeg frygter det er et overilet
 Skridt — Og jeg frygter du er en lille Nar,
 raaber Adelaide, der har listet sig ind paa mit
 Kammer, og staaet og læst hvad jeg har skrevet.
 Hun river Pennen fra mig, jeg maae ikke skrive
 mere. God Nat.

Billet.

Tilgiv Mejnert! om jeg rober Dem nogle glade
 Diebliske, som et længere Brev fra Brauner
 maaskee vilde have forskaffet Dem, . . men . .
 jeg har just nu saa meget at tale med ham om,
 saa mange Regler at give ham angaaende den

Plan, han formodentlig allerede har meddeelt Dem, at jeg rigtig ikke kan andet. Ikke sandt? De bliver ikke vreed paa mig, naar jeg siger Dem jeg er den lykkeligste Pige under Solen. Ja, jeg veed det jo, af alle de Menneſker der kjende mig, af alle dem, der unde mig det vel i Verden, er der ingen, der tager varmere Deel i min Skjæbne end De, og jeg fortjener heller ingens Uveſtkab. . . . Lev vel gode, kjære Mejnert! og naar De engang i mørke, miſtkjendte Dieblifte erindrer Dem Deres lyſe Barndoms ſoundne Glæder, ſaa glem ikke Deres forſte Veninde.

Adelaide Hartner.

Fulgte af den ædle Karolines og den gode Konſes varmeste Lykonſkninger reiſte vi fra Fredensdal om Morgenen Klokken 6, og kom til Grabnerholm om Aftenen Klokken 9. Er det her? ſpurgte Rudſken, og vendte ſig om til os i Chaiſen. — Ja! her er det, ſvarede Adelaide blegnende, og trykkede ſig faſtere i mine Arme, ja! her er det, gjentog jeg langſom, og en Dods-

fulde gjennemtsnede alle mine Aarer. Det var
 som jeg saae hende sidste Gang. Hun snoede
 sine runde hvide Arme tættere om min Hals,
 trykkede brændende Kysse paa mine Læber, reiste
 sig hvert Dieblis fra mig for at tage Afsked med
 mig, og sank atter nærmere og inderligere ned
 til mit Bryst. Vognen rullede langsom op af
 Alleen, og vi havde allerede glemt at vi vare saa
 nær, da Kudskene med et holdt stille, og sprang
 ned for at hjælpe os ud. Det var øde i Gaar-
 den som paa en Kirkegaard, Porthundene tude-
 de fort til en Ligfærd, Veirhanen knirkede ængst-
 lig frem og tilbage paa Slotstaarnet, og man
 saae ikke Lys uden i Grevindens Sovestue.
 Det var mørkt overalt, det susede saa efteraars-
 agtig i Toppene paa de store Lindetræer, og en
 af Byrgnangs Tjenere gik uden Hat over Gaar-
 den med Lys. Porten stod aaben; Grevindens
 Kammertjener kom ned af Trappen i det vi holdt.
 Er min Moder hjemme? spurgte Adelaide, og
 vendte sig endnu engang smilende om til mig. —
 Grevinden er meget syg, Deres Naade! svarede
 Tjeneren sagte, og Adelaide udstødte et Skrig,
 sprang ud af Vognen og styrkede op af Trapperne.
 Tjeneren spurgte om der skulde flere ind, jeg saa

rede nei, og lod Rudffen kjøre hjem. . . . Al!
 Mejnert! hvad er der dog i Livet saa kjert, som
 at elstes! Du skulde have været her da jeg kom!
 du skulde have været Vidne til den ustrømte
 Glæde man viste ved at see mig igjen. Der er
 han, min Fader! der er han! raabte Marie,
 og stoi mig med sin sædvanlige Godmodighed i
 Møde. Der er han! raabte Selner, og tryk-
 fede mig glad til sit faderlige Hjerre. Alle Bør-
 nene vare i Seng, Rabnet Brauner vakte dem,
 enhver kom op af sin Krog, enhver af dem hil-
 sede mig saa venlig, Adelaide var ikke den sidste,
 og min lille Frits holder endnu ligesaa meget af
 mig som før. . . . O Rudolf! havde Livet no-
 get Værd uden Kjerlighed? Jeg fortalte Sel-
 ner min Reise, han saae længe paa mig, Medli-
 denhed stod malet i ethvert af hans Træk. . . .
 Grevinde Hartner er syg, gyser du ikke? I
 Morgen Klokken 12 skal jeg være paa Granhøien,
 Adelaide siger sin Moder alt i Aften, Himlen
 veed hvad der forestaaer os! maaskee har hun al-
 lerede sagt det, maaskee har Skjæbnen allerede
 affagt vor Dom. . . . hvor det dog er skræk-
 ligt, at vor hele Livs No beroer paa en Lune, et
 Smil, et Dieblis. Sikker har Skaberen havt

en anden og vigtigere Hensigt med os end denne, sikkert har han ikke anseet dette Liv for meget betydeligt, siden han har ladet dets Lykke komme an paa saa ubetydelige Ting; vi tør altsaa haabe i Modgang, lide paa hans Godhed og vente noget bedre. . . . Al! men den som har det godt i Verden, behøver dog ikke at vente. . . . Jeg er meget bange, min Frygt er maaskee ikke ugrundet. — Lev vel.

g * *

Det er forbi, Mejnert! det er forbi for evig, Glædens Dage ere forsvundne, og jeg har kun en Sjæl tilbage for Sorgen. Erindringen kaster et Slør over Fortidens henfarne Dage, ethvert Glimt af Fryd, ethvert Haab, der fordum lysede min hele Fremtid, er forsvundet, alle mine Venner forlade mig, alle mine Glæder ere borte døde, og jeg staaer ene tilbage, mishandlet af Skæbnen og misgjendte af Menneskene. Mit Hjerte slaaer svagere og svagere, og dog saa langt fra Graven, mine Bine stirre her paa Papiret som for at briste, og kan ikke; der ere ingen

2 Taarer mere i dem, endogsaa dem røbede Tiden
 og Skjæbnen mig. Alle disse glade Billeder ere
 forsvundne, alle disse Drømme have tabt deres
 forrige Tryllerier, som Haabets og Kjerlighedens
 Drømme altid ere saa rige paa; mine Lidelser
 overvælde mig, jeg er for stærk til at døe og for
 svag til at leve. Stille, Rudolf!
 Stille, mit Hjerte brister! Adelaide
 er Byrgnangs Brud, og Ludvig Brauner . . .
 Alf, Mejnert! Mejnert! hvad er der blevet af
 Ham? Adelaide! Adelaide! raaber jeg, og hun
 maa lukke sine Øren for ikke at høre mine Klæ-
 gger, skjule sine Taarer for ikke at begaae For-
 brydelser, og bedøve sin Samvittighed for ikke
 at høre dens Skrig. Grusomme Fædre, der til-
 skjøbe eder saa blodig en Seier, grusomme Mo-
 dre, der fordre Offre, som koste Taarer! O!
 dersom I kunsk kjendte disse Taarer! dersom I
 kunsk selv engang havde elsket! — kunsk et Blik
 tilbage paa eders Kjerlighedens hensvundne Dage,
 kunsk et Smil af Erindringen om dem, og I
 vilde tilgive . . . dog . . jeg kan ikke mere . . .
 jeg er saa mat . . . Lev vel Mejnert! lev evig
 vel! O! at dette maatte være mit sidste Farvel!
 at Døden maatte aabne sin Grav for mig, som

Livet har tilluft sine Glæder for mig! jeg kan intet ønske mere, ethvert Haab uden for Graven svinder bort som en Skygge, og et Liv foruden Haab, Mejnert? — Læs dette Brev fra Emilie, læs det nøie, sæt dig i mit Sted, saa meget det er dig mueligt, og du vil ikke nægte din Barnheds Ven din Medlidenhed — et sikkert Tegnpaa Deeltagelse — det eneste hans matte Hjerte endnu fordrer af Venskab.

Fra Emilie.

Grabnerholm den 25 Octbr.

Det er sørgeligt, fjære Brauner! meget sørgeligt at opfolde Pligter tunge som denne, imidlertid maa man tie og bukke under for Nødvendigheden. Kunſt ſaa blev det givet at være tilfreds med ſin Eſjæbne, man maa være glad naar man er det med ſig ſelv. Samvittighedens Rø er Menneſkets forſte Rydſe, naar man har den, maa man ikke klage, troſte ſig ved at der ere andre, der ere lykkeligere, og blive et Offer for ſit Hjerte. — Adelaide, vores gode, uſkyldige, ulykkelige Adelaide er Byrgnangs Brud. — t Jordens ſtrald for Deres Dren, ikke ſandt? rolig

min Ven! rolig, De er ikke den eneste, den har rullet saa frygtelig for, den har endogsaa ofte flaaet ned, og man lever endda. — Enhver Tid har sit Haab, enhver Alder sine Glæder, og det maa være vor Trøst. . . .

Dagen efter Adelaide var reist lod man søge efter hende overalt; Formodningen faldt strax paa Dem, og blev endnu mere bekræftet, da en Bondeskone fortalte her oppe paa Gaarden, at De ikke var mere hos Selner, og at De havde leiet hendes Mand's Heste en heel Nat. Grevinden tog sig det meget nær, hun vilde have lyst efter dem i de offentlige Tidender, hun sørgede for første Gang som en Moder, og skulde Kjerlighed til hendes Datter nogensinde have overvundet hendes Fjendomme, skulde det have været i det Hensigt, man bragte hende den Tidende, at hendes Datter var flygtet. Man samlede sig i Geheimeraadindens Sovestue, man holdt Raad over i tre Timer, og endnu samme Dag Klokken to reed Byrgnang bort med tre af sine Domestikker. Først efter fire Dages Forsløb kom han igjen, han var meget ængstlig, talte længe med Grevinde Hartner, og reed strax bort igjen. Da

han anden Gang kom tilbage, var han gandske uden Haab. Alting er forgjæves, sagde han, jeg har gjennemført hele Landet, de maa være over Grændsen. — Over Grændsen! skreeg Grevinden, og sank livløs paa Gulvet, man bar hende i Seng, hun rasede, og taledes kun om den evige Skam, og den uforsønlige Skjændsel at løbe bort med en Borgerlig, hun blev slettere og slettere hver Dag, forbandede sin Datter, og sover hende evig uforglemmelig Had. I Gaar var hun endnu det fletteste hun havde været, Lægerne overgav hende, og Præsten blev hentet for at berette hende. Klokkerne kom alle Folkene op i den store Sal, uden for det Værelse hun ligger i, som om for at tage Afsked med hende, eller høre Budskabet om hendes Død. Geheimeraadinde Grabner satte sig i en Krog og græd, alle Kammerpigerne gjorde det samme, Tjenerne fik Tørklæderne for Øinene, Grevinden laae bleg og kold i den store hvide Dammastes Seng, hendes Kinder vare gule og indfaldne, hun var meget mager, Øine røde og opspilede, alting var stille i den store Stue, man hørte kun enkelte Sukke, og Råsen med Medikamentflasker, den ene saae paa den anden, man traf sagte sit Veir, ingen

vovede at afbryde Tausheden, og Præsten gik stille over Gulvteppet, stillede sig for Sengen og begyndte at læse. . . . I dette Dieblif rumler en Vogn op af Gaarden, den holder stille i Porten, man hører Buldren paa Trappen, Døren springer op, og Adelaide styrter med et Skrig for Fodderne af sin Moders Seng. Hun seer kunns tause, bedrøvede Ansigter, kunns vaade Dine, hører Hullen af Graad, sin Moders ængstelige Stønnen, og synker livløs ned paa Gulvet. Man gnider hende med Eddike paa Pulsaaarene, stærker hende med Vand, og bringer hende endelig til sig selv. Min Moder! min Moder! raaber hun, og trykker den kolde Haand til sit bævende Hjerte. Grevinden rører sig svagt under Dynen — Unaturlige Datter! gaar fra mig, siger hun, og den blegnende Pige farer af fra Sengen. Adelaide synker ned paa sine Knæ, hun griber sin Moders kusine, indsbundne Hænder, anraaber om Medlidenhed og Tilgivelse, og afsværger ved alt hvad der er hende helligt, at være ulyndig. Disse Ord vaagne Grevinden, hun vendte sig kjerlig om til sin Datter, trykker hende i sin Arme, jamrer over sin Smerte, og

fælder Taarer over sit gjenfundne Barn. Denne Omhed var Adelaide ikke vant til, hun havde ventet sig Forbandelser, og finder et moderligt Hjerter, havde ventet sig Trusler, og finder Taarer. . . . Af Brauner! hvo vilde i dette Dørløb ikke have været Datter! — "O min Moder!" raaber hun høit med den inderligste Tone fra det barnlige Hjerter, "o! min Moder! jeg vil alt hvad du fordrer, alt hvad du byder, kun din Tilgivelse, kun et venligt moderligt Smil. — "Vil Du?" spørger Grevinden, og et livligt Smil udbreder sig paa de dødblege Læber, "vil du rædde din Moders Liv? vil du frelse hendes Ære? gjengive hende sin tabte Rolighed, og ægte Hertugen?" — Adelaide farer forskrækket tilbage, en Dødsfulde gjennemisner hendes hele Sjæl, hun stirrer stift ned paa Jorden — "ægte Hertugen," gjentager hun langsomt, og store Taarer rulle ned over de kolde blegnende Kinder . . . — "Eller lægge din Moder i sin Grav," vedbliver Grevinden i en bedrøvet, smertefuld Tone, og lukker Døren i, som for aldrig at aabne dem mere. Hun udstøder svage Suk, tilsmiler Folkene det sidste Farvel, vinker Præsten til Sengen, og forbereder sig paa Døden. . . . — "Ja jeg vil!"

jeg vil!" raaber Adelaide, og styrter med et Skrig i Armene paa Byrgnang, der stod lige over for hende i et Vindue. Grevinden smiler, skaller dem til Sengen, giver dem sin Velsignelse og befaler dem at gaae. . . . I Dag har der været Taard, da man frygter for at Adelaide skulde betænke sig, og saasnart Grevinden bliver frisk, skal her være Bryllup. — Adelaide er inde hos sin Moder, hendes Tilstand vil jeg ikke beskrive Dem, den vilde kun søge Deres Kummer, og tænde et Haab, der for evig bør være slukt. Deres Dyd maa være Deres Tilflugt, De er jo uden Brøde, Deres Samvittighed er frie, som Deres Hjerter er ædelt, og De kan hver Dag rolig vente paa den sidste . . . heureux, qvive la mort n'e craint que la douleur. . . . Farvel Brauner! farvel min kjære ulykkelige Ven, lev for Deres Pligter og for min lille Frits, bliv Drengens Fader, lad det være Dem en Trøst, engang i Tiden at have dannet et Menneske, leed ham til Sandhed og Dyd, lær ham at kjende sine Pligter, at elske Menneskene, at tilgive dem, naar de feile, lær ham tidlig ikke at skjæmme for Taarer, at ansee Ustyldigheden som Dydens sikkerste Værn. . . . Af Brauner! tael stundom

med ham om sin Moder, lær ham at elske og tilgive hende! og naar han bliver ældre, naar han er mere bekendt med det svage Hjerter og den menneskelige Lidenfkap, o! da underret ham om sin uheldige Moder, om hendes Brøde, og hendes Skjæbne, og dan ham faaledes, at jeg engang hiffet kan række Dem Haanden og takke Dem, som en ærlig Mand. — Lid fom en Mand, buk ikke under for Deres Skjæbne, erindre Dem Adelaide fom en Drøm, der fvaandt hen førend De rigtig var flumret ind i den, og glem at Livet for Kjærlighed var behageligere end Livet for Pligterne.

Adelaides Veninde

Emilie.

Jeg maae bort, Rudolf! jeg maae, jeg maae forlade disse Steder, hvor ethvert lille Træ, enhver Steen i Gaarden, enhver Plet paa Jorden forðum vifte mig, at man ogsaa kunde nyde Glæder i Livet, jeg maae forlade disse yndige Egne, Naturens stoltefte Mesterskykker, hvor Klippetopperne altid faa deeltagende gjentog mig Nav-

net Adelaide, den eneste Trøst for mit lidende
 Hjerter, jeg maa forlade disse Børn, og disse
 Menneſter, og disse Skove, hvor mit Liv
 henrandt i blide Drømme om Forsynets Godhed
 og Menneſkets Lykke, hvor Selners Wiisdom
 lærte mig at tilgive Menneſkene, og Mariæ
 Taarer at elſke dem; hvor Emilies Hjerter lærte
 mig at lide uden at klage, og at der gives en
 Lykke, ſom ingen Skjæbne er i Stand til at røve
 os. Ak! hvor er det ikke tungt, naar Hjertet
 ſkal rive ſig løs fra ſaa mange vante Glæder, ſaa
 mange kjære Gysler, ſaa mange blide, henri-
 vende Gjenſtænder, ſom Uſkyld og Naturen gjorde
 til mit Livs høieſte Nydelse; ja Rudolf! jeg
 maae bort, det kunde blive farligt, om jeg blev
 her, min Pligt og min Skjæbne byder mig at
 reiſe . . . jeg maae — hør mig! og du vil give
 mig Ret. . . . Jeg gik i Gaar Eſtermiddags
 ned til min Granhøi — Rudolf! hvilken Taug-
 hed! hvilken hellig Gysen! hvilken Mængde For-
 lelſer gjenneſtrømmede mit Indre, da jeg
 traadte ind i Dalen, enhver Gjenſtand viſte mig
 kunſt Skjæpper af mine forrige Glæder, det var
 ſom jeg var kommet ind i en anden Verden. Jeg
 gik langſom op af de ſmaa Stier, der ſnoe ſig

igjennem Granerne til Høien, der sad hun, Rudolf! skøn som den fromme Anais, da Rumia første Gang saa hende for Oldingens Hytte. Hendes lange gule Lokker bølgede i bløde Kryller om de runde Skuldre, hendes klare, sneehvide Nettetdugs Kjole slagrede tyndt om den ranke smukke Figur, en stor lyserød Schawl, der var fastet løst om Livet, hang ned over den ene Skulder, og blottede en Barm, som Rafaels Pensel forgjæves vilde have søgt at efterligne, Gligen af Kjolen hang op i en Stub, der stod i Nærheden, og viste i en atlasses Skoe den nydeligste Fod man kan tænke sig, et lyserødt Baand om Livet, og nu denne Ynde, dette blide Smil, disse milde Taarer, denne blændende Farve, disse rødmenende Kinder, denne blegnende Kummer, disse qualte Udbrud af Smerte! jeg saa kun dengang hvad jeg saa ofte havde seet før, men aldrig har det gjort saadant Indtryk paa mig. Jeg stod længe stille og betragtede hende, forgjæves søgte jeg at tvinge mig, forgjæves søgte jeg at høre Fornuftens, for et varmt Hjerte alt for svage Stemme. — Adelaide! raabte jeg, og styrtede frem imod Klippen hun sad paa, hun hørte mig ikke, en Haand holdt mig tilbage, jeg vendte

mig om, det var Emilie. — "Adelaide er Byrg-
 nangs Brud," sagde hun i en bestemt fast Tone,
 og saae mig skarp i Øinene; jeg vilde frem, hun
 holdt mig tilbage. "Hvad er Deres Hensigt?"
 spurgte hun mig alvorlig. Jeg saae vist paa
 hende. "At gjøre min Pligt", sukkede jeg be-
 skjæmmet og gif. Stierne snoe sig om Høien,
 jeg kunde ikke undgaae at komme paa den, hvor-
 fra jeg kunde see hende; da jeg vilde gennemløbe
 Dalen, faldt mit Øie paa Stubben — Ru-
 dolf! der sad hun endnu med dette Engleblif og
 skuede ned i Dalen, rykkede Moos op og moere-
 de sig med at see hvor Binden førte det hen. Jeg
 blev staaende længe og see paa hende, Emilie vin-
 kede mig fra Bakken jeg skulde gaae, og i det
 Øieblif jeg dreiede om fra Stien, blev Adelaide
 mig vaer. . . "Ludvig! Ludvig!" raabte hun
 saa det gjentonedes fra Skovens mørkeste Draaer,
 og sprang fra Steen til Steen, fra Busk til Busk
 ned paa Stien. — Jeg skyndte mig bort. —
 "Ludvig! Gud! du forlader mig!" raabte hun,
 og jeg vendte om, udbredte mine Arme efter hen-
 de, og blev revet bort i det Øieblif jeg trykkede
 hende til mit Bryst. Emilie tog hende fra mig,
 og jeg blev staaende med Hænderne over Kors,

beskjemmet og skamfuld, og rødmede hver Gang
 det raslede i Løvet. Ja jeg maae bort, Rudolf!
 hun er Byrgnangs Brud, og den ædlestes
 kunde snart bringe mig til at begaae de uædlestes
 Handlinger. I Morgen skal jeg reise, Hestene
 ere allerede bestilte, af Mejnert! hos den samme
 Bonde jeg bestilte dem, da vi reiste til Frue v.
 Holm. Det er Aften, Marie og alle Børnene
 staae herinde og pakke mit Loi ind. — Lutter
 sørgelige Erindringer! — Denne Vest havde jeg
 paa, da jeg kjørte til Præsten med Marie i Som-
 mer, denne Kjole dandsede jeg med hos Bar-
 bergs, disse Strømper, og disse Spænder og
 dette Tørklæde havde jeg paa til Bondebryllup-
 pet. O! jeg maatte forandre alle Gjenstander-
 ne uden for mig, om jeg kun skulde forandre en
 eneste af dem, der behersker mit Hjerte. Af!
 Adelaide! skal da du, som engang udgjorde min
 høieste Fryd, nu udgjøre min eneste Smerte?
 skal da du, som opfyldte denne Sjæl med Glæ-
 der, nu opfylde den med Kummer? O! hvor-
 paa beroer dog Menneskets Lykke? hvorpaa be-
 roer Dyden selv? — kun et Smil, kun et
 Dieblis, man glemmer sig selv og den er for-
 svundet. . . . Ja jeg føler hvad dette Offer

maa koste dig, arme ulykkelige Pige, ulykkeligere endnu end jeg; saa blev det da Enden paa alle dine Planer, saa blev det da dit Lod i Livet at hendrage alle dine Dage med en Mand, du aldrig hørken kunde elske eller agte, en Mand, hvis Sjæl er ligesaa lastefuld, som din er reen og uskyldig. O Natur! Natur! er det saaledes du beskytter dine værdigste Døttre! . . . Nei — nei Skjæbne! vær ikke saa grnsom, træk et Slør over dette Syn, skaan mig, og lad Dækket rulle ned for bestandig. Mejnert! hvad saae jeg? — Den kydske, blufærdige Adelaide ved Belysningsens Bryst; han snoede sine kraftløse Arme om hendes ranke Liv, hun stødte ham fra sig, han bød, og nu sank hun grædende til hans Barm, og angrede, som over en Brøde . . . jeg forbyrber mig i Tanke. . . . Skal Harpen med? spørger Marie, og skjuler sine vaade Øie i sit Tørklæde. Jeg svarer koldt ja, for ikke at forsøge min Sorg. Børnene gaae omkring mig og græde. Naar du nu kommer til Byen, hvem vil du da spille for? siger Adelaide, og lægger sit Hoved kjælent ned i mit Skjød. Jeg kan ikke svare hende. Al Mejnert! der har jeg ingen, ikke en eneste, der kan forstaae mig, ikke en ene-

ste, der vil fatte hvor meget mit ulykkelige Hjer-
te lider, man vil kalde mig en Sværmer, fordi
min Opdragelse og mine Følelse har ladet mig
beholde mine strænge Begreber om Dyden, man
vil see mig ud som en Nar, spotte mine Menin-
ger, misforstaae og miskjende enhver af mine
Handlinger, foragte mig fordi jeg ikke kan smile
til Lasterne, og hade mig fordi jeg ikke kan elske
dem, der udøve dem. . . . Jeg er saa svag,
jeg føler mig saa mat, maaskee er min Tid ikke
lang. O! jeg vilde dog saa gjerne tale med dig
endnu engang førend jeg døde, jeg har saa me-
get at sige dig, saa megen Sorg at klage for
dig, saa mange Taarer at udøse i din Barm . . .
dog stille, jeg vil vente paa min Skjæbne og væ-
re rolig . . . rolig? siger jeg, og nu bruser
mit Hjerter saa heftig, nu slaaer det tunge svære
Slag, som om hvert af dem var det sidste, og
hvorfor? fordi min Hund kom hen og lagde sig
op til min Haand. Denne Hund holdt hun og-
saa saa meget af, den ydede hun saa mange Kjer-
tegn, den klappede hun saa ofte og bad den passe
godt paa sin Herre, den bær endnu et Halsbaand,
som hun har syet, og dette Halsbaand
Nei, nei Rudolf! jeg kan ikke mere, mit Hjerter

maatte briste, om det skulde opregne dig alle disse
 Daarskaber, hvis Værd man ikke kan føle, uden
 man elsker som jeg. I Morgen reiser jeg, ikke
 sandt? jeg bør? Det var jo mueligt jeg kunde
 møde hende paa en af Veiene, mueligt jeg kunde
 finde hende alene paa Granhøien, og saa? —
 Ak! hvad saa? Dyden er saa stærk, naar den
 ikke fristes, og man kan saa snart glemme sig
 selv; jeg er svag, jeg staaer ikke inde for noget.
 O! men dersom du vidste hvor nødigt jeg vilde
 tage herfra, dersom du vidste hvor kjær jeg har
 alle disse Mennesker, hvor elsket jeg er af dem...
 dog — det kan jo ikke være anderledes. . . .
 Nu saa farvel da alle I kjære Mennesker, hvis
 Dyd jeg saa ofte beundrede, hvis Hjerter jeg el-
 skede, hvis Selskab udgjorde min varmeste Fryd,
 farvel alle I Skove, og Høie, og Bakker og
 Dale, og Stier og Gletter, hvor jeg saa ofte
 vandrede og drømte kun om Adelaide! Farvel du
 min lille Hytte, Fredens og Uskyldighedens Tem-
 pel, under hvis Tag jeg nød saa mange rolige
 Glæder! Farvel I rislende Kilder, I styrrende
 Bække, I hellige Lunde, hvis Ensomhed for-
 dobbledte min Glæde, og I mine kjære smaa
 Sangerster, Skovenes glade Indbyggere, hvis

fjælné Sange saa ofte dyssede mig i søde fortryl-
 lende Drømme; og I mine venlige Landsbye-
 drenge, der steds med Huerne i Haanden og
 nedboiede Hoveder løbe langt i Forveien, naar
 I saae mig langt nede paa Veien, for at lukke
 Leddet op for mig, naar jeg gif til min Gran-
 skov; og I blomstreude Enge, hvis guldsarvede
 Purpur udbredte den vundigste Bellugt, og I
 steile Fjældstykker, paa hvis bratteste Klinter jeg
 affsang Sange for Herren, Kjerligheds Sange!
 Farvel alle I mine Deeltagende, hvis Nød jeg
 afhjalp med Penge, hvis nagende Kummer jeg
 lindrede saa ofte, hvis Taarer jeg borttørrede
 med Taarer, hvis Hjerter jeg tilkjøbte mig for
 Vensteb, modtager alle her mit sidste Farvel,
 ensom og kummerfuld forlader jeg eder, for maa-
 ske aldrig at vende mere tilbage.

R * *

Jeg er der ikke mere, i Gaar Formiddags Klok-
 ken ti kjørte jeg derfra. Selner var utrøstelig,
 Børnene jamrede og bad de maatte reise med mig,
 og Marie var gaaet ned i Landsbyen hos For-

pagterens, for at undgaae at bede mig Farvel. Nu er jeg da her Rudolf! her i denne Bye, hvor jeg første Gang saae Adelaide, hvor man begravede mig en elsket Fader, og en kjerlig Søster, hvor jeg saae min Moder døe, saae dem bringe hendes Liig i Graven, og hvor du, den eneste der skulde trøste mig over Venstabs og Slægtskabs Tab, reiste fra mig og overlod mig til Skæbnen og Forsynet. Stakkels Mejnert! du kalder mig en Daare, og hvorfor? fordi jeg begræder Savnet af mine kjæreste Venner, du bebrejder mig mine Lærere over en elsket Moder, og en Pige, der var værd at sidde paa Himmelens Throne, du badler mig, fordi jeg ikke strængt nok opfylder min Bestemmelse, og mens du søger at frarøbe mig min eneste Trøst, mens du spotter mine Klager, og taler om vigtigere Pligter, lader du mig ene midt i min Kummer, reiser til et tydsk Universitet for at ryge Tobak, høre Kollegier, læse Kant og nedrive Rousseau; læser om Maaden at handle rigtigst paa, handler aldrig, gjør ikke en Menneffjæl noget godt, og troer saaledes at opfylde de Pligter, du beskylder mig for at lade uopfyldte. Arme forblindede Skabning! er det denne Bestemmelse du

fik af Naturen, er det disse Pligter du anseer saa
 vigtige? disse Lærdomme du troer at være saa
 vise? ja Rudolf! dersom det J kalde Wiisdom
 gjorde os bedre og ænnere og mildere, dersom
 den lærte os at tilgibe vore Medmennesker, at
 bære over med deres Feil, og befrie dem fra de-
 res Fordomme, o hvo vilde da ikke gjerne være
 viis! men ikke er det eders Hensigt; at læses,
 at høres, at beundres — ikke sandt Mejnert?
 saaledes er det. — Siig mig! hvad hjalp det
 dig dog, om du havde slugt hele Grækenlands
 Lærdomme, om du taledede Latin som en Romer,
 og skrev Græsk som Homer, om du havde talt
 paa Katedret som ingen førend dig, om du havde
 skrevet Disputatser og lærde Afhandlinger som
 ingen Magister i Berden, og du ikke var tilfreds
 med dig selv, og der var ingen der elskede dig,
 og ingen skyldte dig Venkab eller Taknemmelig-
 hed, og du ikke havde et venligt Ord at trøste en
 arm ulykkelig Ven med? . . . Er det da kun
 den lærde Berden der forstaaer at handle rigtigt?
 er det da kun fra eders forpiinte Hjerner der ud-
 gaar det Lyg, der skal lære os Wiisdom og Sand-
 hed og Pligter og Dyd? O Adelaide! et Ord
 af dine kjærlighedsfulde Læber, et Smil fra dit

elskede Hjerter, naar jeg havde udøvet en eller anden god Handling, gjorde mig langt stoltere, og høiere, og ædlere, end om alle det store Eydslands smaa Recensentere havde roest mig fordi jeg havde skrevet en smuk Bog, eller sat et Ord i sin rigtige Kasus, eller bevist at Verden har staaet lidt længere end de stakkels 6000 Aar, man nu endelig vil have den skal have staaet i. O! alle I synderlige Mennesker, der tale saa meget om Pligter og opfylde dog egentlig ingen, alle I, som fordomme baade Hjerter og Følelser, fordi I selv ingen har, vilde I kun engang lære at blive Mennesker førend I blive Filosofer, og at Mennesket kan være meget uden, at være Philosoph, men Philosophen aldeles intet uden han tillige er Menneske. Jeg sidder her igien i det samme Huus, hvori min Moder levede, det staaer ledigt, der boer ingen i det uden jeg og en gammel Kone, der har været hos mig siden mit syvende Aar; jeg gjennemvandler alle disse øde, tomme Værelser, hvor jeg saa mange Gange sad med min Moder og Adelaide, jeg betragter ethvert af dem med Taarer. Her var det hun laae paa Gulvet og knælende rakte Armene mod

Himlen; her var det jeg sang til Klaveret, her er denne Stue, hvor jeg saa ofte de lange Vintertaster sad og spillede Pifet en trois med de to Elskede, jeg nu har mistet, naar Grevinden var i Assemblerne; her staaer endnu det lille Bord min Moder altid sad og syede ved. Saaledes gaaer jeg igjennem dem alle, og finder overalt Spor af min Moders Hjerter og Adelaides Kjerlighed. Endelig kommer jeg til den gule Stue, den med de forgylbte Vifter og Kaminen, hvor min Moder døde, jeg bliver længe staaende uden for paa Gangen, jeg lytter opmærksom til, og venter det skal røre sig derinde. Endnu synes mig at høre hendes kjerlige moderlige Stemme; endnu forekommer det mig som jeg seer hende sidde der henne i Krogen ved Chatollet og skrive med sine Brillen, den store Kappe, den hoide Kontusse og den lille Demantøring paa Fingeren; jeg kikker ængstlig igjennem Nøglehullet, vridder Laasen sagte om, gaaer over Dørtærskelen, og træder frem med en Andagt, som jeg traadte ind i Guds hellige Tempel. Der er mørkt, alle Gardinerne ere trukne for endnu, som da jeg reiste, Sengen staaer i Hjørnet af Værelset, den Seng, hvori jeg saae hende døe! Stolen staaer

ved Hovedgjerdet, hvorpaa jeg sad, da hun døende trykkede mig til sit Bryst, og bad mig det sidste Farvel; den lille Flaske Medikamenter staaer endnu paa det runde Mahagoni Bord. Jeg har siddet paa Stolen, jeg har i to Nætter lagt i denne Seng, og synes at have nydt et Forsmag paa Døden, den eneste der er i Stand til at forandre mig og mine Qualer. Oh! min Moder! min stakkels Moder! kunde du see op af din Grav, du vilde bide dine matte Hænder, og raabe Bee over din arme uslykkelige Son. — Saaledes henflumrer jeg mit Liv uden Nytte for andre, og uden Glæder for mig selv. Naar jeg saa har trættet mit sorgende Hjerter, naar jeg har faaet min lille Frits i Seng og min Tjener er gaaet fra mig, saa gaaer jeg ud, løber Gaderne op og ned, gaaer forbi den Kirke, i hvis Hvalvinger min Moders Kiste staaer, og kalder hendes Aand fra Himlen og hendes Skygge fra Graven, nævner Adelaides Navn, klager over Skjæbnen og bønfaller Herren om Enden paa Livet. Af Rudolf! endogsaa der lever jeg med Adelaide; for denne Kirkes Altar laae jeg for 7 Aar siden en Søndag Morgen efter at vi vare konfir-

merede, Abelside laae ved høire Side og jeg ved
 venstre; disse Dage svandt ogsaa, og nu kunde
 jeg vade det Altar med mine Taarer, paa hvis
 Trin jeg engang knælende havde troet at skulle
 høre Kjerligheds evige høitidelige Ja. . . Viis
 ikke dette Brev til nogen, man vilde dømme mig
 fra Forstanden, og forsikke paa sin Ere, at det
 var Pligt efter Morallovens strænge Bydende at
 kaste mig i Daarekisten. Kove en Mand sit ene-
 ste Haab, forføre en uskyldig Pige, krænke Dy-
 den og stikke et Par Mennesker ihjel i Dueller,
 vilde man kalde Børnesireger, Ungdoms Daar-
 lighed og Haandthævelse af sin Ere. — At græ-
 de ved sin Moders Grav — nei Rudolf! viis
 det ikke til nogen, jeg veed alt for vel hvad man
 vilde sige om mig, man vilde fordømme mig som
 en Nar, foragte mig, og det som endnu er vær-
 re, jeg kjender næsten ikke et eneste Menneske,
 hvis Foragt vilde gjøre mig ondt. Det var kun
 i forrige Dage, da Kjerligheds Haab og Vens-
 skabs Erindring tilsmilede mit elskende Hjerter lyk-
 kelige Ahnelser, da min Tilværelse udgjorde min
 Moders Glæde, da Naturen endnu havde no-
 get Liv for mig, og Livet noget Haab, da min
 Indbildningskraft hævede mig over alle Fordom-

me, og Rudolf Mejnert ikke holdt det for nogen Brøde at elske; nu er alting forbi, Adelaide v. Hartner er tabt, og Ludvig Brauner? tie min Ven, som jeg engang skrev dig til, tie om ham, min Moder maatte reise sig af sin Kiste, dersom hun hørte mine Klager; hun vilde angre min Fødsel, og jeg? . . . jeg vilde anklage Forsynet, og misunde hende sin Grav. Altsaa stille min Ven, Fred med de Døde! — I Morgen bliver her Auction paa min Moders Gaard. O jeg vilde ønske jeg kunde kjøbe det Kammer, hvori hun døde! Naar Gaarden er solgt, sætter jeg mine Penge i kongelige Obligationer og reiser... hvorhen veed jeg ikke, kun langt fra mit Fødeland, og langt fra alle de Steder, der minde mig om mine hensoundne Glæder, og bringe mig til at sukke over, at Mennesket har Pligter, der stride mod Naturen og Kjerlighed.

R * *

Gaarden er solgt, Rudolf! Geheimeraad Warberg har kjøbt den, og jeg sidder her og seer hvorledes den ene kommer efter den anden og henter

de Meubler han kjøbte. Gardinerne ere trukne for endnu, det lille sorte Ibenholts Taffeluhre staaer henne i Krogen ved Skatollet, man bærer i dette Dieblis hendes Seng bort, og ethvert Bord, enhver Ting her i Huset minder mig saa sørgeligt om hende. Da Auctionen begyndte igjen i Gaar Aftes, var det mig umueligt længere at holde det ud; hvor jeg vendte mig, og hvad jeg hørte, og hvad jeg saa paa, gjentaktes mig forrige Dage og forrige Glæder, man talte høit om Hertugen af Byrgnang, endel Meubler bleve tilslaaede under hans Navn, og en af hans Tjenere stod midt i Døren med en Katalog, og fortalte at hans Herre skulde have Bryllup. Endnu engang see min Moders Grav, og saa reise, sagde jeg til mig selv, og gik Klokkeren 8 om Aftenen til Kirken. Hvilken Forskjel paa Landet og Byen! i Stedet for den grønne bløde med Blomster bestrøede Jord gif jeg nu paa haarde kantede Stene, i Stedet for den friske, behagelige Luft en tyk Taage, som næsten udslukte de skidne Løgter, i Stedet for de ranke, rødmeende, senefulde Skabninger jeg havde seet paa Landet, saa jeg kun nu smaa, bleggule, viene, sammenkrøbne Mennesker, i Stedet for

min fredfulde, eensomme Koe, hørte jeg stæiende
 Raab, og Rumlen af Karer, og endelig i Stie-
 det for den blaa, stjernefulde Himmel, og den
 frie, fortryllende Natur, saae jeg kun den døde,
 kolde, smagløse Kunst; jeg væmmedes over Men-
 neskene, og det forekom mig, som naar jeg i
 gamle Dage hørte min Amme fortælle om et Hæl-
 vede, der var en Forsamling af syge, ugudelige
 Krøblinger. Fordybet i Betragtninger, grublen-
 de paa Skjæbnens Luner, og erindrende min første
 Kjerlighedens henseendne Glæder, gik jeg lang-
 som, indsvøbt i min Kappe ned af den lille Gade
 ved Torvet, og dreiede om af Hjørnet med min
 Haandløgte, for at gaae ind til Graveren, der har
 Nøglen. Men i det jeg gik forbi Kirken, blev
 jeg ikke lidet forundret ved at finde den aaben, jeg
 blev staaende midt i den forreste Gang og betænk-
 te mig paa om jeg skulde gaae videre, men da
 jeg langt nede imellem Stolene blev en Mand vaer
 med et Lys i Haanden, der vimsede frem og til-
 bage, og i ham gjenkjendte den Graver, af hvem
 jeg før havde faaet Nøglen til Kirken og Ka-
 pellet til Laans, og som desuden havde tient hos
 mine Forældre, blev jeg ved at gaae ligefrem.
 Graveren kom hen til mig. Vil De i Kapellet

i Aften? spurgte han forundret. Jeg svarede ja. Besynderligt! vedblev han i en forunderlig hemmelighedsfuld Tone; I Aftes sildig, som jeg gik her inde og puslede med Altarlysene, kom her to høie Fruentimmer til mig med lange hvide Slør, og bad jeg vilde lukke den braunske Begravelse op, jeg gjorde det; de gik alene derind, og da de endelig kom ud igien stak de mig to Dufatter i Haanden, og paalagde mig, ikke at sige det til noget Menneske. Jeg ilede fra ham, og gik ind af de store Jerndørre ned i Kappellet. Jeg gaaer hurtig gjennem den mørke hvælvede Gang over Gravlemmene, ethvert Trin giver ængstlige Gjenlyd, jeg skynder mig til Enden, hvor der var en tyk Jerndør med en Lem paa til den inderste Hvælving. Jeg aabner den sagte, de hvinende Hængsler knirke ængstligt fra hverandre, jeg stiger dybere og dybere under Jorden, lukker Lemmen efter mig, og gaaer ned af Trapperne. I det Dieblig jeg kommer paa det nederste Trin glider min Fod, jeg snubler over en Jernring der sad i Gulvet paa en af Lemmene, Lygten falder fra mig, Lyset gaaer ud, og jeg bliver staaende alene i dette kolde, ængstlige Mørke. Maaskee var det min sorgelige Stem-

ning, maaskee den hemmelige Ahnelse at det var sidste Gang jeg saae min Moders Grav, maaskee den længselsfulde Forventning efter hvad de to ufjendte Gruentimmer kunde have bestilt der, der gjorde mig saa frygtsom, og bragte mig for første Gang til at erindre, at jeg var alene om Aftenen i en Kirke, omringet af Levnings af syndige Mennesker. Jeg laae længe og ravede paa Gulvet efter Lygten, og da jeg ikke kunde finde den, og vilde reise mig op, saae jeg langt nede for Enden et svagt blegguult Skin af en blaalig halv udgaaende Lampe, der kastede lange Skygger om i de hule Hvælvinger; jeg var varm og forvirret, min Indbildningskraft ophidsede mig endnu mere, jeg lyttede opmærksom til enhver Lyd, og hvor jeg vendte mig, saae jeg kun hæslige frygtelige Syn. Jeg hørte ængstelig Stønnen af klagende Skygger, Hængslerne paa Lemmene raslede, de døde Beenrade væltede Laagene af deres Kister, der var en Susen over mig i Luften, paa enhver Kiste saae jeg en hvid Geist, ved ethvert Skridt traadde jeg paa Menneskebeen. Her stod en solvhaaret Olding og kaldte paa sin firesindstyveaarige Ledfagerinde, her sad en ung smuk blegnende Pige alene med en visnet Blomsterkrands om

Haaret og en salmet Rose paa Brystet, og græd
 paa sin Elfers Grav; her laae en kummerfuld,
 sørgende Moder udstrakt paa Gulvet, og bebrei-
 dede Forsynet, at han røvede hende Livet i det
 Dieblif han gjorde hende til Moder; hist brølede
 en blodig Skygge Høvnens evige Torden, og stød
 fra Grav til Grav med det rustede rygende Sværd;
 her angrede en blomstrende Yngling, forført af
 Verdens Fordomme og sine Liges Overtalelser,
 sin Ungdoms Brøde, han havde plukket Vaarens
 Roser førend de vare udsprungne, havde røvet
 en Familie sin Stoltthed og sit Haab, en rød-
 mende sexten Aars Pige sin Ære; og lige over
 for ham paa en glemt, fattig, upyntet Grav sad
 en truende Fader med Taarer paa Kinderne og
 den Fortvivlede vilde Blik, og forbandede hans
 Fødsel; her begræd en ung Kone sin Utroskab
 mod sin Mand, og bad med sittrende Taarer om
 Tilgivelse; her hylede en Kyrste, saa det gjens-
 lød af alle Gravene: mit Folk! mit Folk! han
 stod paa Dødens Throne, og strakte Hænderne
 mod Himlen i jamrende Udbrud af gyselige Smer-
 ter. Sørgeteppet hang ned over Kisten, sorte
 Baand og sorte Perler vare hængte om Laaget,
 blodige Haar slagrede rundt om det blodende An-

figt, og klæbede fast ved de aabne Bunder, Marmoret var revnet, og for hans Fødder laae et sønderknuist Scepter og en ormstucken Krone; hans Die blodte Samvittighedens blodige Taarer, og rundt omkring ham dandsede hylende Skygger og udtudede Havnens hæse Forbandelser i Skoggerlatter; jeg listede mig sagte forbi denne fæle Klynge. Mejnert! smiler du eller græder du, naar du seer den frygtelige poetiske Rolighed, hvormed jeg udmaler dig mine forvirrede Ideer? Nei, Mejnert! jeg hørte kun en underlig Raslen, saae Spøgelsier hvorhen mit Die faldt, og sittrede for meget til at kunde tænke. Lyset blev stærkere jo nærmere jeg kom det, og Skyggerne svandt. Lampen stod paa min Moders Grav, et Stykke sort Floiel var breidt ud over den sorte Kiste, og her laae en gul Haarlok og en forseglet Billet med Udskrift til mig. Jeg griber Seddelen, aabner den og gjenkjender skjælvende Adelaides Haand. Adelaide! sukkede jeg sagte og gik nærmere Lampen, satte mig ned paa en Baare og læste:

”Gjennemtrængt af Veemodigheds ømmeste
Tølelser sidder jeg her, for at frasiige mig dig
for evig; jeg veed du vil faae denne Seddel, thi
jeg valgte din Moders Grav til at skrive og gjemt,
med den paa, og jeg kjender dig; men heller ikke

uden dig et eneste Menneske paa Jorden, hvem jeg turde fortroe mig til, Gravene ere tause og Skyggerne røbe mig vist ikke, dem vil jeg betro min Sorg og min Smerte, og du vil tilgibe Adelaide og undskylde min Brøde. . . . Af Brauner! . . mit arme Hjerte, Brauner! . . Gid det maatte briste i dette Dieblig, . . gid disse hvælvede Mure maatte styrte ned over mig, og knuse den ulykkeligste Pige paa Jorden. . . . Dog . . . jeg tør ikke klage, du lærte mig selv at ofre Kjerlighed for Pligter, og min Læbe skal tie i det Dieblig mit Hjerte brister. . . . Der var en Tid da . . . ja den var . . . nei . . . jeg kan ikke mere . . farvel. Dette være min sidste Svaghed, og mit sidste Farvel. Tak for dine Glæder, for dit Hjerte, dine Følelser og din Kjerlighed, hav Medlidenhed med min Skjæbne, og naar du overvældet af Kummer glemmer dine egne Lærdomme, forbander min Pligt og mit Offer, og klager for din Moders sukkende Skygge at Adelaide var dig utro, o Ludvig! da erindre dig, at denne Adelaide du nu fordømmer, ene kun elsker dig, og at mit Hjertes sidste Slag er for dig, som min Kjerligheds

første Følelser. — La vertu, qui nous separa sur la terre, nous unira dans le séjour éternel.

Adelaide.

Dit sidste Farvel, Adelaide! dit sidste! raabte jeg med en Stemme qvalt af utallige Smerter og sank i gysende Drømme ned over Haarloffen paa min Moders Grav. Denne Seddel fra Adelaide, denne Haarlof, dette Farvel, Tanken paa hende og hendes første Brev, og Selner, og Marie, og alle de salighedsfulde, stille, simple, rolige Glæder jeg havde nydt med dem, gjorde mig beruset, jeg tumlede om som en Druffen, sank ned paa mit Ansigt, og faldt i en kjær, sødslumrende Dvale. Hvor længe jeg har lagt saaledes veed jeg ikke, men da jeg vaagnede var jeg i Mørke, Lampen var gaaet ud, og alle vegne fra hørte jeg blide, fortryllende Harmonier, hvis stille Ekko gjennemtrængte mit sønderknust Hjerter og gjenlød fra Marmorkisternes indgravede Søluplader. Jeg lyttede opmærksom til, glemte Haarloffen og Seddelen paa mit Bryst, og tog Afsked med min Moders Grav. Musikens Trylleries vedbleve, de gjennemtrængte alle

Jernindgangene, og løde ned i de dybeste Huler. Jeg troede mig i Himlen og var i Graven. Jeg ravede frem i Mørket, jo høiere jeg kom, jo stærkere blev Musikken, jeg gik igjennem Begravelserne, jeg steg op af Trapperne giennem Lemmene — den veemodigste Sammenblanding af Fløitens og Melankoliens stille følelsesfulde Toner, med Klarinettens Alt og alle mulige Instrumenter og fulde Sangchore. Nu gik jeg giennem det yderste Kapel, jeg aabnede den forgyldte Jernдор ind til Kirken. Hvilket Syn! hvilke Mirakler! hvilke Følelser! hele Kirken var fra øverst til nederst illumineret, alle Metallhsefrosnerne antændte med gule Bøxlys, alle Stolene behængte med Lamper, alle Gangene besatte med Lys, midt af den store Gang fra Døren af op til Altaret laae et sort Bløiels Teppe besat med Guldstierner og brede Guldfrindser paa Kanterne. Solo Tienere i prægtige Livreer med Sølv, tredser om Skuldrene og i Commene ned ad Rørgen stode paa hver sin Side ved Indgangen med brændende Fakler, rundt omkring fra Pulpiturret og Orgelsværket og de øverste Gallerier nedslø de stille sorgende Toner, alle muelige Stemmer blandede sig i hverandre, og Basuners og Trom-

peters skraldende Lyd 'endte Chorsangene. For Enden af Kirken paa Altaret brændte i høie Stager to tykke Dørløse, og kastede mørke, graalige Skygger ned paa det fine hvide Musselinet, der bedækkede Altaret. Præsten, ifklædt sin sorte Dragt stod med Altarbogen i Haanden paa det øverste Trin og saae mod Indgangen; da aabnede Dørene sig, Tjenerne gjorde Plads, og Musikken begyndte paa nye med tidobbelte Stemmer. En ung, bleg, skjelvende Pige, klædt i hvidt Atlas, prydet med Juveler og Myrther, et Bælte af funkende Diamanter, Guldkjæde om Livet og Halsen, og lange gule følgende Løkker ned ad Ryggen, gik langsom op af det broderede Teppe, fulgt af en ung Mand og en aldrende Kone. To Piger klædte i sort Atlas og en Rosenfrands om Haaret fulgte. Ved hvert tredie Skridt stod hun stille, saae til den gamle Kone, saae mod Altaret, og var to Gange nær ved at vende om. Toget gik stille og sagte op af det gyldne Teppe, Præsten traadde nærmere hen til Altaret, Brudeparret besteg dets øverste Trin, de sank knælende for det, et Bink fra Cantoren og alting blev stille. Præsten oplæste Formularen. "Vil du elske ham og være ham troe?"

spurgte han. — En hellig Tausshed, et angst-
 ligt Stille, Sukkene foere sittrende tilbage fra
 Templets kolde Steenbægge, alting var roligt,
 og Præsten gjentog sit forrige Spørgsmaal: "vil
 du elske ham og være ham troe?" Den aldrende
 Kone gif et Par Skridt frem, et svagt neppe
 hørligt Ja lød fra den knælende Pige, men saa
 sagte, som om det frygtede for at gjentages af
 Hvælvingernes Ekko. Bruden skjælvede, Præ-
 sten lysede Herrens Velsignelse og forsvandt bag
 Gardinet. Ceremonien var forbi. Nu begynd-
 te de fulde Chöre, Orgelet affkompagnerede og
 der spillede sørgelige Choraller. Den blege Pi-
 ge gif stille ned fra Altaret, støttende sig paa
 Mandens Arm, Folket gråd, og enhver sørgede
 over den lidende Pige. — Jeg havde sat mig
 hen i en Stoel og ventede paa de skulde gaae
 mig forbi; de kom ogsaa, Toget nærmer sig
 langsom, endelig staae de lige uden for mig;
 Pigen seer vift paa mig, giver et Skrig, vakler
 og synker om i Mandens Arme. Man omrin-
 ger hende, jeg styrter ud af Stolen, gennem-
 bryder Mængden og seer — o Gud Mejnert! —
 det var hende. Byrgnang viger bestyrret tilba-
 ge, Adelaide! er alt hvad jeg kan sige, og vild

som en Afstandig trykker jeg Hatten ned i Dinene og styrter ud af Templet. — Jeg har skrevet til Selner, Bognen kommer ind i Morgen efter Frits, og saa — saa reiser jeg.

R * *

At Mejnert! hvorfor blev jeg til? hvad vilde Verden med mig? hvad vilde Menneffene med et Hjerter, de ikke forstod at sætte Priis paa? hvad vilde Skaberen med en Skabning, der kun beundrede hans Almagt gennem et Die fuldt af Taarer? Enten har Herren ingen Hensigt havt med os, eller ogsaa den er forfeilet. Naturen gjorde os alle frie, den gav os et Liv, der spaaede kun Glæder; men nævn mig een Ket Naturen beholdt tilbage? Gjordomme, indhyllede Begreber, opdigtede Pligter have udryddet dem alle, og hvor saa Mennecker i Verden opfylde ikke den Bestemmelse de fik af Naturen? Gud maae have glemt den Verden han engang skabte, fordi han ikke finder den sin Erindring værd, ellers maatte man dog vel finde eet Mennecke paa Jorden, der

var lykkelig. Nei, nei Rudolf! da Herren skabte os, skabte han os ikke i sit Billede. . . .
 Evige Væsen! tilgiv et Gran, et Stov i din Skabning sin Afmagt! En Orm, der kryber paa Jorden, glemt af Gud, uændset af Menneskene, elsket af ingen, til Byrde for sig selv, vover at gaae i Kette med Herren, at nævne Guddommens Hensigter og dadle dens Virkninger.
 Forvovne Dødelige! du glemmer hvad du er, du bebrejder Forsynet din Ulykke, og erindrer ikke at det er Menneskenes egne Daarskaber, der ere Skyld deri; du anklager Himlen for dine Taarer, og glemmer at takke for den Tid, hvori den skænkede dig Glæder. . . .
 Ja Mejnert! jeg var engang lykkelig, og sikkert har der været en Tid, hvori ethvert Menneske har været det. Det være Forbryderen, der vansmagter i et Kængsel og venter paa sin Dom, det være den Døende paa Sygesengen, den Sorgende, den Lidende, den Lasterfulde, hvis Samvittighed volder ham de martrefuldeste Qvaler, en Tid var der dog hvori han var lykkelig, i det ringeste en Tid, da han var Barn, da han var uskyldig, da hans Hjerte ingen Brøde kjendte, og hans Samvittighed intet bebreidede ham,

fordi han ikke engang vidste om han gjorde Ret eller Uret, og Erindringen om disse Dage og disse Glæder udslukkes aldrig. Endogsaa den farlige Misantrop, der betragter alle Ting i Livet fra Misundelsens og Ondskabens foragteligste Side, der hader alle glade Mennesker, fordi han selv ikke kan være glad, og fordømmer ethvert Die der smiler, leer dog saa venligt, naar han engang paa Livets tunge Bane møder en Mand, med hvem han tilbragte en Deel af sin Barndom, lad ham endogsaa kalde disse Glæder unyttige Daarskaber, lad ham spotte de Taarer, som Ungdom og Tilfredshed med en eller anden god Handling loffede af hans Die, han vil dog glæde sig, der vil dog atter blande sig milde, kjærlige Kælelser i hans Sjel, han vil elske Menneskene, tilgive dem deres Feil, og føle at det menneskelige Hjerter er skabt for Kjerlighed, om det saa ogsaa var sidste Gang. . . . Ja Mejnert! du har Ret, Misantropie er kun en Chimære, en Hævn over Skæbnen, som Fortvivlelse aftvinger os i de Dieblkke, vi hverken ere tilfreds med os selv eller andre, og mærknedes endogsaa vor Himmel herved, lukkes alle Indgange til Lyffens

Tempel, saa vil dog Haabet aabne dem, og vi ville takke Herren for denne almægtige Gave....
 Haabet siger jeg? en tom Lyd uden Effo....
 Arme Ludvig! hvad haaber du da? Det gaaer mig med at haabe, som den Forliebte, der seer sin Elskedes Portrait i et Speil, han strækker Armene ud efter en Omarmelse, styrter mod Speilet, slaaer det i Stykker — og alting forsvinder. Og dog Rudolf! dog var det jo mueligt jeg kunde haabe . . . ikke sandt? man kunde ikke vide om . . . maaſkee . . om . . . nei, jeg vil ikke tabe din Agtelse. — Lev vel!

P.S. Frits bliver hos mig, jeg kan ikke reise, min Moders Testamente og min Formue nøder mig at blive.

R * *

Hvorfor skal jeg endelig blive her? hvorfor maa jeg ikke reise? hvorfor skal jeg daglig udsætte mig for endnu haardere Stød af Skjæbnen, end dem jeg allerede har prøvet? — Jeg sad for nogle Dage siden en Morgen ved Frits's Seng og betragtede med Erindringens fulde Beemod det bli-

de Smil, hvormed han slumrede saa rolig, min Hund begyndte at gae, jeg aabnede Doren, og en hoi Mand med en graa Frakke og Stjerne paa Brystet spurgte mig i en meget venlig Tone, om han maatte komme naermere. Jeg fik neppe Tid at see et Dieblif paa ham, forend jeg gjenkjendte Warberg. Jeg lukkede ham ind i den Stue, hvor Frits laae, vi talede længe sammen, han var hos mig den hele Formiddag, spiste Frokost med mig, og overbeviste mig om, at en Hofmand ogsaa kan være en ærlig Mand, endskjøndt det rigtig nok koster ham mere at være det, end ethvert andet Menneske. Jeg holder meget af Warberg, han kom tit til os i min Faders Tid, og min Moder har ofte fortalt mig, at huu engang i sine unge Dage havde haft megen Godhed for ham, og at han altid havde behandlet hende med megen Skaansel og Delikatesse. Du maa heller ikke troe at Warberg er en af disse almindelige friserede Hofmænd, hvis skræbende Ansigter, pudrede Kriger og lange Uhrkæder udgjøre deres eneste Tanke; han er en fornuftig Mand, har et ædelt Hjerter og et strengt Begreb om Dyden, han er meget ærlig, vover endogsaa undertiden med Varme at tale for Sandhed og den gode Sag,

er ligesaa stor en Hader af Philosopher, som han er en Etker af Philosophien, har læst de Gamle, holder Voltaire for Verdens største Skribent og Rousseau for dens mindste, deklamerer ligesaa meget imod Følelser, som han roser Handlinger, har Indfald og Lune, uden just egentlig at have noget godt Hoved, et fyrigt Temperament og dog Flegma, og er en meget fin Mand uden at være en Sturk, hvilket du maaskee vil sige er en Paradox. Da han gif, bad han mig om jeg vilde komme til ham om Fredagen, det var hans Datters Fødselsdag, han gjorde en Fete i den Anledning, og havde allerede rangeret sine Spillepartier. Jeg undskyldte mig saa godt det var mig muligt, og sagde ham at jeg aldrig mere kom i Selskaber. Hvilken fortviolet Idee, raabte han, og satte saadant et besynderligt Ansigt op, at min lille Frits ikke kunde bære sig for at lee. Han blev uophørlig ved at bede mig, jeg erindrede sidst jeg blev budet til hans Bal, det var just i samme Stue, hvor min Moder havde kaldt mig ind, jeg husede saa godt ethvert af hendes Ord, og lovede at komme. Klokken 7 fjørte jeg derop; der var Concert, Musikken var af Cora. Man spillede godt, Stemmerne af

kompagnerede rigtig efter hverandre, og henrevet af Musikkens Tryllerier og Erindringens gien- nemtrængende Veemod satte jeg mig hen i et Vindue i Consertsalen, i det Vindue, hvor Adelaide for mindre end et Aar siden havde kastet mig en Rosenkrands i Skjødets paa Ballet. Violinconcerten hørte op, og langt borte i Baggrunden af Salen begyndte bag et nedrullet Teppe en Deel smukke Fruentimmerstemmer, Stemmerne taug snart, der blev en lang Pause, man blæste i Trompeter og Baldhorne, slog stærkt paa Paukere og Trommer, og som man troede Concerten var forbi, begyndte en svag Stemme, ledsaget af en simpel Akkompagnement: "Jeg lever og seer Dig igjen". Jeg lyttede, Stemmen lignede Adelaides, det var mig umueligt at blive siddende længere, jeg gik til Barberg og spurgte ham, hvem det var der sang. Det er en Hemmelighed, svarede han mig og trak paa Skuldrene, Damerne vilde ikke at man skulde see dem synge, en meget tilgivelig Forsængelighed, derfor bad de mig om dette Teppe, jeg maade ikke røre dem, og sandt at sige veed jeg ikke selv hvem det er. Han spurgte et Par af dem, der stode ved Siden af ham, de kiendte ikke Stemmen, og jeg fik det

ikke at vide. Imidlertid blev den ved, og enhver Tone i den lignede Adelaides. Jeg tog min Hat og vilde gaae. Ikke et Skridt mon chere! sagde han, og gav Domestikkerne i Borgemakket Ordre til ikke at lade mig komme ud. Jeg maatte sætte mig hen igjen i mit forrige Vindue, og blive. Da Concerten var forbi, gav Warberg mig Kort; ikke sandt De spiller Reversi? — Jo Deres Excellence. — Jeg har faaet at vide af min Datter hvem det Fruentimmer var der sang, De skal lære hende Reversi, lad mig nu kun see De ikke gjør Dem Stum. — Jeg spurgte ham hvem det var. — Jeg maae ikke sige Dem det, svarede han mig smilende, og førte mig ved Armen til Spillebordet. Der laae Chatons paa Bordet, jeg skulde ordne Partiet, og da jeg var færdig, saae jeg Dørene bleve aabnede, og alle Damerne, der havde sunget i Concerten, kom ind. To Emigranter, fordum Biskopper, nærmede sig Spillebordet, de gjorde mange Komplimenter for mig, og efter en temmelig lang Samtale, hvori de havde svoret Frihedens Gald, styrtet den franske Republik, og sat Ludvig den 18de paa Thronen, førte Warberg et Fruentimmer til Bordet med et grønt

Glor for, bad mig og de andre om vi vilde lære
 hende Reversi, og undskyldte hende, at hun me-
 get længe havde haft Dienstvaghed, og at hun
 derfor maatte bære grønt for Dinene. Da vi
 havde sat os ned, og vi et Par Gange havde gi-
 vet Kort, underrettet hende om Rinola og Spa-
 niolet, lagde jeg Kortene for hende, og bad hun
 vilde give. Hun neiede for mig uden at svare,
 og trak Handskerne af Hænderne; Fingrene og Ar-
 mene vare som Adelaides, jeg kunde ikke see Ansigtet
 for Gløret, jeg kunde ikke faae at vide hvad hun
 heed, da Emigranterne altid kaldte hende Ma-
 dame, og skjøndt jeg ikke kunde see et eneste af
 hendes Træk, glemte jeg dog ofte at spille ud
 over at see paa hende. Da vi havde spilt længe,
 og hun endnu ikke havde sagt et eneste Ord, be-
 gyndte den ene Emigrant at tale Dansk, for at
 moere, han forundrede sig over, at det ikke var
 haardt mueligt at sige noget dansk Ord rigtigt, og
 da jeg ofte havde igjentaget mit Navn for ham,
 og de begge havde udtalt det galt, vendte den
 ene af dem sig til Damen, og forsikrede, at om
 hun kunſ eengang vilde sige det for dem, var
 han overbevist om, de kunde sige det rigtigt.
 Da hun taug, og jeg troede hun ikke havde hørt

det, rakte jeg mig over Bordet, og bad hende sige: Ludvig Brauner; begge Emigranterne bade det samme, og uden at svare os, segner hun om i Stolen, og griber i det samme fast i Kanten af Bordet. Dieu! vous etes malade! raabte den ene, og løb ud for at hente Geheimeraadinde Warberg. L'au, l'au, raabte den anden, og løb ud igjennem Galen for at hente Vand. Det var i et affides Kabinet vi sad, der var ingen i det uden vi, og for ei at fordærbe Damens Dine brændte vi ingen Lys, men midt paa Bordet stod to høie Alabastrers Vaser med Lamper i. Da Emigranterne vare gaaede ud, saae jeg det unge Fruentimmer vakle paa Stolen, hun slap Bordet, hvidskede sagte mit Navn, og i det Dieblig jeg saae hende segne baglæns ned af Stolen, og hørte hende nævne mit Navn, sprang jeg hurtig op for at gribe hende i Faldet, min Fod stødte imod Bordet, Lamperne faldt om og gik ud, jeg sank ned i en Stool, og kom netop i en Stilning, hvori jeg kunde gribe den faldende Dame i mine Arme. Sacre Dieu, tout obscure, raabte den ene af Franskmændene, der var kommet ind i det samme, og stod midt i Døren med Elisa Warberg. Man havde før seet hvor de havde

løbet ud af Salen, hørte nu hans Raab, og skimtede fra Spillebordene ind i Kabinettet. Lys! raabte de alle paa en Gang, og Frøken v. Linden, en ung Pige paa 18 Aar, der var forlobt i Byrgnang, sprang hurtig ind i et af Sideværelserne og hentede en Armstuge. Man river Stole og Borde af Veien, som ved min Fremfærsen havde viklet sig ind i hverandre, man sætter Lysene ned, og udbryder i Skoggerlatter ved at see os i denne besynderlige Stillings; thi jeg havde ikke robet at slippe hende. Ne craignes pas mes amis! ne craignes pas, elle est dans les bras de son amant, raaber Frøken v. Linden, og seer sig triumpherende om. Jeg reiser mig hurtig op, Gløret er faldet af Damen, jeg betragter hende nøie, og staaer forstenet, da jeg gjenkjender Adelaide. Mei Mejnert! det er mig umueligt at sige dig, hvad jeg følede i det Dieblis, mit Hjerte bankede saa høit, jeg var saa bedrøvet, saa forvirret, den ene hvidskede til den anden, man loe, og spottede den døende Adelaide. Men Uskyldighedens Engel hviler i Armene paa Besslysten selv, og trodses Morderdolkene, der udkastes for at røbe den sin Dyd, Dolkene tabe tilfodst deres Kraft, og

Dyden opløfter sit Hoved, smiler og tilintetgjør ved sit Smil ethvert fornærmende Angreb. Saaledes hævede Adelaide sig fra mit Skjød, og saae smilende som den lidende Ufskyldighed paa alle disse Kurier, der omringede hende. Enhver vilde hjælpe til rette, man bragte hende i en Lænestoel, Geheimeraad Warberg lod strax spænde for sin Vogn, og Geheimeraadinden førte hende selv hjem. Da hun gik ned af Trappen, rakte jeg hende sit Tørklæde, hun tog det, trykkede min Haand, og trak Sløret over Ansigtet, for at skjule sine Taarer. Jeg maatte blive, det kunde ikke gaae anderledes an, Adelaides Dre vilde have lidt ved, om jeg havde taget bort med. Klokken ti kom Grevinde v. Hartner og Hertuginen af Byrgnang fra Appartement, man fortalte dem at Hertuginen var blevet syg, og maatte føre hjem. Ja saa maae vi bestille vor Vogn tidligere, Byrgnang, sagde Grevinden. — Som De vil Mama, svarede han, og nu blev der ikke talt et Ord mere om det. Klokken 11 gik man til Berds, jeg sad imellem en gammel Oberhofmesterinde og den unge Baron Hyrder, en meget elskværdig Ungling paa 21 Aar, hvis lyse Hoved og fromme, godmodige Smil

indtog mig ganbffe. Vi talede meget sammen, og da han gif, udbad han sig Tilladelse at besøge mig. Han har allerede været hos mig to Gange siden, og vinder meget ved at kjendes. Man talede ellers ikke om andet, end om Revolutionen, hvorledes Hivalen kunde taale at see paa den skræffelige Peubels Regjering, den fortræffelige Ludvig, Princesse Elisabet, Ruinerne af Dronning Marie Antoinettes Skjønhed, og hvilke Couleurer Gløiel den Throne skulde beklædes med, som Ludvig den 18de i det ringeste om et Hjerdingaar vilde komme til at sidde paa. Byrgnang talede som en Affindig — eller om du vil, som en af disse utaaelige Aristokrater, der ansee Adelsens Rettigheder for ældre end Naturens, han nedro Frihed, Mennesselighed og Fornuft, soer Monarkiets Opreisning, priste Ludvig som den eneste Konge i Verden, og lod en brillant Diamantöring gaae omkring paa en Tallerken, som han havde faaet af Kongen fire Aar førend hans Død. Grevinde v. Hartner, Skjønt Fordommens og Aristokratismens ivrigste Beskytterinde, som mærkede at han prostituerede sig, og saae Hyrder og mig sidde og lee af ham, lagde Servietten paa Tallerkenen, og ryffede

med Stolen. Man reiste sig fra Bordet, Hjer-
 der førte mig til min Port, og da han var bor-
 te, gif jeg allene til Adelaides Huus. Der
 var Lys i hendes Sovestue-Vinduer, men
 da Grevinde Hartner og Byrgnang førte ind af
 Porten, blev det slukt, og Kullegardinerne truk-
 ne ned. Klokken to kom Byrgnang ud med sin
 Tjener, jeg var bange for Adelaide skulde være
 blevet syg, og fulgte bag efter ham, for at see
 om han ikke gif hen til en Doktor. Paa Hjør-
 net af Gaden holdt en Karet, baade han og Tje-
 neren satte sig i den, jeg sprang bag paa den,
 og nu førte Kudsten os hele Byen rundt, og
 holdt endelig stille ved et andet Hjørne; her stode
 de begge af, og gif til en stor hvid Gaard.
 Byrgnang hofede tre Gange ude paa Gaden, der
 blev et Vindue aabnet i anden Etage, og en
 Nagle kasted ned paa Fortouget. Tjeneren tog
 den, sukkede Porten sagte op, bestilte Vognen
 igjen til Klokken fem, og svæbte sin Herre tæ-
 tere ind i den hvide Kasse. Jeg har gjort mig
 megen Umage for at faae at vide hvem der boer
 i dette Huus, og er endelig kommet efter at det
 skal være en gammel Baron R **, der nylig
 er blevet gift med en ung smuk Frøken Bern,

en Gæster til den Grevinde C**, der var i Kior
hos Barbergs. . . . Ikke sandt Rudolf? for
saadanne Mødre og saadanne Mænd er det værdt
at ofre sit Liv og sin Kjærlighed?

R * *

Tilgiv mig Mejnert! du ønskede vist jeg vilde
holde op med disse mange Breve; men det er nu
engang min eneste Trøst i Livet, og endskjøndt
din Læsning og Kants Philosophie rigtig nok har
gjort dig kold og robet dig mange ædle, fine Ge-
tællser, dem du i hine, vore soundne Venstabs
lykkeligere Dage var saa rig paa, vil du vist
høre mig endnu med en Slags Interesse, og ikke
nægte mig denne uskyldige Maade at trøste mig
paa. Det er jo overalt nu saa længe siden jeg
skrev dig til, og dersom ikke en besynderlig Hæn-
delse bragte mig atter til at erindre dig om
mig, jeg skulde vist ikke paa nye fortælle dig
min Skjæbne og mine Lidelser. — En Løverdag
Eftermiddag for omtrent 8 Dage siden i Enden
af Februar Maaned, gik jeg alene ud af Porten,
for et Par Timer i min Ensomhed at gjenkalde

de bortfløine Dages aldrig tilbagevendende Glæder. Det var paa denne Vej jeg om Sommeraftenerne saa ofte havde gaaet med dig, det var endnu her jeg havde talt saa meget med dig om din Reise to Dage førend du forlod mig. Jeg fandt altsaa baade glade og sørgelige Erindringer paa denne Vej, jeg nød i det mindste et Par Timer min hele Barndoms uopfyldte, og dog saa tryllende Drømme, og et Menneske, der intet venter, er meget noisomt, og suer Honning af enhver Blomst. Da jeg var kommet ud til Hjørner af de Korsveje, vi dengang lignede ved Herkules's, hørte jeg Aftenklokkerne ringe, og vendte om for at komme til Byen inden det blev mørkt, men da jeg kommer og vil gaae tilbage igjen over Broen, er den saa fuld af Folk, at jeg neppe kan trænge mig igjennem. En Kudsk havde kjørt et Barn over, man havde revet ham ned af Buxen, og en jamrende Moder stod med et blødende Barn og rakte det ind af Karetvinduet. Et høit Fruentimmer med et langt hvidt Skjort sad alene inde i Karet, og da hun ofte forgjæves havde bedet om nogen vilde føre hende hjem, og hun havde lovet Konen af den Beshyttelse og Hjælp, der stod i hendes Magt, og

Rudsen var slæbt ind paa Politiekammeret, og ingen vilde høre hvad hun sagde, lukker hun selv Rætdøren op og gaaer ud af Vognen. I dette Dieblis kommer en Vognmandskarl fjørende til med et Par unge Heste, Karlen skriger at man skal gaae af Veien, Folket bander og hæver Stokkene, Linerne springe, og nu fare de Stummende Heste med Vognen gjennem det opbragte Folk; Der hæver sig et Skrig, man adsplittes, søger Rækværket, og under Jamren og Raaben gjør enhver sig Umage for at rædde sig paa hvad Maade han kan. Jeg stod langt fra Rækværket, uden for Faren, og betragtede disse Mennesker med al den kolde Koe, der er saa egen for den Ulykkelige, der intet har at tabe, uden et Liv han allerede længe har været fjed af. Hestene vare forbi, man stumser igien til Ræden, jeg gaaer frem for at tilbyde den ubekjendte Dame min Tjeneste, da i det samme opstaaer et gyfseligt Skrig bag mig. Jeg vender mig om, en af Køgterne paa Rækværket var gaaet i Stykker, og et Fruentimmer styrter paa Hovedet ned i Stadsgraven. Gud er retfærdig! raabe nogle Stemmer, det er hende der sad i Vognen. Jeg seer

ned i Graven, og kjender hende rigtig nok paa det hvide Slør. Alle Mennesker ynke hende, man skriger, raaber om Hjelp, beklager at der ingen Baad er, men ikke en af dem vover det ringeste for at redde hendes Liv. Du veed at en af vore Ungdomsøvelser, og den hvori jeg især besad megen Færdighed, var Svømmen; jeg giver mit Uhr, min Pung, min Kjole og min Hat til en Karl, der stod ved Siden af mig, kryber op paa Gitterværket, og springer med en lang Fart i Dybet. Der var sikkert 20 Alen fra Broen til Vandet, mit Hoved blev mig meget tungt, og det var ikke langt fra jeg havde sunket. Vandet var koldt, det blæste stærkt, der gik en strid Strøm, mine Dine vare i Begyndelsen tillukkede og jeg kunde ikke see. Hvor? raaber jeg til Folket, der staaer oven over mig og skriger og peger, og i samme Dieblis hæver sig paa Skorpen af Vandet en hvid Kjole. Jeg anspænder alle mine Kræfter, fløver Bølgerne, svømmer lige mod Strømmen, og i det jeg vil strække Armene ud for at gribe den flagreende Kjole, ruller en stormende Bølge den hen til den anden Side, jeg driver langt tilbage, mine Kræfter slappes, og den blegnende Kone synker suk-

kende under Bølgerne, som en flagende Skygge
 paa Elskerens Grav. Jeg sømmer et Par Sang-
 ge rundt, reiser Hovedet høit op, seer mig alle-
 vegne omkring, og langt borte paa Toppen af
 en brusende Bølge siner jeg det halbdøde Fruen-
 timmer svævende paa Kanten af Vandet. Jeg
 anstrænger mine sidste Kræfter, synker og hæves,
 og kommer hende nærmere og nærmere. Sløret
 er faldet tilbage, jeg seer den døende Kone bleg-
 ne, hendes Arm stivnes, hendes Øie lukker sig,
 Brauner! . . . Brauner! lyder en sagte Stem-
 me gjennem Bølgerne, og Vandet ruller afsted
 og hun synker ned under Vandet. Jeg dukker,
 faaer hende fat om Livet i det Dieblif hun for
 evig skulde have mistet det, løfter hende lidt efter
 lidt paa mine Skuldre, og driver saaledes op med
 Strømmen til Lands. Sløret har atter indhyl-
 let hendes Ansigt, jeg vender hende fra det nys-
 gjerrige Folk, og trækker det tilbage for at see
 om jeg ikke kjender hende. . . Mejnert! Mejn-
 nert! det var Adelaide. — Adelaide! raaber
 jeg, og Blodet løber varmere i mine soulmende
 Arter, mine Kinder blusse og mit Hjerte slaaer
 høiere og høiere; hun aabner Øinene svagt, som

naar Solen bryder i Øster, en svag Rødme udbreder sig over de blege, lilliefarvede Kinder. — "Brauner! . . Ludvig!" hvidsker hun sagte, og synker skjælvende ned med den blottede Barm i mine nøgne zittrende Arme. Jeg trækker Sløret igjen for hendes Ansigt, bærer hende op af Voldbakken, sætter hende i Vognen, og begjærer mine Klæder. Karlen jeg havde flyet dem til var forfundet, der var ikke en eneste af alle dem, der vare tilstæde, der vilde laane mig en Overkjole, og jeg maatte i den Tilstand jeg var, uden Hat og uden Kiøle, sætte mig paa Buxken. Det var et Optog maae du troe! alle Vinduerne bleve slaaede op, man skreeg efter os paa Gaden, tittede ud af Ruderne og løb bag efter Vognen. Jeg fjører i fuld Gallop, snurrer ind af Porten, og faaer den lukket, just som Folk simler til fra de andre Gader. Hertugindens Kammerpige hjalp mig hende ud af Vognen, vi bære hende op paa sit Sovestue, og jeg blev uden for i de andre Værelser, imedens Pigen klædte hende om og lagde hende i Sengen. Byrgnang og Grevinde Hartner vare just tagne ud til Grabnerholm for nogle Dage siden, alle Folkene havde faaet Lov at gaae i Komœdien, og der var ingen i hele

Huset uden Portneren, som maatte blive hjemme for at passe paa Gaarden, og saa Kammerpigen, der strax maatte gaae efter Doktoren, da jeg ikke vidste hvor han boede, og heller ikke vilde forlade Abelaide. Da hun var gaaet, gik jeg ind i Sovbekammeret, og her laae Abelaide, bleg, udstrakt paa en lysroed Atlasses Seng, med Hovedet oprekt og nedhængende Arme. Hendes Hud var hvid som Sneen, et klart Livons Tørklæde var fastet løst over den hvælvede Barm, en kort lille Trøie indhyllede den ranke Figur, saa deilig har jeg endnu aldrig seet hende før. Jeg kalder høit paa hende, hun hører mig ikke, jeg nærmer mig sagte til hende, stænkter lugtende Bænde omkring hende, og løfter hendes Hovedgjærde høiere op. Hun hæver Armene i Beiret, aabner Dinene svagt, og seer sig ængstlig omkring, endelig reiser hun sig heelt op; "Brauner!" smiler hun tielent og omt, og taler det med en Stemme, der gjennembæres af den inderligste Kjærlighed; jeg slaaer Dinene ned, og vover ikke at see paa hende. "Ludvig! du reddede mit Liv," gjentager hun i en stille elskovsfuld Tone, og store Taarer rulle ned over mine zittrende Hænder, jeg tier, og undgaaer ethvert af hendes Blikkast. —

"Tillad mig da i det mindste at være taknemmelig" udbryder hun grædende efter en lang Tausshed, og trykker min Haand fast til sit bankende Hjerte. — Jeg tænker paa dig, mine Pligter, Byrgnang, og skyder hendes Arm fra mig. — "Du støder mig fra dig," siger hun med Vinene fulde af Taarer, og seer saa venlig paa mig. — "Adelaide! der kommer nogen, slip mig!" raaber jeg. — Hun blegner, "og var det min Mand selv, jeg slipper dig ikke førend i Graven," skriger hun i en vild fortvivlende Tone, og slynger sine Arme tættere om min Hals, slutter mig inderligere til hendes varme, høit bankende Bryst, trykker tusinde brændende Kysse paa mine blussende Læber, lægger Hovedet op paa min Skulder, og vikler sig nærmere og nærmere ind til mig; Graaden kvæler hendes sørgende Stemme, hendes taarefulde Øie tilsmiler mig som for sidste Gang det evige Farvel, hun aabner Munden som for at ville tale, hendes Læber skjælve, hendes Arme glide ned over min Ryg, og hun synker kraftløs tilbage imellem Dynerne. Før havde jeg kjempet imod mit brusende Hjerte, jeg havde undertrykt min Lidenstkaab, seiret over min Kjerlighed, og handlet overensstemmende med

den strængeste Moralistes Begreb om Pligterne; men nu? — O Gud Mejnert! hvo kan modstaae saa megen Kjerlighed? nu da jeg seer hendes blege Kinder og blege Læber, da hun synker ud af mine Arme, da jeg seer de sorte Dienvipper tillukke de mørkeblaa Dine, og hører hende sukke som min Moder i sin sidste Stund, da styrter jeg ned for Fødderne af hendes Seng, og anraaber Himlen om Hjelp, og kræver Retfærdighed af Forsynet, og beder Almagtens Guddom redde Adelaide. Jeg griber begge hendes Hænder, trykker dem fast til mine glødende Læber, væder dem med de varmeste Taarer, udøser for Herren min Sjæls helligste Bønner, kalder min Moders Skygge fra Graven, raaber Himlen og Jordens til Hjelp, og synker afmægtig, udmattet af Taarer og Kummer ned for hendes Seng. Alting er stille, jeg hører mit eget Aandedræt, og Adelaide ligger endnu bleg og taus uden mindste Tegns til Liv udstrakt paa Lagenerne. Jeg reiser mig langsomt op, knæler paa den Stool der staaer ved Siden af hendes Seng, og seer hvor Hjertet stiger og falder under Trøien. Disse Lokker have saa ofte bolget om mine Skuldre, disse Arme omfhyngt mine, disse Læber fremstammet Trostabs

og Kjerligheds evige, hellige Forsikringer, og nu Mejnert! nu var det dog saa gandske anderledes. Saus og kummerfuld sidder jeg længe og betragter disse kjære smilende Træk, det er som venlige Drømme underholde hende med mig, hun smiler et Par Gange, og i hendes Smil ligger Kjerligheds henrivende Trylleries. "Ludvig! kom for sidste Gang til dette Bryst," hvidster hun sagte, og strækker de hvide, spæde Hænder imod mig; mine Knæ zittre, jeg skjælver, Stolen glider fra mig, og jeg synker lidt efter lidt om i hendes aabne kjerlige Arme. "Adelaide! min Adelaide!" hun slaaer Øinene op og rødmer. — "Brauner!" — "Adelaide!" — evige Kjerligheds hellige Rettigheder! vore Taarer sammenblandes, vi hulke sagte vore Navne, vore Arme omslynge, vi synke tættere og tættere til hverandres varme, bankende Hjerter, vi nyde Kjerligheds reneeste Glæder, uden at bryde dens hellige Love, glemme Byrgnang og Grebenden, glemme Verden med alle dens Fordomme, uden at glemme os selv; det var vore Hjerters og vore Sjæles reneeste og sidste Afsked. "Saa farvel, Adelaide! farvel!" udbryder jeg, og vikler mig ud af hendes omme

Fjælne Omarmelser. "Nei! ikke saaledes, Lud-
 vig!" siger hun i en sagte bævende Tone, "ikke saa-
 ledes, endnu nogle Kjerteregn, endnu et Smil,
 et Haandtryk, et Kys, det være det sidste i vort
 Liv, det være min Tak for disse Diebliske, og
 saa farvel Ludvig! farvel for evig! reis, glem
 Adelaide, glem at vi nogensinde elskede hveran-
 dre, og lad det være vor Trost, at vi ingen
 Handling begif, der freed imod Døden." —
 "Farvel Adelaide!" — "Farvel Ludvig!" — Disse
 sidste Ord udtaler hun med en svag Stemme,
 dæmpet af voldsomme Smærter, nu seer hun paa
 mig med Bine, der gjennemskue min hele Sjæl,
 nu trykker hun mig fjælvende i sine bløde bæven-
 de Arme, nu reiser hun sig op, slynger sine Ar-
 me om min Hals, knæler og anraaber Naturens
 og Kjerlighed's Gud om snart at forene os i E-
 vigheden. I dette Dieblis hører jeg et
 Bulder ved Tengen, jeg vender mig om, og
 seer Byrgnang med udtruffet Kaarde. Byrg-
 nang! raaber jeg, og Adelaide giver et Skrig,
 og kaster sig over mig for at afstige Stødet. —
 Putain! raaber han med en rasende Stemme,
 stoder til, og stikker Kaarden igjennem hendes
 Skulder. Blodet løber ned over mine Arme, han

troer det er mig han har saaret, og spotter den
den døende Kones jamrende Klager. — "O! saa
døer jeg dog hos dig, saa udaander jeg dog mit
sidste Suf ved dette Hjerte," raaber hun med den
Lidendes smertefulde, bævende Stemme, og syn-
ker afmægtig ned til mit Bryst. Byrgnang styr-
ter brølende frem med Kaarden i Haanden og vil
dræbe hende, jeg springer op, han drager hende
med Hæftighed ud af Sengen, hun falder om
paa Teppeet og svømmer i sit Blod. Jeg kaster
mig ned over den halvdsøde Adelaide, han hæver
Kaarden, og i dette Dieblis styrte Lægen og Kam-
merpigen ind og afbriste ham det Sværd, der
maaſkee nu ſkulde have ſkjænket os evig Fred.
Man bringer Adelaide paa en Sofa, Lægen un-
dersøger Saaret, det er dybt, men ikke farligt,
ſiger han, og forbinder hende. Jeg kaster mig
ned for hendes Fødder, hun vaagner, ſeer Blod
paa mine Arme, glemmer ſine egne Smerter,
og udbryder: "Gud! Brauner! du bløder."
Byrgnang giver mig Klæder og befaler mig at
gaae. Jeg ſværger ved Guds Hellighed ikke at
forlade Huſet, førend Adelaide er bedre; han
springer ind paa mig, Adelaide trykker mig ſvagt
i Haanden og nikker til Døren. Jeg gaaer.

Syv Dage derefter faaer jeg følgende Seddel:

"Byrgnang er meget opbragt, hans Erudslær gjelde dit Liv, og jeg kjender ham nok til at kunne befrygte alt. Hvad jeg havde kjert i Livet blev mig berøvet, min Vre er det eneste jeg beholdt tilbage, den kunde lide ved at du blev her længere. Jeg behøver altsaa ikke at sige dig, hvad du bør gjøre. . . . Min Pligt, som forbød mig at følge mit Hjerte, skal ikke forhindre mig i at nære Kælelser, der ere det eneste, der holder det fra at bryde, og skjøndt Verden fordømmer mig, er jeg rolig ved at min Samvittighed frikjender mig. . . . Adelaide kan ikke sige dig Farvel, og Hertuginde af Byrgnang tør ikke.

Adelaide,

Hertuginde af Byrgnang.

Dette Brev bragte Emilie mig en Aften jeg sad alene oppe paa mit Kammer, den ulykkelige, søllesfulde Emilie, som maade angre sit hele Liv, at hun et Dieblif kunde glemme sig selv. Arme Emilie! hun frystede sin Søn i sine Arme med en mageløs Hefstighed, og Drengen spurgte to Gange: hvorfor holder du saa meget af mig? Hun blev saa bedrøvet over dette Spørgsmaal,

bad mig med Bønner og Taarer spare mit Liv
 for Frits's Skyld; vidste ikke hvordan hun skulde
 yttre sin Taknemmelighed mod mig, og tog saa
 megen Deel i min Skjæbne. Alting er
 gjort færdigt til min Afreise, Vognen er bestilt,
 den kommer om to Timer, og saa reiser jeg til
 Selner, for aldrig at forlade ham mere. Leov
 vel Mejnert! leov vel min lykkeligere Ven! be-
 flag din stakkels Brauner, tænk undertiden paa
 ham i en stille Time, naar du erindrer dig dine
 Ungdoms Venner; giv ham blandt dem, som
 han fortjener, det første Sted i dit Hjerte, og
 tak Himlen, der nægtede dig Fjender, som kun
 vilde have gjort dig ullykkelig. . . . Julie! il
 faut nous quitter! si jeune encore, il faut
 deja renoncer a bonheur? O temps! qui ne
 doit plus revenir, temps passé pour toujours,
 source de regrets eternels, plaisirs, trans-
 ports, douces extases, moments delicieux,
 ravissements celestes; mes amours, mes uni-
 ques amours, honneur et charme de ma vie,
 adieu pour jamais.

L * *

Jeg er da her igjen i denne smilende Naturs fortryllende Egne, sidder da her igjen i denne Stool, ved dette Bord, i denne Stue, hvor jeg saa ofte før har sat med Adelaide. Jeg har da atter seet min lille Hytte, Selters og Mariæ eensomme Bolig, derne rolige Dal, disse yndige Gletter, disse tykke Skove, under hvis fredelige Skjoger jeg henslumrede saa mange salige henrivende Timer, jeg har da seet denne af gamle Graner omtaarnede Høi, paa hvis øverste Spidse Kjerlighed byggede sit Tempel, for evig at lade mig græde ved dets Ruiner; jeg har gjennemvandret ethvert Sted, enhver lille Krog, enhver Brink, hvor Ekkoet altid saa trøstende gjentog mig Navnet Adelaide; jeg har atter i Dag hørt dette kjære deeltagende Ekko, og alle svundne Erindringer ere komne tilbage i min sørgende Sjæl, for at fordobbelte dens Qualer. Min Drøm var kunis fort i Livet, og kostede den mig end min Sjæls hele Fred, saa takker jeg dog Himlen, fordi den engang skænkede mig Glæder, hvis Erindring hæver mig over min Kummer. Enhver Lykke er kunis en Drøm, Rudolf! lyffeligst den, der

drømmer længst, naar man engang har levet for
 Kjerlighed, er Livet for alt andet kun et Offer.
 Jeg har seet vort Bønge, hvor Blaaakornet og
 Tusindfrøe voxte i saa stor Overslødighed, vores
 lille Have, de Steder, hvor Roserne fordum
 blomstrede, og ikke uden med Taarer har jeg seet
 de hvasse Torne staae nøgne tilbage uden Blade
 og uden Skygge — et sorgeligt Billede paa min
 Skjæbne. Jeg har seet alle de smaa Børn, den
 eneste Skygge af Uskyldighed, der blev tilbage
 paa Jorden, de modtog mig alle med høie Kry-
 deskrig, og viste mig uskramtede Tegn paa Kjer-
 lighed; jeg har talt med Marie, den smukke,
 fromme, kjerlige Marie, jeg har hørt hendes
 Haab om Holmann, og ligget i Armene paa Sel-
 ner, Egnens Stoltthed og Raadgiver. Jeg har
 hørt Kildens fortroelige Murren-risle under Isen,
 jeg har seet den rivende Bæk styrte ned fra Ko-
 den af Egerødderne og flyde ud gjennem Sandet
 i den store Sø, ved hvis kjølige Strandbred jeg
 tilbragte mangen varm Sommerdag, naar jeg
 forladt og kummerfuld skuede Landsbyens lykkel-
 lige Indvaanere og Skovenes hede, rygende
 Dale. Jeg har hilset de stolte, kneisende Bøge,
 den sørgende Gran, den muntre Åsk, den vens-

lige Birk, jeg har seet det røde Leed ind til Konge-Skoven, mine forrige Emaastier, mine hule Bakker, mine høie Klipper, paa hvis steile Klinter jeg har plukket mangt et Jordbær, Alp-hyrdindens kjæreste Frugt. Det var sildigt om Aftenen da jeg kom, Gaardhunden kjendte mig og taug, jeg tittede ind af Vinduet, der var Lys, Marie sad midt paa Gulvet for et stort rundt Bord, omringet af jublende Børn; Selner, den fromme, vise Olding, med sit graa blottede Hoved og nedhængende Solvhaar om Skuldrene, sad ved Arnesfædet og saae smilende paa Marie. Jeg bankede paa Døren, Marie tog Lysen og vilde lukke mig op. Hvem er der? spurgte hun. — En Ulykkelig, svarede jeg i en fremmed Tone, og holdt paa Frits at han ikke skulde røbe mig. Marie aabnede Døren. — Ludvig! — Marie! — Vi sank i hverandres Arme. Selner hørte min Stemme indenfor, og gik ud til mig. Selner! min Fader! raabte jeg, og faldt i hans Arme. Oldingen slyngede dem om mit Liv, — der var en lang Taushed, — og trykkede mig grædende til sit Bryst. Vi gik alle ind i Stuen, min lille Frits indtog sin forrige Plads imellem Jette, Carl og Adelaide, han

fortalte dem alt hvad han havde seet i Byen, og du kan ikke forestille dig, hvor hans Skildring om de Menneſker der rørte os. Først Klokkeren om Natten ſkildtes vi ad, efter at jeg havde ſagt dem alt hvad der var hændtes mig. Marie græd; Adelaides Skjæbne gif hende ſaa nær, og Selner, ſom kiender ethvert Træk i mit Anſigt, reiſte ſig op og ſagde vi ſkulde gaae i Seng. Jeg kysſede hans Haand og vilde gaae. Naar vil du nu igjen forlade mig? ſpurgte han i en om ſorgmodig Tone, og trykkede min Haand, ſom han holdt imellem ſine. — Aldrig, min Fader! aldrig, ingen maa lukke diſſe Dine uden jeg, ſvarede jeg, og Oldingen trykkede mig glad i ſine Arme, og jeg gif ind med Frits. O! Gud Mejnert! hvilke Goleſſer gjennemgysede mit matte, lidende, ſønderknuſte Hierte, da jeg aabnede Døren ind til min Stue, denne lille brune Dør, hvoraf jeg ſaa tit var gaaet ind i Sommer; da jeg traadede nærmere til, lukkede et af de ſmaa Vinduer op, og hvor jeg vendte mig, ſaae mig omringet af diſſe vandte kiære Gjenſtænder. Enhver Plet paa den kalkede Væg, enhver Knast i Gulvet, det ſtribede Omhæng for den grønne Seng, mine ſmaa Krandſe og Skilderier, dit og Ringbergs

Silhouetter, den Krog hvori min Harpe pleiede at staae, fort Rudolf! alt hvad der omgav mig, gjenkaldte mig saa mange Glæder, saa megen Kummer, saa mange blide og ublide Timer, saa mange glade og sorgelige Erindringer, der satte mig i en saa forvirret Stemning, at jeg med Klæderne paa sank om i min Seng, hvor jeg længe, efter at have trættet mit alt for sølende Hjerte, faldt i en dyb Sovn, saa fuld af urolige Drømme, at jeg den følgende Morgen løb ind til Selner, kastede mig ned ved hans Seng, lagde mit Hoved til hans Bryst og græd som et Barn. Jeg kan intet Begreb give dig om min da værende Tilstand, jeg kan ikke skildre dig en eneste af de Kælelser, der dengang gjennemløbende mig saa ængstligt, det var som jeg længe havde været død, og vaagnede nu igjen for evig at drømme. Enhver Lyd forstrækkede mig, enhver alvorlig Tanke bragte mig uvilkaarlig til at gys, jeg trykkede Selners Haand frampagtig i min, vovede ikke at see paa ham, frygtede som om jeg havde begaaet en Misgjerning, og græd over at jeg ikke kunde græde mere. Disse Taarer skænker dit uskyldige Hjerte dig, sagde Oldingen, der

allerede sad ved Arnestedet og læste ved Lyd, ta-
 ber du engang din Ufskyld, staaer du ogsaa i Fare
 for at tabe dit Hjerter, og din Forsængelighed
 vil da gjøre dig til den lastværdigste af alle Skab-
 ninger, din Kjerlighed har gjort dig uheldig,
 din Kummer hæver dig over andre Mennesker,
 og fra det Nieblif af du hører op at elske, vil du
 ogsaa høre op at være dydig; følg dit gode Hjer-
 te, min Søn, ansee Lykken for et Offer, der
 er Dyden værdigt, anslag ikke Forsynet for det
 du kun bør anklage dig selv, og suk aldrig over
 de Lidelser, hvormed du tilkjøbte dig Dyden. Et
 sygt Hjerter er ikke den største Uheld, Følelser
 kan glemmes, men Handlinger, hvis Udsvælse
 nager, ere evige; trøst dig ved din Ungdom,
 Alderdommen er en tung Byrde, og den Rose,
 der engang er visnet, blomstrer aldrig mere.
 Oldingen taug, han trykkede mig ømt til sit ro-
 lige Hjerter, og Marie satte Theebandet paa Bor-
 det. Endogsaa dette Bord erindrede mig om saa
 mange lykkelige Nieblifke; det var her jeg havde
 sat med Adelaide, det var her hun første Gang
 havde seet den gamle Selner, hvis blide Smil
 og milde Godmodighed havde gjort saa stort et
 Indtryk paa hende. Selner mærkede min For-

virring. Hvorfor saa taus? spurgte han, og rakte mig sin Haand over Bordet; — det varme Hjerter er altid taus — det stolte Hjerter, det omme udgyder sig i Taarer eller Fortrolighed. Jeg satte mig tæt op til ham, min lille Adelaide satte sig paa mit Skjod, Frits ved min hoire Side, og Jette ved min venstre, Carl hos sin Moder, Marie begyndte med sin gamle fortrolige Sladdren, og lidt efter lidt lykkedes det hende at stemme mig i en blidere og mildere Tone. Da vi havde drukket Thee, tog Selner mig ved Haanden, og førte mig ned i Haven. Endnu i den kolde Vinter snoede sig en smal Stie igjennem den tykke Sne til Marmormonumentet. "Her hviler min Louise," sagde den Gamle i en bedrøvet, rørende Tone, og tørrede sine vaade Øine, "paa denne Grav tilbringer jeg hver Dag en Time, og en gammel svag 80 aarig Sværmer glemmer ikke paa Bredden af Graven de Drømme han nærede i sin Ungdoms første Morgenrøde. . . . Louises Hjerter er nu koldt som dette Marmor, jeg seer hende ikke mere, og dog er jeg svag nok til at troe hun seer mig. Al min Son! der var en Tid, da det ikke var koldt,

en Tid, da det slog varmt og deeltagende mod mit; hun fulgte mig saa kjerlig paa alle mine Veie, trostede mig naar jeg sørgede, pleiedemig, naar jeg var syg, formildede mit mørke Lune, naar jeg blev tilfidesat for adlet Dumhed og stier-nede Daarer, vidste ved enhver Leilighed i Livet med sin lyse Sjæl og sit fromme Hjerte at for-mindste mine Bekymringer; hun var min Barn-doms huldeste Legesøster, min Ungdoms første Kjerlighed, min Manddoms stolteste Haab, skulde have været min Alderdoms troeste ledsagerinde, og nu? min Søn! nu ere alle disse Indligheder vienede i Graven, Ormene have afgnabet de rødmende Roser, de smukke Dine har ingen Glæds mere, den glatte Hud er fortæret, og kun tørre Knokler ere tilbage af den, der fordam skabte min Himmel paa Jorden. "Min Tid er kort," vedblev han, "den sidste Vinter skue mine Die-ne denne Jord, og snart samles jeg for evig med Louise. Ludvig! naar jeg ikke er mere til, naar mit Hjerte brister og min Sjæl er hos Gud, naar jeg forlader denne Verden, hvis Beundring vor forsængelige Ungdom stræber saa meget efter, vil du da begrave mig her? under denne Steen og ved denne Kiste hvor hun hviler nu?" — Oh! min

Fader! Livet er for kort til at tænke paa Døden — "og dog fik vi kun dette Liv at vi skulle lære at døe! viser ikke denne Sne, og disse graa Haar, og disse visnede Blade, og denne krybende Kulde, at hele Naturen maae døe?" Aldrig, Rudolf! har jeg seet ham stemt saa høitidelig. Louise! sukkede han, og satte sig paa den kolde isbedækkede Steen, Louise! sukkede han næsten umærkelig, og hensank i en lang, dyb, høitidelig Taushed; endelig reiste han sig, og hans Dine vare vaade. "Lover du at begrave mig her?" gjentog han alvorlig. — "Jeg lover det," svarede jeg bedrøvet, og vi gik begge tause ind i Hytten. Marie saae paa Oldingen og blev bekymret. Louises Minde koster dig for mange Taarer, min Fader! sagde hun, og slukkede ham kjerlig i sine Arme. Den Gamle smilede, jeg tog min Harpe og spillede Kingos deilige Sange. Disse Toner formilde os med vor Skjæbne, de fornyede min Sorg, den eneste Erindring jeg har tilbage. Bliv ved min Søn! blev ved, sagde han, og flyttede sig nærmere ind til mig. Børnene lyttede, Marie lod sit Øyetsi synke og tænkte paa Holmann, lille Adelaide stod og lænede sig saa fortrolig op til mig, Frits fortalte

dem at jeg aldrig havde spillet i Byen, og den Gamle glemte sin Kummer, og takkede Herren, der havde ladet ham finde mig. Naar forlader du mig min Søn? spurgte han anden Gang, og saa saa venligt til mig. — Aldrig, min Fader! ved Gud og Abelsaide aldrig. — Det lønne dig Himlen for, sagde han glad og tog sin Hue af. Vi gik hver til sit Arbejde; Marie besorgede Huusholdningen, jeg satte mig ind og læste med Børnene, og Selner fortsatte sin engang begyndte Plan til at forbedre Landvæsenet, et Studium, der fra Barndommen af har været ham saa kjært. Landmanden er den eneste, siger han, hvis Pligter gjøre ham lykkelig, og den eneste, der opfylder Naturens første Bestemmelse. Han skylder ingen Tak for Livets Ophold uden sig selv, og nyder Himlens ædleste Gave i Menneskets høieste Nydelse, en uindskrænket Frihed; han har ikke nødig at fryde for Despotens lænkede Haandlangere, behøver ikke at smigre glatpandede Abefatter og stjernede Lygtemænd, ikke at sukke i gyldne Gemakker, hvoraf Lusten undertiden kan være nok til at quæle en ærlig Mand, ikke at krybe paa Knæerne op af en glimrende Thrones glatte Trapper, og for et truende

Blif staae i Fare for at falde baglænd og knække
 Halsen, frygter ikke for Efterretning om mislyk-
 fede Planer, kjender ingen Herre over sig uden
 Gud, Loven og sin Samvittighed, og skjælver
 ikke for tordnende Tyranners trykkende Uretfær-
 digheder. O lykkelige Landmænd! Naturens
 troeste Sønner! nyder eders Fred, eders Fri-
 hed, eders Lykke, dyrker eders Jord, som eders
 fjætte, dydige Fædre, umisundte; jeg skal fryde
 mig over eders frugtbare Agre og prunkende
 Blomsterkoster, beundre eders Simpelhed, og
 stræbe at naae eders sikke Løn, den, som Arbei-
 de og et roligt Hjerte skjænker eder. For nogle
 Dage siden gif vi alle en Aften ned i Landsbyen,
 det var en klingrende Frost, Maanen skinnede
 klar ned paa den glindsende Wei, Stjernerne
 glintede i Sneen, vore Soller knittede i de ba-
 nede Hjulspor, Barnene løbe rundt om os og for-
 talte hverandre om Grabnerholm og Adelaide, og
 ved ethvert Skridt blev jeg staaende for at see
 den lille Stie jeg saa ofte var gaaet af i Som-
 mer. Da vi dreiede om af Weien ved Steen-
 gjærdet og vilde gaae ned til Landsbyen, mødte
 vi en Bonde, jeg engang havde hjulpet med nogle
 Penge. See, Hr. Brauner! sagde han glad,

og trykkede min Haand saa ærlig, at Taarerne kom mig i Øinene, er De nu her ude hos os igjen, Gud være lovet! ja vor Moer har snasket nok om Dem. Vi maatte gaae ind med ham, og nu blev der saadan en Snakken og saadan en Glæde, Sølvkruset kom paa Bordet, Bænkene bleve afflavede, de engelske Tintallerkener tagne ned af Rækkerne, og Winteræbler af Dragtstøffernes Skufferne. — Ja! og vor rare Comtesse, som vi saadan maatte miste, sagde Manden, og slog med Haanden af Konen, der stod bag ved og rykkede ham i Trøien. Hun var her saamænd inde hos os Dagen førend hun reiste, og var saa mild og saa venlig, endstjondt, Gud bedre det, Taarerne trillede hende ned af Kinderne, og den lille Tykkert, vedblev Manden og pegede hen i Raskelovnstroen paa en lille hvidhoved Dreng, ham gav hun 5 Rdlr.; du hedder Ludvig, sagde hun, og kyssede den Grævling saa han sprællede efter, ja du hedder Ludvig min søde Dreng, gjentog hun vel over hundrede Gange, og trykkede ham op til sin pæne hvide Kjole, saa vor Moer nær havde blevet vred paa Drengen. Saa kom der nu saa mange Bud efter hende her oppe fra Gaarden, men hun gik ind i Episefammeret,

og da saa Pigen var oppe at skumme Gløde, sad hun midt paa Gulvet paa en Skammel med Drengen i sine Arme og græd. Endelig kom den unge Prinds eller hvad han skulde være, og hentede hende. Det skal være en farlig rig Herre, siger man, men det gjorde os saa ondt, for han var ligesom lidt uholdig imod hende, og vor Moer sagde ogsaa reent ud til ham, at han fik en god Kone, og at han maatte være god imod hende; men svarede det Bort, saa svarede han ogsaa, og saa sluddrede han noget Franssk og gif. Da Herskabet reiste ind Dagen efter, gif jeg ude ved Tosteporten og pløiede paa Algeren. Hils Ludvig! raabte Comtessen ud af Vognen, og rækkede sig saa langt ud af Vinduet som hun kunde. Lev vel Mejnert! det trætter mig for meget at fortælle dig mere. — Lev vel.

* * *

Min Sjæl blev kun skabt for at lide, jeg har havt en nye Sorg, og du vil maaskee dog kun see af mig, naar jeg siger dig den. . . . Kæro, min gamle Hund, der fulgte mig troe som min

Skygge, der i tolv Aar ikke har været et Skridt
 fra min Side, der af alle levende Væsener paa
 Jorden tog meest Deel i min Skjæbne — er død.
 Denne Hund, der var hos mig fra min tidligste
 Barndom, som min Fader gav mig to Dage før
 han døde, som altid var med mig, naar jeg
 gjeennemvandrede Skoven, som lyttede ligesaa
 gjerne til Ekkoet som jeg — denne Hund er ikke
 mere. Al Weinert! Adelaide holdt saa meget
 af den, og jeg skulde ikke sørge over dens Død?
 Tolv Aar ledsagede den mig paa alle mine Veie,
 og nu ligger den stille, udstrakt paa Jorden med
 brustne Dine og stirrer paa mig, som om den
 kaldte mig. Bre den Mand, hvis Dine er tørt
 ved Dyrets Lideiser, hans Hjerter føler intet ved
 Menneskets! — Hvor sandt jeg i Livet nogen
 der var mig saa troe, saa hengiven som dette
 arme Dyr? hvor sandt jeg nogen, der elskede mig
 saa uskramtet som den? ingen, Rudolf! ingen
 i hele Verden, og det skulde slet ikke bekymre mig?
 Naar jeg reed ud, løb den ved Siden af min
 Hest, naar jeg badede mig, svømmede den bag
 efter, naar jeg sov i Marken laae den ved mit
 Hoved og vogtede mig, naar jeg sad i Skoven
 under et Træ og var bedrøvet, sprang den høit

op ad mig, logrede med Halsen, sliffede mine Hænder, og tudede, og jublede og hoppede om mig, indtil jeg klappede den, og lod den see, jeg holdt af den. Allerede de sidste Dage havde jeg mærket den var syg, alle muelige Steder fulgte den mig, laae ikke mere om Ratten henne paa sin Pude under Vinduet, men krøb hen ved Hovedgjærdet af min Seng, og søgte ved alle Leiligheder at vise mig, at den kun havde kort Tid tilbage at være hos mig i. I Nat hørte jeg den jamre sig, den vaagne mig med sine Sukke, og jeg stod op og tændte Lys. Jeg kaldte paa den — forgjæves — Kræfterne havde forladt den, den peeb, prøvede paa at reise sig, og sank afmægtig ned for mine Fødder. Karo! skakkels Karo! raabte jeg, og satte mig hen i Vinduet. Den krøb langsom hen til mig, sliffede mine Hænder, logrede saa venlig med Halsen, frympede sig ondt af rystende Kramperækninger, stirrede paa mig, som for at sige mig det sidste Farvel, og kyskede endnu min Haand i det Dieblis dens Die brast. Den strakte Fødderne hurtig hen imod mig, logrede ad mig, udsødte et Suk og døde. Kloffen 6 om Morgen kom Selner ind til mig, jeg havde kastet mig paaflødt paa Sengen, var mismodig, og havde

ikke faaet Gavn i mine Dine. Karo er død, sagde jeg, og Marie forskrækkedes. — Karo er død, gjentog Selner bedrøvet, og vi sørgede som over en troe Ven. Havde du seet dens sidste Farvel, dens venlige Logren og store Lidelser, du vilde selv have ynkedes over den . . . overalt, den elskede mig, og det kan man kun sige om saa saa. Dens Hengivenhed til mig var ikke Interesse eller Forsængelighed, den viste mig kun Kjertegn fordi den holdt af mig, og jeg føler hvert Dieblig Sorg over dens Tab. Naar jeg nu gaaer ud, er jeg saa alene, ingen følger mig mere, ingen vogter mig naar jeg sover, ingen advarer mig for Menneſter jeg kun kan frygte, og jeg kan ikke beskrive dig, hvad jeg i dette Dieblig føler ved at see Spor af dens Trin aftrykte i Sneen. Rudolf! du spotter mig, Taarer over en Hund, der ikke kjendte Dyder og Pligter, vil du sige. . . O! vise Daare! Hunden opfyldte sine Pligter uden at kjende dem; Menneſkene kjende dem, og opfyldte dem ikke. Hvad er vel bedst?

Du troede nok jeg var død, Rudolf! og rigtig nok har jeg heller ikke været langt fra det. Over i tretten Uger har jeg lagt søg, man troede mit Hjerte skulde bryde, og jeg ventede hver Dag med Længsel paa dets sidste Slag; man sørgede over at jeg skulde døe, og jeg? — jeg sørger over at jeg lever. — Andreas Holmann er kommet, det var hans sidste Reise, han har fortjent meget paa den, har kjøbt sig temmelig store Jorde til Huset, og vil være Landmand. Marie er uden for sig selv af Glæde, Børnene holde meget af deres Fader, og Selner tager Deel i deres Lykke. Siden Holmann er kommet hjem, er man blevet meget munter her i Huset, og denne Munterhed gjør mig endnu mere bedrovet; jo mere Glæde uden for mig, des mere Sorg indvortes, og jeg føler at den Mand, som Kjerlighed har gjort uslykkelig, er Kjerlighedene i Stand til at gjøre lykkelig. Jeg har tabt min Roe, min forrige Munterhed og mit glade Lune, jeg søger altid Eensomhed, flyr endogsaa Menneskene hjemme, fordi de ere glade, og tilbringer den meste Deel af de kolde Vinterdage i Sko-

vene, hvor man ofte har fundet mig hensunket i Betragtninger under et Træ, med Adelaides Ravn ridset i den dybe Sne. Selner taler nu kun sjælden til mig om at undertrykke min Lidskab, han seer det vilde være uden Nytte, og endstjønt han antager Fornusten for alnægtig, maae han dog tilstaae, at der gives Gølelser, som den ikke er stærk nok til at kunde undertrykke. Jeg taler kun sjælden med nogen, men da jeg har drømt at Adelaide er syg, spørger jeg ethvert Menneske jeg møder, om han ikke for nylig har været i Byen. Holmann betragter mig næsten som vanvittig, og naar jeg engang imellem taler længe med ham, seer han forundret paa mig, som om han vilde sige: du er dog ikke saa gandske affindig. Andreas Holmann er en lille, smuk, temmelig søer Mand, med soelbrændte Kinder, sort Haar og hvide Tænder, han er et af disse almindelige Hverdagsmennesker, hvis hele Karakter man kjender ved første Blik, hans indskrænkede lykkelige Hjerter forstyrres aldrig hans Roe, han er ærlig, god og arbeidsom, taler meget om sine Reiser, og de Tigre, Løver og Elefanter, der stode paa Strandbredden og truede at opsluge dem, da Skibet fandrede, opsyk-

der alle sine Pligter i Livet uden Klager, fordi det intet koster ham at opfylde dem, er altid munter og synger, taler meget og bander lidet, bærer megen Agtelse for Selner, og elsker Marie, fordi han vilde holde det for en stor Skam, om han ikke gjorde det. Jeg vil til Byen, Selner forbyder mig det, jeg taler høit i Eevne om denne Reise, fortæller hver Dag om Adelaides Sygdom, og ønsker, som den eneste og sidste Gave af Himlen, kun endnu engang at see hende. Jeg lader Hestene spænde for hver Morgen, Selner lader dem spænde fra, og alle mine Bestræbelser for at komme til at reise ere forgjæves. Han taler hver Dag til mig om Baren, om Berden og Rygter, Marie giver ham Ret, og jeg? — jeg sidder stille og leer hver Gang han nævner Mennesker. Dersom du saae mig, du vilde ikke mere kunde gjenkjende et eneste Træk i det Ansigt, der engang var dig saa kjert; mine røde fordum altid saa blussende Kinder ere blevne blege, mine mørke Dine indfaldne og uden Tid, mine Smil ere bortdøde. Jeg er ikke mere den muntre Brauner, som ofte fik den undertiden alt for alvorlige Mejnert selv til at smile; mit Blik er skarpt, jeg undgaaer enhver

Samtale, spiller ikke mere paa min Harpe,
gaaer taus som en Gjenganger, og taler med
min Skygge.

*) — Ach warum sah ich dich?
O warum lehrtest du die Liebe mich,
Die Liebe, die ich nie erfahren, kennen?
War's mir zum Elend mein Gefühl zu schärfen?
O warum liebest du mich nicht der stille,
Der frohen Einfalt, der ich sorgenfrei,
Gleich einem Kind, im sichern Schoße lag?
Da war ich glücklich. Keine Wunsch empörten
Mein heitres Herz, der Himmel war allein
Der Gegenstand der zärtlichen Begierden.
O warinn mustest du mich lieben lehren?

Selner trøster mig, han raader mig til Arbejde,
taler i den sørgende Faders ømmeste Tone, beder
mig i de mildeste Udtryk at forandre mig, for-
tæller mig om Louise, hendes Hjerter, hendes
Kjerlighed, hendes Død, fælder Taarer under
Fortællingen, og er ikke i Stand til at faae mig
opmærksom. Han behandler mig med al mulig
Omhed, leger for mig, som for et sygt Barn,
sidder inde hos mig om Aftenerne, taler om sine

*) Wielands Melinde Tom. 34.

Ungdoms første Drømme, om Verdens Fordomme,
 me, Menneskenes Daarskaber og de Uretfærdig-
 heder man har begaaet imod ham, viser mig
 hvordan Indbildningskraften, som en Løgtemand,
 der farer hid og did, leder os vild; at man først
 paa Bredden af Graven faaer igjen de rigtige
 Begreber, man havde i Barndommen, at Thro-
 ners Glands og Verdens Beundring ikke veier op
 imod et eneste Smil af en rolig Samvittighed,
 og saa meget andet, som Kummer og Erfaren-
 hed har lært ham. Jeg hører ham ikke, kaster
 mig med de heftigste Udbrud af Smerte i hans
 Arme, udgyder de varmeste Taarer ved hans
 Bryst, og bønfaller ham om at lade mig reise.

*) O Bonnetage, gleich den Stunden,
 In ihrem Anschau'n zugebracht,
 O Wochen, gleich dem Traum in einer Sommer-
 nacht,

Geliebter Traum! der längst verschwunden,
 Noch durch Erinner'ung glücklich macht!
 Wo seid ihr hin, ihr unbereuten Freuden,
 Du Blüthe der Empfindsamkeit,

*) Wielands die erste Liebe.

Um die wir jene goldne Zeit,
 Schuldloser Unerfahrenheit,
 Und unbesorgter Sicherheit,
 Und wesenloser Lust, und wesenloser Leiden,
 (Mit aller ihrer Eitelkeit)
 In weisern Tagen oft beneiden;
 Du erster Druck von ihrer sanften Hand,
 Und du, mit dem ich mein entflohn's Leben
 Auf ihren Lippen wieder fand.
 Du erster Kuß — Euch kann kein Gott mir wieder
 geben!

g * *

I dette Dieblif gif Selner fra mig, han har
 været hos mig over en Time, og da jeg Dag og
 Nat ikke taler om andet end om at reise til Byen,
 og han frygter jeg skulde blive syg om han næg-
 tede mig det, har han endelig givet mig Tillæ-
 delse at reise. Jeg talte ham med en Hestighed,
 som bragte ham til at smile; han forlod mig, og
 nu skæer jeg Karlen trække Hestene ud af Stalden.
 Glæd dig Mejnert! glæd dig med mig, inden
 Aften er jeg i Byen, staaer uden for hendes Vin-

duer, seer det Huus hvori hun boer, de Trap-
per hvoraf hun har gaaet op, de Gader hvor hun
har kjørt igjennem, og kan maaſkee ogsaa faae et
Glimt af hende at see, en Tone af hendes Stemme at
høre. Saligheder! som jeg ikke vilde bortbytte for
en Throne. Vognen kjører frem, Marie lægger
Reisekappen paa Sædet, hun kalder paa mig.—
Lev vel, Rudolf! lev vel.

R * *

Hvad har jeg seet? . . . Ak! hvorfor blev jeg
ikke hvor jeg var? hvad vilde jeg i Byen? hvad
vilde jeg gaae større Ulykker i Møde, end dem
jeg allerede har prøvet? Grumme Skjæbne! veed
du endnu at opfinde flere Sorger for et døende
Hjerte? . . . Hun er Moder, Rudolf! Ades
laide er Moder til en Søn. . . . Nu saa være
da for evig glemt alle disse salige Dieblkke, saa
være da uddød enhver Drøm, enhver Tanke, et
hvert Haab om Adelaide, saa udslukkes i Mørk-
hedens evige Nat enhver Gnist af disse hellige
Erindringer, der udgjorde min eneste Nydelse;

stille skal jeg begræde min Sorg, og mine En-
 somheds Taarer skal rinde ufsjendte uden Vidner,
 uden Haab om Lindring, og fordoble mine Smer-
 ter. . . . Ja! glemme dig maae jeg, aldrig
 skal jeg mere udtale Navnet Adelaide, aldrig skal
 jeg . . . hvad siger jeg? glemme dig Adelaide?
 aldrig mere udtale dit Navn, den eneste trøsten-
 de Lyd for mit lidende Hjerte. . . . Rei Ulyk-
 keligste blandt alle Dødelige, ulykkeligere endnu
 end jeg selv, jeg skal aldrig glemme dig, dit
 Navn skal lukke mit Die, som det aabnede mit
 Hjerte, jeg skal døe med dig, som jeg levede
 med dig, og den sidste Følelse af Livet skal blive
 det første Glimt af Haabet. . . . Adelaide!
 jeg faae dig! ja Mejnert! jeg har seet hende,
 bleg, skjælvende, hentæret som en Skygge. Det
 funklende Die har ingen Glands mere, og stille
 Taarer rinde sagte ned over de lilliefarvede Kin-
 der, lig Duggen en Sommermorgen af en fal-
 met døende Rose. Klokker tre om Eftermidda-
 gen kom jeg til Byen; da jeg vilde kjøre om af en
 Gade, blev jeg standset af en Politiebetjent, der
 havde Vagt paa Hjørnet, han sagde mig, at
 der var en Liigprocession høiere oppe i Gaden,
 og at jeg ikke kunde komme frem. Jeg stod af

Bognen, lod Kudsten kjøre tilbage, og blev ved at gaae frem. Da jeg kom forbi Kirken, saae jeg en lang Række Bogne holde uden for, en pragtig Liigbogn rumlede ud af Porten, og da den første Karet blev aabnet, stode Byrgnang og Kammerjunker v. Hartner ud og gik ind i Kirken. Hartners Die faldt paa mig, han gjenkjendte mig og hilsede; Byrgnang hvidskede til ham hvem det var han havde hilset, og jeg kunde see paa Hertugens Ansigt, at Hartner havde sagt ham det var mig. — Hvem bliver begravet i Dag? spurgte jeg en gammel Mand, der stod og lænede sig saa melankolsk op til Muren. Grevinde Hartner, sagde han i en forunderlig giennemtrængende Tone, og smilede som om han misundte hende den aabnede Grav. Jeg gik uden for Byrgnangs forrige Gaard, der vare komne andre Gardiner i Binduerne, Porten stod fuld af Morianner, og der holdt en pragtig Equipage langt inde i Gaarden. Jeg spurgte om Hertugen af Byrgnang boede der endnu. — Nei han er flyttet, svarede en af Tjenerne mig, uden at kunne sige mig hvorhen. Jeg erindrede mig ikke at Geheimeraad Warberg havde kjøbt min Moders Gaard, i det mindste vidste jeg ikke

om han allerede var flyttet ind, og da jeg var i samme Gade, hvor han havde boet før, gik jeg derop, dels for at høre nogle Rentepenge, dels ogsaa for at faae at vide af ham hvor Borgnangs var flyttet hen. Da jeg gik op af Trapperne mødte jeg nogle Tienere klædt i sort med hvide Baand om Hartene og paa Skuldrene, men uden at tænke noget videre paa det, greb jeg fat i Laasen paa den venstre Dør, og gik ind hvor jeg var vant at gaae ind til Barbergs Værelser. Der vare ingen i de to første Stuer, og da jeg aabnede Døren ind til et lille Kabinet, saae jeg i et Speil, der hang lige over for, et Fruentimmer klædt i Sort, knælende for en Bugge. Hun laae længe paa Knæ, strækkede Barnets smaa Hænder imod Himlen, og tog det efter en lang Bøn op af Buggen, og vilde gaae ind i et af de nærmeste Værelser. Boer Geheimeraad Barberg ikke her? spurgte jeg, og bukkede dybt for dette Fruentimmer, hvis Ansigt jeg endnu ikke havde seet. — Han er flyttet, svarede hun mig i en stille sørgende Tone, og vendte Hovedet om for at see mig. Jeg betragter hende længe, hun udstøner et sagte Suk, synker ned i det ene Knæ, og i det Dieblig Barnet styrter

ud af hendes Favn, løber jeg til, griber det i
 Hædet, og lægger det i hendes Arme.
 Mejnert! det var Adelaides Barn, og det var
 Adelaide, der holdt det i sine Arme. I det Die-
 blif jeg giver hende Barnet, gjenfjender jeg hen-
 de. Adelaide! raabte jeg med Taarerne i Øi-
 nene, og blev staaende midt for hende som for-
 stenet. — Endnu engang hos dig, sagde hun,
 og sank ængstlig bævende ned til mit Bryst, jeg
 trykkede et Kys paa hendes Læber, med et Skrig
 foer hun ud af mine Arme, og lagde Drengen
 til sit Bryst. Du er Moder Adelaide! far evig
 vel, du er Moder! raabte jeg, og styrtede hen
 imod Døren; i dette Dieblif høre vi Byrignangs
 Stemme paa Trapperne. Retfærdige Gud!
 skreeg Adelaide, og sank bleg om paa en Stool.
 Jeg lagde Drengen i Buggen, Stemmen kom
 nærmere og nærmere, og Adelaide pegede hen til
 et Gardin, uden at kunne sige et eneste Ord.
 Jeg springer hurtig bag Gardinet, Adelaide fa-
 ster sig ned for Buggen, og Byrignang træder
 ind af Døren med en Deel Fremmede. De maa
 dog see min Søn, siger han, og fører dem til
 Buggen. Adelaide skjælver, Byrignang spørger
 hende om hun er syg, og ringer paa hendes

Kammerpige. Pigen kommer ind, Hertugen siger hun skal hente Vand, og da hun vil gaae bag ved Gardinet for at hente det, bliver hun mig vaer, og farer midt ud paa Gulvet med et Skrig; man spørger hende hvorfor hun skriger, hun bliver staaende, tier og ryster af Angest, man trænger stærkt ind paa hende, og da Byrgnang seer Adelaide blive blegere og blegere, og Pigen blev staaende hvor hun stod, gif han selv hen til Servanten, trak Gardinet heelt tilbage, og fandt mig. Du kan tænke dig hvilken besynderlig Forlegenhed det hele Selskab kom i, den ene saae paa den anden, Byrgnang blev staaende med Gardinet i Haanden som en Steenstøtte, og Adelaide sank afmægtig ned for Buggen, man maatte bære hende ind i hendes Sovestue, og alle mine Bestræbelser for at overbevise Byrgnang om, at vi vare uskyldige, vare forgjæves. Næste Dag gif jeg op til ham, jeg blev ikke taget imod; jeg skrev ham to Gange til, fortalte ham hans Feiltagelse, og fik mine Breve ubrækkede sendte tilbage. Da jeg gif fra ham, mødte jeg Hyrder paa Gaden, han blev meget forundret ved at see mig levende, og fortalte mig at Rygtet gif jeg var stukket ihjel, Astenen i Forveien

af Hertug Byrghang i hans Kones Minnesfue,
han havde hørt det forsikre af forskjellige Men-
nesker, og modtog mig med saa megen Glæde,
og saa ustrømtede Kjertegn, — som tydelig over-
beviste mig om, at han havde troet Røgtet.
Jeg fortalte Hørder alt, han sagde jeg maatte
gaae op til Byrghang, vi fulgtes ad, men Tje-
nerne havde Ordre til ikke at indlade nogen.
Man talede meget om at Byrghangs Financer
vare dirangerede; en Bank i Italien, hvor alle
hans Penge stod, skal være taget af Franskmæn-
dene, og meer end et Aar troede man ikke han
kunde holde det ud. . . . Mejnert! gys du
ikke? Adelaide bestjæmmet, udsat for Armod,
foragtet, forladt af alle Mennesker. . . Herre!
Herre! jeg overlader hende i dine Hænder, du,
som gav hende Livet, du redde hende.

* * *

Endogsaa du Mejnert! endogsaa du min fjære
elskede Mejnert! der skulde lindre mine Sorger
ved Deeltagelse, Venskabs høieste Pligt, der
skulde erstatte mig Lykkens og Kjerlighed's Tab,

skulde trøste mig i mine Lidelser, og opreise mit faldne Mod, endogsaa du bebreider mig mit sille, eensomme Liv, taler om mine Pligter, min Stilling, min Bestemmelse med en Haardhed, jeg kun havde ventet mig af mine Fiender. Du burde tilgive mig, skaane den Ulykkelige, og bære over med et lidende Hjerte, dersom du troede jeg feilede, men Held mig! jeg trænger hverken til din eller til noget Mennekses Tilgivelse. Du har saa ofte før talt til mig om det samme, og jeg har for din egen Skyld ikke villet svare dig, da det i dine Dine vilde ansees for et Forsvar, som dog ved Gud har intet mindre til Hensyn; imidlertid nøde dine idelig gjentagne Spørsmåale mig dertil. Her er det!

Selner! Frihedens og Sandhedens fjæfste Forsvarer, nærmer sig sine Dages Ende, han er gammel, svag, og undertiden meget sygelig, han trænger ofte til min Hielp, støtter sig paa mig, som paa Haabets evige Klipper, elsker mig som sin Søn, og kan ingen andre lide om sig end mig. Jeg følger ham ved ethvert Skridt, hører ham gjerne tale om Louise, tager Deel i hans Kummer, lindrer den naar jeg kan, og er ham det kierefte han eier paa Jorden. Jeg elsker ham

som en kjerlig Son sin døende Fader, kjen-
 ingen i Verden, hvis store Opofrelser for Sand-
 hed, hvis blide, fromme Siel, hvis sømme,
 Kjerlighedssfulde Hjerter jeg agter saa høit som
 hans; han lærte mig at kjende Menneskene, og
 kjende mig selv, han viste mig, hvad vi ere og
 hvad vi kunne være, han adspredte den Taage
 for mig, som Vanen, Fordomme og vores Op-
 dragelse indhyller os i, og som ellers først bry-
 ster med Døden. Ham skylder jeg min Fred i
 Livet, min Samvittigheds Røe, min Tilfreds-
 hed med mig selv og min Taalmodighed midt i
 mine Lidelser. At pleie ham, at opofre mit Liv
 til hans Tjeneste, skal være min første og min
 kjæreste Pligt, og kunde jeg endnu forskaffe dens
 ne ædle, værdige Olding nogle behagelige Die-
 blikke inden han udaandede sit sidste Suk, jeg
 vilde takke Herren, der skabte mig, velsigne mi-
 ne Ulykker, og være stolt af mit Kald. Nei,
 nei min Ven! Selner forlader jeg aldrig, før
 end Graven og Skjæbnen skiller mig fra ham.
 Her vil jeg leve, og her vil jeg døe, her i denne
 Hytte, hvor jeg første Gang fandt Mennesker,
 hvor jeg fandt en Fader, der kjendte det menne-
 skelige Hjerter, og vidste at lindre dets Qualer,

hvis milde Bliisdom bestod i at udøve Dyden, skaane den Ulykkelige, tilgive den Feilende, og oplyse den Fordomsfulde, hvor jeg saae Frihedens Træ spire i Lye af Naturen og Sandhed, det Træ, i hvis kvægende Skygger alle saa gierne onste at hvile, uden at erindre sig, at dette Træ kun grønnes ved Dydens hellige Tempel. Her skal jeg leve rolig, og tryk for Forsængelighedens Angreb, yndet af mine Naboer, elsket af mine Venner, frygtet af den Rastefulde, til Spot for Daarer, misundt af den Vise, og beundret, Mejnert! beundret af ingen; langt fra glimrende Hoffers pragtfulde Sale, langt fra Riidskedsmandens tomme Fryd, langt fra en Verden, der ikke kiender Dyden, og langt fra Mennesker, der ikke veed at sætte Priis paa de Glæder, som Uskyld og et ufordærvet Hjerter ene kan skænke. Hvad er Smilet af en Kyrste, Menneskenes Hylding, Verdens Beundring imod en eneste af disse simple, rene, hellige Glæder? Kan Lyden af Guld, Glandsen af Juveler, Synet af folde Marmorstøtter veie op imod en eneste Straale af den opgaaende Soel eller en lille Blomst paa Marken? Kan Kunsten overgaae Naturen? Himlen skænkede mig et Hjerter, jeg for-

drer kun at elles! og det forstaae Menneſkene ikke. Jeg ſogte længe, jeg gjennemledte Kyrſtens Slotter, og den Armes Hytter, gjennemledte Templerne ſelv, og giøs ved ingen at finde. Her fandt jeg alt hvad den Ulykkelige kan finde, alt hvad nogen Dødelig vover at ønske ſig paa Jorden. Det grønne, Bladene, Træerne, den hele Natur ſmiler mig ſaa kjerlig i Møde, kun Menneſkene ſee vredt til mig; der er maaskee ikke en under Solen, der under mig det vel, naar jeg undtager Selner og Marie, hvorfor ſkulde jeg da forlade dem, der elſke mig, og ſøge Menneſker, der hade mig? hvorfor? for at tilfredsſtille en tom Lyd om Beſtemmelse og Pligt — dyrebare Navne, ſom Menneſkene ſaa ſkjændigen misbruge for at indhulle deres Forſængelighed med — for at hæve mig til en Throne, hvis Glæde jeg foragter, for at regjere over Menneſker, jeg ikke kan elſke, eller maaskee rettere for at neddæmpe den Spot, ſom forfølger den, der hæver ſig over Sædvaner. Al Meinert! Naturen ſkabte mig, og kun den ſkylder jeg Pligter; hvad kan jeg for at man har forvirrede Begreber? hvad kan den Viſe til, at han ſædes i en Daareſte? Le vrai bonheur de l'homme,

siger Jean Jacques, est de vivre seul, de man-
 ger des fruits sauvages, de dormir sur la ter-
 re nue, ou dans le creux d'un arbre, et de ne
 jamais penser. Lad dem spotte, engang vil
 man vel ogsaa glemme mig, og død for Verden
 udslukt af de Menneskers Erindring, der engang
 kjendte og elskede mig, glemt af dem, der mis-
 undte mig, tilgivende andre og tilfreds med mig
 selv, skal jeg her i denne Hytte tilbringe mine
 Dage med Glæde, og ende dem med Røe, Be-
 ne vivit, qui latuit. Sørgende og stille, som
 den der drømte sig i Himlen, og finder sig paa
 Jorden, skal jeg inddele mit Liv imellem nyttige
 Epøler, Trøst for den Lidende og Hjælp for den
 Trængende, jeg skal ikke skade nogen, ikke for-
 styrre nogens Planer, taale deres Spot og de-
 res Forhaanelser med Overbærenhed, angre at
 der er ingen der elsker mig, og naar saa Døden
 overrumpler mig i en Kreds af Mennesker, der
 agte mig, skal jeg glad synke ned i dens venlige
 Arme, takke Livets Herre, der skabte Døden,
 og slumre hen i den evige Fred med Samvittig-
 hedens Røe, og den glade Overbeviisning om,
 at jeg ikke efterlader noget Menneske paa Jor-
 den, hvis Had jeg fortjente. Livet er saa kort,

Mejnert! og Glæderne saa faa, hvert Skridt
 vi gaae er et Skridt nærmere Graven; lader os
 handle saaledes, at vi intet skal have at bebreide
 os ved det sidste. Menneskene ere ikke skabte for
 mig, eller rettere, jeg er ikke skabt for dem,
 mine Glæder ere andre end deres, mine Hensig-
 ter andre, jeg har ingen Ønsker, ingen Planer,
 Naturen er det eneste, der kan fryde mig, og et
 grønt Blad, en rislende Bæk, en speilklar Kil-
 de, kjølige Skygger af eensomme Lunde udgjøre
 mit Livs høieste Nydelse. Hvor Bladene visne,
 sørger jeg, jeg blegner med den falmende Rose,
 sukker, naar Naturen aflægger sin Pragt, sum-
 rer om Vinteren som Planterne, og vaagner
 igjen ved Vaarsolens smilende Straaler. Hvad
 skulde jeg i Byen? hvad skulde jeg blandt Men-
 nesker, der hverken tænke, føle eller handle som
 jeg? mine Søder, mine Skikke og mine Begre-
 ber kunde aldrig blive deres, ligesaa lidet som
 deres nogensinde kunde blive mine, jeg vilde sør-
 ge over deres Daarskaber, ynke deres Cyster,
 deres Glæder, deres frygtelige Misundelse, gys-
 e over deres Fordomme, deres Forsængelighed,
 deres Begreber om Dyden, og det Slør, hvori
 de veed at indhylle de skrækkeligste Laster, sly-

dem af Kjerlighed, og frygte deres Hævn. Naar jeg sidder her ved Selners Side, omringet af Mennesker, der forstaae at elske, hvis Interesse aldrig afvang dem et Smil, som kun bære Agtelse for Sandhed og Dyd, og aldrig blinkede ved Despotens truende Scepter, naar jeg i deres glade Blik læser min saligste Løn, naar Marie rækker mig Haanden, og Holmann med Taarerne i Øinene trykker mig til det Bryst, der aldrig kjendte Svig; naar jeg sammenligner dem med andre, stuer ud i det store Rum, og betragter disse Mennesker, kun Skygger af det Naturen skabte dem til. Af Mejnert! ikke et eneste, der kunde elske mig, saa gyser jeg, synker grædende om i Selners Arme, og takker Almagts Guddom for denne Olding. Hvad skulde der da vel være i Verden, som kunde erstatte mig disse Menneskers Tab? . . . Daarers Beundring, Forsængelighedens Tilfredsstillelse, Haabet om store Embeder, og endelig, naar der skee Mirakler, Besiddelsen af en Krone. Nu! og hvad skulde jeg da der? gjøre mit Folk lykkelig — prægtige Ord, men ogsaa kun Ord. Ingen kan gjøre Folket lykkelig, uden Folket selv, bidrage til at fremme dets

Hensigter, sætte Love for Lasterne og Straf for de Lastefulde, opfylde deres Ønsker, indskrænke de slette Handlinger, indskrænke Kælelsernes Nætringer, men aldrig Kælelserne selv; og bliver Tyven, der higer efter at stjæle, mindre Tyv, fordi man kaster ham i Fængsel? Den eneste sande Lykke paa Jorden er Dyden, og den formaar ingen Gyste at præge i Folkets Sjæl. Hvorfor skulde jeg da forlade alt hvad jeg har kjert i Livet? opgive den visse Overbeviisning om et stille Liv, for et tomt usikkert Haab om en Krone, jeg dog var for svag til at bære? Nei, nei Mennesker! nyder eders stoiende Glæder, eders Forsængeligheds seirende Triumfer, ikke vil jeg misunde eder, men rolig betragte Juvelerne, ikke sandt, Thronens meest forforiskke Attributer? uden at lukke mine Øine af Frygt for de skal skinne for stærkt. Min Samvittigheds Fred, min Røe, min Tilfredshed med mig selv, og mine Handlinger er mig for kjer og for vigtig til, at jeg skulde ofre den for Daarernes Domme, og du vil dog tilstaae mig, kjære Medmættede! at Omgang med Menneskene vist ikke forbedrer os, og det er jo gandske rimeligt. Enes

boeren lever med sig selv, er ikke saa mange
 Fristelser underkastet, henrides ikke saa let af
 Mængden og dens forvirrede Begreber, er mere
 opmærksom paa sig selv og sine Handlinger, og
 kjender sig nok til at kunne undgaade de Farer,
 han godt kan forudsee vil møde ham; i Verden
 derimod ere Sytterne flere, man har mange Be-
 skæftigelser, tænker saa meget paa andre, at
 man ikke kan tænke paa sig selv, og glemmer saa
 let det vigtigste for det vigtigere. I Tensomhed
 lærer man at kjende sig selv og elske andre, i Sel-
 skab lærer man ingen af Delene, enhver viser sig
 altid der som han ikke er, og du veed jeg aldrig
 har holdt af Maskerade. Her har du da mit
 Svar, gaae nu hen og viis det til den hele Ver-
 den, giv det i Hænderne paa dine Philosopher,
 og naar du saa har udleet, saa spørg dig selv
 hvo der handler rigtigst, hvo der handler meest
 overensstemmende med Moralloven, enten jeg,
 der i Naturens Skjød hendorager mit Liv i stille
 Fred, omringet af Mennesker der ikke elske mig
 uden for mit gode Hjerte, uden Frygt for at
 blive miskjendt, uden Frygt for forulykkede Plæ-
 ner, uden at angstes af Trudslar, og være ban-
 ge for man foretrækker mig for andre, hvis

Kundskaber og Vettigheder ere større og ældre end mine, eller du, der indeslutter dig i den tykke Byelust med lærde Mennesker og lærde Bøger, for at udfinde Ord til Forsvar for eders indhyllende Sofismer, der anvende eders hele Liv uden Glæder for eder selv og uden Nytte for andre, paa at forsvare Sætninger, eders spidsfindige Grandforskning har opfundet, ikke af Lyst til at gavne, men af blot Forsængelighed, fordi I ikke kan udmærke eder paa anden Maade; som dadle andre, taler altid om Pligter, og opfylder dog egentlig ingen. O Philosophie, siger Rousseau, combien tu prends de peine a retracir les coeurs, a rendre les hommes petits! . . .

g * *

Staven er brudt, Mejnert! jeg hører Skæbnens Torden rulle over mit Hoved. — Selner er død.

Selner er død! — Denne fromme 81 aarige Olding, der ikke i sit hele Liv har gjort et eneste Menneſke imod, uden ved ſin Død, han, hvis ſtille, ædle, sømme, føleſſesfulde Hjertertrak ſig enhver Kjerlighed, ſom hans blide Aaſyn og ſølvgraae Lokker indgjød Agteſſe, han, der tilgav alle Fornærmelſer, der ſatte Dyden og Gud i Kjerlighed, der med Fromhed og Sagtmodighed bar alle ſine Lidelſer uden at knurre, han, hvis blide Sjæl, hvis fromme Hjerter, hvis Strængighed i Sæder jeg ikke er ſtærk nok til at kunne ſchildre dig, der ikke kaldte det ſtort at være ond, ikke ſvag at være god, — han er ikke mere. Det var i Søndags Aftes Klokken 8 den første Junii, vi havde været ude i Skoven, han klagede over Trykken for Brøſtet og gik i Seng. Klokken 9 rakte han mig Haanden og bad jeg vilde reiſe ham op. "Min Tid er forbi," ſagde han, "fører mig til Louiſes Grav." Holmann og jeg toge ham hver under ſin Arm, Marie og alle Børnene fulgte ſtille grædende bag efter, vi gik ned i Haven og ſatte ham ved det

kolde Marmor. Da vi vare komne til Graven,
 satte han sig ned paa en Bænk under Jasminer-
 ne og græd. — Jeg havde Lust at høre din Har-
 pe engang endnu, sagde han, trykkede min
 Haand og pegede hen til Grønsøret, hvor han
 vilde jeg skulde sidde. Jeg hentede Harpen, Marie
 sang til, det var en af Thaarups rørende Sange,
 og da jeg havde spillet et Vers, sank han suk-
 kende ned ved mit Bryst. "Det er forbi," sag-
 de han, "det er forbi, mine Børn! min sidste
 Time er kommet, jeg føler Døden nærme sig,
 snart skal jeg forlade eder, snart skal jeg for-
 evig samles med Louise . . . lever vel . . .
 glemmer aldrig Dyden . . . glemmer aldrig
 eders Fader!" Hans Hoved sank dybere og dy-
 bere ned i mine Arme, han rakte os alle Haan-
 den, trykkede os kjerligt til sit Hjerte, omfav-
 nede Marmoret, smilede og døde. Det var
 kun et Dieblif, og i dette Dieblif rovede Skjæb-
 nen mig alt, hvad den engang havde skænket
 mig. — Rikhard Selner er ikke mere; Træerne
 suse, Bækkene risler, Fuglene klage, Naturen
 sukker: Rikhard Selner er ikke mere. Nu har
 jeg seet to Mennesker døe, Himlen bevare mig
 fra at see den tredie! jeg troer ikke jeg vilde lide

halv saa meget ved selv at døe. Oh! du skulde
 have seet ham! endnu i Døden den samme smil-
 lende Fred i hans Ansigt som i Livet, han tog
 sin Hue saa religiøs af, knælede for Herren, til-
 smilede os alle det evige Arbejd, og døde saale-
 des med Gud paa sine Læber og Himlen i sit
 Hierte. Ingen Forbandelser hvile over ham i
 Graven, ingen vover at sige et eneste Ord til
 hans Bannere; her er stille overalt, Ma-
 rie synger ikke mere, Børnene lege ikke, jeg har
 slaaet Laas for min Harpe, Holmann sidder i
 Selners forrige Krog med taarefulde Dine og
 stirrer ned i Jorden, hele Landsbyen sørger, og
 enhver der kiendte ham begræder hans Tab. O
 Mennesker! hvorfor ville I hellere beundres end
 agtes? hellere frygtes end elstes? har da Kjærlig-
 heds saa ringe et Værd i eders Dine? eller hol-
 de I det ikke for stort at være elskede? Al!
 Mejnert! hvo der var død som han! hvo der
 fortiente at døe som han! I Morgen skal han
 begraves, jeg har seet ham i Dag for sidste
 Gang, jeg har seet det brustne Hie, de stive Ar-
 me, de blege Kinder, jeg har kysset de kolde Læ-
 ber, hældet mig til det tause, føleløse Bryst, og
 vædet det med Sorgens varmeste Taarer. Det

var sidste Gang, Kisten er slaaet til, og i Morgen skal den sættes i Jorden. Jeg kan ikke være her længere, jeg kan ikke taale at see man begraver ham; i Eftermiddag reiser jeg til Byen, og saa? — Ak! hvo der var i Graven hos Selner!

§ * *

Jeg er ikke mere i mit Fødeland; efter at jeg havde taget Afsked med Marie og Holmann og med Emilies Samtykke overladt Frits til deres Omsorg, reiste jeg til Byen. Byrignangs Barn er dødt, deres Formue er tabt, Hertugen og Adelaide ere reiste til London, hvorfra man siger han skal gaae som Envoie fra Hoffet til Paris. Jeg kommer nu atter i Verden, omgaaes atter Menneskene, og finder dem ligesaa egoistiske og udeeltagende uden for mit Fødeland, som jeg fandt dem inden for det. Vexler og Handel, Politik, Kroner og Konger er det eneste man taler om, og jeg føler at Mennesket bryder sig mindst om Mennesket. Jeg lever her et ganske modsat Liv af hvad jeg levede for, jeg er ude hver Dag, har Adresser til de fornemste Huse,

er paa Comoedier, Baller og Concerter, trods-
 fer min Skjæbne, og hæbner mig paa den saa
 godt jeg kan. Jeg kommer i de første Selskaber,
 bukter for Berterne, roser Bertindernes Smag
 i Ameublementet, gjør Cour til deres Døttre,
 betroer dem Hemmeligheder som hele Verden maa
 vide, følger dem paa offentlige Spadseretoure,
 laaner dem fransk Lecture, og glemmer aldrig at
 rose Haarloffen over det venstre Øie. C'est un
 homme d'education, hvidsker man hverandre i
 Ørene, han danser godt, spiller alle Slags
 Spil, klæder sig med Smag, skærer prægtig en
 Dyreryg for, og gjør sine ordentlige Visiter.
 Er hat Geld, siger Mændene, og gjør sig til af
 at have mig til Bords. Det er et ærligt ungt
 Menneske, sige Fruerne, naar jeg fortæller dem
 hvor smukke de have været for 50 Aar siden, de
 Gamle ere meget naadige, de Unge smile til mig,
 og allevegne kalder man mig le riche corridon.
 Ikke sandt min ærlige Nejnert! ret et elskvær-
 digt Ravn? Man omringer mig, man hører mig
 som fordum Grækenlands Drakel, man beundrer
 min Veltalenhed, naar jeg ikke siger et Ord, og
 jeg? — jeg gaber dem lige op i Ansigterne —
 noget de ansee for det fineste Rofetterie, for at vise

sine hvide Tænder. Aut philosophum aut divitem oportet vivere, tænker jeg, og saa gaaer det lystigt fra den ene fjedsommelige Assemblée til den anden. Jeg glemmer aldrig en Aften jeg spiste hos Grevinde D*, forhenbørende Maitresse hos Hertugen af Orleans. Er her ikke charmant? spurgte en Kammerherre mig, i det han kunde lugte Posteierne fra den anden Stue. — Jo charmant! svarede en ung Kammerjunker, der stod ved Kaminen og gjorde Cour til Grevindens Skjædehund. Jeg loe. De svarer ikke, Hr. Brauner? vedblev han, og ryttede i Kjolen paa Tjeneren, der i det samme gik forbi med de varme Posteier, han lagde to paa min Tallerken; er her charmant? spurgte han mig smilende, og skjenkede Madera i mit Glas. — Jeg moerer mig ikke. — Sacre Dieu! raabte han, og tog en anden Flaske, ikke møre sig her? et Venne-
 ske med Deres Figur, med Deres Vigeur, med Deres Formne, hvor er det mueligt? — Og hvori bestaaer da det moerende? spurgte jeg i en meget alvorlig Tone, og saaе ondskabsfuld paa de store Angstensperler, der svedte ned af hans Pande, af Frygt for han ikke skulde faae noget af de Makaroni, Tjenerne bare omkring. —

Min Herre! De glemmer nok hvor De er? — Jeg beder Dem jo blot at sige mig hvori det bestaaer? — Ah pardonnez monsieur le philosophe caché! sagde han og smaaloe, fornøiede sig over sin egen Vittighed, bukkede og vilde gaae. Jeg holdt ham i Armen, og gjentog mit forrige Spørsmål; han saae vist paa mig, rettede paa sine Bufler i Speilet, gjorde Miner i sit gamle Hofansigt som en Ubekat, og skrabede ud for mig. Jeg blev ved. — Ih det bestaaer i, det bestaaer, min Gud! jeg vil spørge ethvert Menneske ad, om her ikke er charmant, men De er et ungt Menneske, som ikke kender Verden, sagde han hurtig og gik bort. Siden den Tid betragter han mig som et Menneske uden Kultur og Menneskefundskaab, som en Spion, som en forbandet Friheds Profet, og Grevinde D* kom en halv Time derefter til mig, og beklagede meget, at jeg ikke moerede mig i hendes Selskaber. Kammerherren løber for mig, som for en Spedalsk, de unge Damer see aldrig mere til mig, og de gamle Frøkener, der gjerne vil giftes, og troe nu at kjende mine Grundsætninger, hoppe mig hvert Dieblisk forbi, kladsk i de smaa Hænder, og hvidsk vive la liberté. Det er en fin

Mand, en Mand af Talenter og Menneskekundskab, siger man om Kammerherren, fordi han veed at rette sig efter de fyrstelige Maitressers Luner, kjober Sminketil dem, spiller en forsigtig Phombre, forærer dem Tandstikkere, og bukker hver Gang man siger ham paa en fin Maade han er en Slynge. Hvilken Forskjæl! naar jeg nu sidder her i glimrende med Lysekroner behængte Sale og spiller Wist eller Kasino med disse usle elendige Mennesker, der har faaet sin Opdragelse i Assemblerne, og ikke har en Tanke uden for Spillebordet, hvis hele Dyd bestaaer i at blande rigtig Kort, sige en flau Kompliment, rose det Løi Damerne har i Kioler, og med en vigtig Mine fortælle Avancements ved Hoffet, nye Giftermaal, og hvor mange Slags Pateter Restaurateuren har faaet fra Paris, naar jeg betragter disse Mennesker, og jeg saa kaster et Blik tilbage paa min Barndom, min første Ungdom, mit Samliv med dig, min Moder, Adelaide og Selner, naar jeg seer mig i Hytten i L * *, omringet af Ufsold og Naturen, hører Mariës klare, blide Stemme, Holmanns Hjerter, Selners Wiisdom, og jeg saa tænker at alle disse Glæder ere bortdøde for evig, saa bliver jeg saa

underlig til Mode, taber Kortene midt i en Re-
 versi, og synker i mine gamle Drømme. Ulyk-
 ken og Skjæbnen forviste mig, Ulykken og Skjæb-
 nen forviste Adelaide, og jeg kan ikke sige dig,
 hvor megen Glæde jeg føler ved denne Lighed.
 Nu har jeg dog den Trøst, at jeg maaskee seer
 de Steder, som hendes Die for kort siden
 betragtede nøie, at jeg maaskee farer hen over
 de Veie, hvor hun for et Dieblit siden kjørte
 paa. Her seer jeg Sporene af hendes Vogn,
 her tænkte hun maaskee paa mig, denne Jord
 har ogsaa baaret hende, tænker jeg, og saa træ-
 der jeg med Stoltshed og Haab paa Jorden, en
 Trøst som hverken Guder eller Menneſker ere i
 Stand til at berøbe mig. En svag Trøst, vil
 du sige, og dog saa stor for det saarede Hjer-
 te. Jeg reiser i Morgen til Paris, maaskee bringer
 Hændelsen mig hende endnu engang i Diesyn;
 O! da skal jeg see hende, Rudolf! see hende til
 mit Die brister.

Jeg ligger paa Reisen, det gaaer fra den ene Poststation til den anden, og i dette Dieblif sidder jeg i Gjestgiverhuset i **, hvorfra du skrev mig det første Brev, da du reiste til Göttingen. Om Menneſkene, om Beiene, om Egnene vil jeg intet ſige dig, da du kjender dem ligesaa gode og maaskee bedre end jeg. For to Dage ſiden var jeg i Komœdien i H*, de spillede Iflands ſkønne Jægere. Da jeg imellem anden og tredie Aft lorgnerede Logerne, blev jeg et Mandſolk vaer jeg syntes at kjende, jeg ſeer længe paa ham, han kikker ogsaa ned paa mig, og i det Dieblif han tager Rifferten fra Diet, gjenkjender jeg Hertugen af Byrgnang. Han var alene, og gif ſtrax ud af Logen, da han mærkede jeg kjendte ham. Efter at have gjenneſøgt hele Operahuset, uden at finde Adelaide, forlader jeg det, løber den ene Gade op og ned efter den anden, ſtøder et Par Menneſker over Ende, kommer op at ſkjændes, og bærer mig ad med Folk, ſom Burfard med Skafbrilferne. Endelig, efter at have gjenneſløbet den hele Bye, uden at vide hvor jeg ſkulde gaae hen,

møder jeg vor Landsmand Kapitain B**, som har lagt her over i tre Aar, og hvis eneste For- tjeneste bestaaer i at vide alle Byens Nyheder. Kjære B**, siger jeg, og trykker for første Gang en af Mars's altid saa oplyste Sønner i Haanden, kan De ikke sige mig hvor Hertugen af Byrguang boer? — Et! sille mon ami! stille, Hertugen opholder sig her incognito, der er maaskee ikke en eneste i hele Tydskland der veed det uden jeg, han kom for fire Dage siden, han skal have et hemmeligt Erinde i Hamborg, førend han tager til Paris, jeg veed det skal være en Hemmelig- hed, imidlertid, for gammelt Venkabs Skyld skal jeg sige Dem det. Efter mange vigtige Miner og hemmelighedsfulde Gesticulationer fører han mig igjennem adskillige Smaagader til deres Bolig, og overlader mig der i den stræffeligste Forsat- ning af Verden, da Verten fortæller mig, at de Fremmede just for et Dieblif siden vare reiste. B** trøster mig saa godt han kan, fører mig fra den ene af Stadens Porte til den anden, ind- til vi endelig komme til den sidste, hvor den vagthavende Officeer fortæller os, at just saa- dan en Vogn med saadanne Heste og saadant Liv- ree, som B** beskrev ham, var kiort ud for en halv Time siden. Jeg forlader nu B**

med mange Taksigelser, bestiller Heste, og kjører strax ud af H* til **, hvor jeg ankom om Natten Klokken to. Verten fortalte mig, at saadan en Equipage rigtig nok havde været der, men at han ikke havde seet nogen af dem der reise, da de vare blebne siddende i Vognen, imedens Kudskene bedede. Jeg fik nyt Forspænd, kjørte hele Natten, og sidder nu i **, hvor jeg finder dit Navn ridset i en af Ruderne. Her har de været for mindre end et Kvarteer siden og drukkit Thee. I det Verten staaer og beskriver mig dem, kommer Pigen ind af Døren og vil tage af Bordet, jeg finder Fornoielse i at sidde og see paa de Kopper, hvoraf Adelaide har drukket, og i det jeg nøie betragter de vaade Pletter, som Randene af Underkopperne har gjort paa Bordet, seer jeg Bogstaverne L. B. tegnede paa Bordet med de vaade Fingre. Det er hende! det er hende! raaber jeg, og kaster min Guldbørs for Verten, for han skal skaffe mig Heste; han har ingen, og min Postillion er allerede borte. Han har skicket sine Kolk ud i Byen, og nu sidder jeg her og betragter mit Navn. Saa længe Vandet ikke hentørres, staaer jeg der endnu, men lidt efter lidt gaaer det bort, og for

svinder tilsidst gandske. Ak! dersom jeg saaledes uddøde i hendes Erindring, dersom hun saaledes glemte mig, og intet Spor blev mere tilbage af de Kælelser, hvormed hun engang elskede mig saa inderligt. — Mejnert! ikke fandt det er værre at glemmes end at døe? . . . stille . . . hvad er det? Lyden af et Posthorn, Rumlen af en Vogn, Hestene ere allerede i Gaarden, jeg hører Verten sige til Kudsken han skal spænde for. — Lev vel, Rudolf! lev vel!

S * *

Haab! endogsaa du forlader mig! Ak! min Sagen, min Stræben efter at finde hende, mine Reiser ere forgæves, i fire Nætter og Dage har jeg kiørt omkring som en Afstindig, og nu gaaer det til Paris, Verdens Skueplads. Jeg havde faaet at vide, at hun vist skulde opholde sig her, og da jeg ikke kunde faae opsogt hvor hun var, og ieg vidste at her skulde være en stor Maskerade om Aftenen, gik jeg derhen, for i det mindste at finde Byrguang der, og saa passe paa, hvor han kiorte hen, naar han tog derfra. Jeg

havde været der længe, og vilde alt til at fjøre,
 da to Masker, som hele Tiden havde svævet om
 mig, nærmede sig og skrev mit Navn i min Haand.
 Jeg kunde umuelig gjette hvem det var, den ene,
 som var et Fruentimmer, førte mig ved Armen
 ind i et Kabinet, trykkede mig i sine Arme, og
 omfavnede paa engang mig og den Fremmede,
 hun havde gaaet med under Armen, med det Ud-
 raab Sir Brauner, Sir Brauner. Min Fors-
 ventning var ubeskrivelig, jeg bad hende dog ta-
 ge Masken af, hun rev den i Stykker af Hast-
 værk, og tænk dig min Forvirring og min Glæ-
 de, da jeg gjenkjendte — Emilie. Hun er nu
 Lord Koralsbys Kone. Dagen efter jeg var
 rejst fra L * * *, var han kommet til Grab-
 nerholm fra Oxfort; han havde Bryllup med
 hende 2 Dage efter hans Ankomst, og reiste nu
 til Oxfort, for at presentere hende for hans Fa-
 milie, efter at de havde fulgt Byrgnangs til
 Paris. Jeg tog strax hjem med dem fra Maskera-
 den, vi sad og sladrede den hele Nat, og først
 om Morgenens Klokker 7 tog jeg fra dem. Han
 har været hos Holmans, han har seet Brits,
 han kunde ikke udtrykke mig sin Tak for den Op-

dragelse jeg havde givet ham, og om fire Uger rejser han tilbage til Danmark med Emilie, for at boe paa Grabnerholm, som han har kjøbt af Gehejmerraadinde Grabner. Jeg spurgte ham om Byrgnang, han sagde mig at han var gaaet til Paris i en privat Sag for Pitt, som var hans personlige Ven, og som siden, naar han kom tilbage, vilde skaffe ham Plads ved Legationen. Jeg har været hos dig i * * * *. Næsten tre Aar har jeg ikke seet dig; af Mejnert! hvor længselsfuld gik jeg ikke ned af din Gade, hvor blussede ikke mine Kinder, hvor høit slog ikke mit Hjerte, da jeg ringede paa den forgyldte Klokke paa det lille graa Huus med de smaa Ruder i. Er Hr. Mejnert ikke hjemme? spurgte jeg din tydske Vert, der seer ligesaa prosaisk ud som alle andre Verter, og gik op af den stæve Trappe paa høire Haand, uden at oppebie hans Svar. Men hvor bedrøvet blev jeg ikke, da han fortalte mig, at du for fire Dage siden var reist bort, uden enten at sige naar du kom hjem eller hvor du var reist hen. Jeg bad ham om Nøglen til dit Kammer, han saae betænkelig paa mig, og sagde du havde taget den med dig. Jeg smeed en Louisdor paa Bordet, og alle Dørrene sprang op.

Nu kom jeg da ind paa dette Kammer, hvor jeg
 aldrig før havde været i mit Liv, jeg betragtede
 enhver Ting i det saa nøie, jeg gjennemledte en-
 hver Krog i det, og syntes at gjennytte nogle af
 de Dieblikke jeg ikke kan glemme, og som dog
 komme aldrig — aldrig mere tilbage. Mit
 Silhouette laae paa dit Skatol, din graa Kiole
 med den sorte Kløiels Krave og de smaa blanke
 Knapper hang paa en Knage, en rudret Vest
 og det brune Silketørklæde laae paa en Stool,
 dit Gevær stod ved Sengen, saadan som i for-
 rige Dage, og det lille Solbignet med den graa
 Steen og de to smaa Bogstaver i laae paa dit
 Skriverbord. Med dette Signet havde du i vore,
 af! saa hurtige henseendne Barndoms Dage for-
 seglet saa mangen lille Billet til mig, med dette
 har du endnu i de senere Tider forseglet saa
 mangt et vensabeligt Raad, saa mange rigtige
 Tanker, saa mange Advarseler, saa mange Lær-
 domme. O! men hvad nytter det? Fornuften
 satte sit Tempel paa Spidsen af en Klippe, og
 lagde dens Grundvold i Sand — kuns en Taa-
 re — og Templet rykkes i Afgrunden. Af!
 Mejnert, Mejnert! det var ikke saaledes i de

Dage, da vi om Vinteraftenerne sad og læste for min Moder og hun lagde vore Hænder sammen og bad det aliseende Væsen om Evighed for vort Venskab. Fra Buggen indtil Graven kuns Taarer, og i Sandhed Selner havde Ret, naar han sagde: "Livet er ikke de Taarer værd, det koster os". Drücke deine heiße Brust nicht an eine andre, die Zeit legt ihre kalte Todtenhand dazwischen, und deine oder die andre Brust erstarrt. . . . Das kalte Grab ist wärmer als das Leben, siger Tydsklands elskværdige Lafontaine, — Al! Rudolf! har han Ret?

Paris.

Endelig sidder jeg da nu i Paris, i Paris! — O! Jean Jacques! Uskyldes Beskytter, Geneves Stoltshed, og Frihedens sandeste Forsvarere! kunde du reise dig op af din Grav, og see hvor man har misforstaaet dine Meninger, dine Taarer vilde da flyde ligesaa tunge i Døden, som de fløde milde i Livet, dit fromme Hierte, der aldrig fordrede Hævn, vilde krympe sig over deres Grusomheder, som for dum over deres Uretfærdigheder, du vilde tilgive dem nu, som du tilgav dem dengang, synke ned i den Grav, du saa længe for-

giæves havde ønsket dig, og sukke over dine arme, forblindende Brødre!

Jeg stod for nogle Dage siden i min Stue, og skrev; der var en skrækkelig Allarm udenfor paa Gaden; jeg aabnede Vinduet, og saa en Mand og en halv afmægtig Kone, blive slæbte afsted i Haarene. Hvor gaaer det hen, spørger jeg; til Guillotinen, svarer man mig og leer. Konen seer paa mig saadan som den døende seer for sidste Gang, og fordrer Almagtens Hielp, fordi hun læser Medlidenhed i mit Øie, jeg kan ikke taale at see det, og lukker mit Vindue i. Aristokrat, Koialist, raaber man, og slaaer med Stene paa mine Vinduer. Jeg er nu i den danske Consuls Huus, som man anseer for alt for hellig til at sorgribe sig paa dets Ruder. Uagtet al min Umage har jeg endnu ikke fundet faae Byrignangs opspurgt. Som Emigrant var han allerede guillotineret, som Envoye fra Engelland er han frie. Consulen her har lovet mig, saasnart det er ham mueligt, at skaffe mig at vide, hvor de boe. . . . Lev vel Mejnert! mit Hoved er saa tungt, jeg er saa forvirret; Lev vel.

O! Kjerlighed! du giver Mennesket tilbage til sig selv, du gjenskjænker ham de tabte Rettigheder, som Gud og Naturen engang gav ham, og som Verden berøvede ham, du vækker nye Saligheder i hans mørke nagede kummerfulde Barm, og vaagner hans matte, syge henslurrende Sjæl

Jeg var for nogle Dage siden hos en Restaurateur, den berømteste i hele Paris. Det var om Aftenen, alle Lysekronerne vare tændte, der var sikkert over hundrede Mennesker, og to Stuer fra mig gik Byrgnang og en lille forthor det Jakobiner og spillede Billard. Efter Spillet begjærte Byrgnang en Flaske Champagne, Jakobineren, som ikke vilde være ringere end han, tog ogsaa en, og nu parerede de 10 Rdlr. Ballen. Byrgnang tabte og blev vred, han gik ind i de andre Værelser og Jakobineren fulgte ham. En engelsk Offieer begynte at tale om Kongen, Jakobineren tog Ordet, taledede imod ham med en rasende Hefsigheid, og brugte Skjeldsord imod ham og enhver Adelsmand, Byrgnang kunde ikke bære sig længere, han glemte gandske

hvor han var, kaldte ham en Roturier og gik til
 Døren, Jakobineren løb efter ham, greb ham
 i Haaret og slog ham paa Bret. Byrgnang tral
 sin Kaarde ud af sin Stof og forfulgte ham ind
 i en af Billardstuerne, her greb Jakobineren en
 Kugle, sigtede og slog Byrgnang den i Hovedet
 saa han tumlede blodig om paa Gulvet. Man
 spurgte ham hvor han var fra, han kunde ikke
 tale, den engelske Officeer kjendte ham og sagde
 hvor han boede. Vi hentede en Vogn, Officie-
 ren og jeg bar ham ned og fjørte ham hjem. Det
 var i et stort Huus med en Trappe paa høire
 Haand; vi kom ind i en lille Stue, Adelaide
 sad ved et Bord midt paa Gulvet og syede. Ade-
 laide blegnede da hun saae ham, udstødte et Skrig
 og kastede sig over ham. Vi lagde ham paa en
 Sofae, han var uden Samling. Engelsman-
 den hentede en Læge og gik; Lægen undersøgte
 Saaret, Hjernen var blevet truffet og meer end
 fire Dage troede han ikke det var mueligt han
 kunde leve. Kloffen y gik Lægen; Adelaide og
 jeg bleve alene hos ham. Adelaide hvidskede
 jeg, hun greb sin Mands Haand og tang. Byrg-
 nang vaagnede og kjendte mig, han soae paa
 Adelaide med et fortørnet rasende Blik; var

i Begreb med at tale, men fattede sig pludselig. Den følgende Dag laae han stille hen, med Ansigtet ind til Væggen, uden at sige et eneste Ord. Saaledes laae han i to Dage. Klokken 3 om Eftermiddagen vinkede han mig hen til Sengen, overleverede mig et Brev, som han bad mig besørge til Pitt, saae længe paa mig med en underlig Resignation, men sagde mig forresten ikke et eneste venligt Ord. Kl. 4 foer han op med et vildt Blik, c'est la mort raabte han, og døde mellem mine og sin Kones Hænder, som begge ilede til ham. Adelaide var taus og sørgede, hun vaagede over ham hver Nat, pleiede ham med al muelig Omhed, og græd meget den Dag han blev begravet. Vi ere nu begge i Konsulens Huus, har faaet Pas fra Municipa- litetet, og reise om nogle Dage til vort kjære, elskede Danmark, Fredens og de noisomme Glæ- ders stille Tempel. Vi har da seet denne Bye, som Menneskene ere Daarer nok til at gjøre sig til af at have seet, vi har seet Grusomheder udøves, som jeg aldrig havde troet den menne- skelige Ondskab i Stand til at opfinde, jeg har seet et smukt Land, som Naturen overøsfede med Velgjerninger og Menneskene have gjort sig

al Umage for at udflyndre, vi har seet de vis-
 nede Lilier, den omstyrtede Throne, Ruinerne
 af Bastillen og Dronning Antoinettes Skjøn-
 hed. Det er sørgeligt at see hvorledes Pariserdamerne
 stiple til for at see Mennesker dræbes, sørgeligt
 at tænke sig, hvor liden Deel det ene Menneske
 tager i det andets Skjebne. Forresten fandt jeg
 her, hvad man vil finde paa saa mange andre
 Steder, et Folk foruden Frihed og en Konge for-
 uden Hoved. Hvo der var i Paris, sagde man til
 mig forend jeg reiste — jeg kjender ingen mod-
 bydeligere Ketterplads paa Jorden end denne,
 dog, hvo der taler imod Frankrig, troer man
 jo ogsaa taler imod Frihed, endstjøndt der neppe
 ere to Ting under Solen mere forskellige fra
 hverandre end de. Hvem der var i Dannemark
 siger jeg, og Adelaide trykker mig ømt til sit
 Hjerte, og spørger mig grædende om det ogsaa
 er mueligt at Selner er død. Hun sidder oppe
 hos mig den hele Dag, mine Vinduer vende ud
 til en stor Plads, og trygge under Kjerlighedens
 almægtige Beskyttelse, omslængede af hverandres
 Arme, erindre vi os kunns forrige Dage, tale
 om Selner, Marie og L * * *, om den lyk-
 kelige Emilie, Grabnerholm, Frits og dig Meje-

nert; danne Planer for et tilkommende lykkeligt Liv, vandre om i vore Skove, sidde paa Granheien, besøge Bønderne i Landsbyen, og begynde hver Morgen og Aften med det inderlige Ønske: o! at vi vare i Danmark! Det er dig ikke mueligt at fatte, hvor vi længes efter at betræde de Steder, vi engang nød saa mange Glæder paa, hvor vi hige efter at see de Egne, hvor vi første Gang saae Dagens Lys, første Gang saae og elskede hverandre, og hvor der tændtes en Ild i vore Hjerter, som ingen Tid eller Skjebne har været i Stand til at kunne udslukke. Adelaide skjælver hver Gang man erindrer hende om at hun lever i Paris, her har hun gaaet saa meget igjennem, her er hendes Mand bleven dræbt, og endstjøndt hun ikke elskede Byrgnang, fortæller hun mig dog med Æmhed og Barmie mange Træk af ham, der viste, at hans Opdragelse har havt mere Skyld end hans Hjerter. Adelaide er endnu den samme, blide, fromme, elskværdige Skabning hun var for, hendes Træk har mere uddannet sig, hun er bleven roligere, og taler sjelden med Fremmede. Hendes Nie har faaet mindre Kraft, og udkaster mildere Straaler, hendes Stemme er blevet sagtere og beha-

geligere, og den Ulykke og megen Kummer hun i de to sidste Aar har lidt, har kasted som et Slør over hendes hele Ansyn. Hendes Blik er frommere og sagtnodigere, hendes Kinder blegere, hendes Farve mindre levende, men mere skjon, hendes Huud hvidere, hendes Udtryk mere stille og lidende, og det Træk ved Munden, der endogsaa indtog dig saa ofte, har fordoblet sin smilende Ynde. Naar hun aabner Munden, naar Læberne trække sig tilbage, og man seer de to Raader hvide Tænder og de fromme Kjerlighedsguder i de blege, lysrødmeende Kinder, jeg veed ikke Rudolf, men jeg har aldrig i mit Liv seet noget saa deiligt. Hendes Læber ere kun skabte til at smile! et Smil, der ligner det, hvormed Selner døde; hendes Stemme er saa dæmpet, saa bedende; hendes Ansyn saa fromt og saa kjerligt, man seer saa tydelige Spoer af mange Lidelser og Taarer fældede i Løndom, hun hænger ved mig med sin gandske Sjæl, sit hele Hjerte, elsker kun mig, føler kun for mig, og ligger i mine Arme med en Omhed, med en Underlighed jeg aldrig har kjendt Mage til. Hun er saa mild og saa kjerlighedsfuld, og seer ud som den uskyldige En-

gel, der skal lede Menneskene ind for Herrens
 Nafn og formilde hans retfærdige Bredde med
 sit tause sørgende Smil. Vi ere hos hveran-
 dre saa meget vi kan, og hun bliver sørg-
 modig, naar jeg kun gaaer fra hende et Øie-
 blik. Hun beder mig holde op at skrive, erin-
 drer mig om den Aften hos Frue v. Holm, da
 hun rykkede Pennen ud af min Haand og skrev
 til dig. Hun beder dig uundsigelig meget at hilse,
 og haaber paa vores Tilbagereise at kunne besøge
 dig i P * * *. Farvel Mejnert, fryd dig med
 mig, og vær ikke saa ligegyldig ved mine Glæ-
 der, som du var ved mine Sorger. Snart
 kommer vi til dig, snart skal du see Adelaide og
 mig, de to lykkeligste Mennesker Herren satte
 paa Jorden.

B * *

Under de blideste Erindringer og det gladeste
 Haab forlod vi da Paris den 28 December. Det
 var paa en af disse mørke, kolde Efteraarsdage
 da hele Jorden ligger indsvøbt i en Taage, da
 det visnede Løv, og ethvert Blad i Naturen læ-

rer os at døe, paa en af disse Dage var det, at Adelaide og jeg kjørte ud i en Postchaise af en af Paris's Porte. Adelaide frøs, hun flyttede sig tæt op til mig, lagde sit Hoved op til mit Bryst, og faldt saaledes efter mange flere Erindringer og Samtaler i Søvn i mine Arme. Naar hun undertiden vaagnede ved et Stød af Vognen, slog hun Øinene op og saae, om hun var hos mig endnu, og naar jeg saa trykkede hendes Haand, og bukkede mig ned for at kysse disse runde, rødmenende Kinder, saa smilede hun saa kjerlig, viktede sine Hænder ind i mine, og trykkede sig fastere og sømmere i mine Arme. Ef er to Dages Reise kom vi om Aftenen Klokken 9 til M*. Her er ingen ordentlig Gjestgiverhuus sagde Postkillionen, men vi har kun en lille Vill til A*. Det er rigtig nok kun Skovvei, men jeg har kjørt den ofte før, og inden en Time skal vi være der. Jeg saae til Adelaide, hun var ikke bange, desuden kunde der neppe være noget rædsommere Sted paa Jorden end det vi nu vare i. Alle Husene vare opbrandte af Røvere, hele Landsbyen laae endnu i rygende Aske, hist og her skinnede en dunkel Løgte, og kun et eneste lille firkantet Huus stod midt imel-

lem Ruinerne. Krist Mod sagde jeg til Rud-
 sken, vi har jo Pistoler med os. Han smælede
 dygtig paa Hestene, blæste stærkt i sit Posthorn,
 og kjørte hurtig igjennem disse skumle, frygtelige
 Ruiner. Da vi vare komne lidt fra Landsbyen
 og kjørte ned af Skoven, begyndte det at regne,
 vi trøb nærmere sammen og Rudskén kjørte stærk
 ind i Skoven. Da vi vare komne dybt ind i den,
 hørte vi nogle raabe langt borte, vi lyttede, og
 syntes at skjælné som en Lyd af Hestetrampen.
 Det var et uigjennemtrængeligt Mørke, vi kunne
 ikke see en Haand for os, Regnen skyllede ned
 fra Træerne og gave angstlige Gjenlyd i Løvet.
 Denne Bakke kjender jeg ikke, vi maa være kjørt
 af en feil Wei siger Rudskén, tager Lanternen og
 seer ud over Bussen. Hestetrampningen blev
 ved, vi hørte dem pibe, og et lille Stykke fra
 os kunde vi skimte Lys. Holdt! raabte en gy-
 selig Stemme, Rudskén tager Lanternen, dreier
 om og kjører i fuld Gallop op af Bakken. Jeg
 skyder mine Pistoler af, der tilraabes os et andet
 Holdt! Lyset kommer nærmere og Rudskén bliver
 ved at kjøre til. Fire bevæbnede Mænd styrte
 ud af Bussen og skinte om Vognen. Saa hold
 da i Evighed, siger den ene, trækker sin Kaarde

og hugger Rudsten i Hovedet, saa det gjalt hans Liv. Den døde Krop falder ned imellem Hestene, man slæber os ud af Vognen, plyndrer vore Lommer, tager min Tegnebog, spænder vore Heste fra og rider bort. Her stod jeg ene, uden Hjælp, uden Glimt af Haab, forladt af min egen Bevisthed i en af Frankrigs uhyre Skove og lyttede efter ethvert Slag af mit Hjerte. Enhver Lyd, enhver Raslen i Løbet foer igjennem mig som et Dolkestik, jeg hørte Træmpningen af deres Heste, og da de kom længere bort, hørte jeg dem lee. Alting var mørkt omkring mig, Fuglene fløj med hæse Skrig over Træerne, jeg hørte Hundene gæe rundt omkring i Landsbyerne, min Frygt forøgedes og jeg raabte et Par Skridt frem. Uvis om Adelaides Skjæbne, sneeg jeg mig om ved Stammerne af Træerne og raabte hendes Navn høit. — Jeg foer med Gysen tilbage ved skrækkelige Gjenlyd, og lige ved mine Fødder opsteeg fra Jorden et sagte gispende Ja. Adelaide, raabte jeg henrykt af Glæde, og bukkede mig ned for at løfte hende op, min Fod gleed og jeg sank dybt ned i Jorden . . . Ludvig! . . . Ludvig hørte jeg

ovenover mig, og det var mig umueligt at svare. Ludvig hørte jeg høiere omkring den aabne Grav, Stemmen svandt længere og længere bort, med eet taug den gandske stille. Alle mine Bestræbelser for at komme op vare forgjeves, og jo mere jeg flattrede, des mere Fjord faldt der ned over mig. Om Morgenens ved Solens første Straaler, hørte jeg nogle Klokker ringe langt borte, og skulde du troe, at jeg mit i denne Fare, da jeg saae mig berøbet alt, da jeg høert Dieblif maatte befrygte at miste Livet, og ikke vidste om Adelaide var levende eller død, erindrede mig at Klokkerne just saaledes en Søndag Morgen havde ringet, da jeg sad paa Granhøien imellem Adelaide og Emilie. Solen brækkede mere og mere i Øster, Dagen brød endelig gandske frem, og jeg saae nu, det var en indtørret Brønd ved et lille Skovhuus jeg var faldet ned i. Ved Hjælp af en Stage, som ogsaa var faldet ned, kom jeg endelig op. Jeg gik ind i Huset, alle Dørene stode aabne, der var ingen i det. Uden for det, ud til en aaben Plads var en temmelig stor Have, endeel af Frugttræerne vare rykkede op og laae adspredte i Gangene. For Enden af Huset stod en Græsbænk,

jeg satte mig paa den og græb, den lignede Sels-
ners. Jeg forlod det snart, midt paa Veien
stod endnu min Vogn, den døde Krop laae foran
ved Vognsangen, det var et gyseligt Syn. Jeg
gjennemløb Skoven, forvildede mig i den, raabte
Adelaides Navn ved hvert Skridt, og fandt ikke
et Spor af hendes Trin. Efter to Dages For-
løb kom jeg endelig udmattet af Hunger og Lidel-
ser, en Aften i Skumringen til en Landsbye.
Da jeg vilde gaae ind i den, blev jeg anholdt af
fire Nationalgardister, de satte mig Bajonetterne
for Brystet, fordrede Pas og førte mig i et
Fængsel, da jeg ingen kunde fremvise. Jeg
erindrer endnu saa godt denne Bye, og end-
skjøndt jeg kun var der kort, og havde for me-
get andet at tænke paa, troer jeg dog jeg kunde
skildre dig ethvert Huus jeg saae. Det var midt i
Byen paa et Slags Torv, hvor der stod et lille
rødt grundmuret Huus, omringet af bevæbnede
Gardister, man førte mig, uagtet alle mine
Modsigelser, ind, som Emigrant; nogle Jern-
dørre bleve aabnede i en mørk Gang, Arrestfor-
vareren modtog mig med stærk Vagt, og efter
at have indspærret mig i et mørkt Rum, overlod

man mig til mig selv og Tanken om min bedrøvelige Skjebne. Midt paa Gulvet stod et Bord med Brød og Vand, og i den ene Ende af mit Fængsel anviser man mig et tyndt Knippe Straa. Man gik længe ovenover mig, der blev talt høit, la mort, la Guillotine, la liberté vare de eneste Ord jeg kunde skjelne, og først da Arrestforvarerens Uhr slog 3 blev der stille. Jeg lagde mig ned og overtænkte med temmelig koldt Blod den Fare jeg var i. Tanken om Døden var mig skrækkelig, og Mindet om Adelaide, om vor Adskillelse, om de mange Glæder jeg havde nydt med hende, og at jeg skulde døe uden at kunde sige hende det sidste Farvel; bragte mig for første Gang til at gysse, jeg sank dybere og dybere ned paa Straaet, store Dødsperler rullede ned over mine kolde Kinder, mine Hænder snoede sig frampagtig sammen, og jeg tænkte paa tusinde Maader at bryde ud. Da jeg imidlertid mærkede at alle mine Planer ikke nyttede, og der var saa mørkt, at jeg neppe kunde gaae et Skridt uden at falde, overgav jeg mig taus til mine stille Betragtninger om Døden, og mærkede, at Tanken om et tilkommende Liv er mere et Haab,

end Overbeviisning, og begge Dele i Grunden ikke andet end Egoisme og Forsængelighed.

Efter at have ligget en kort Tid, hørte jeg langt hennie i en anden Krog noget pusle, og da jeg ikke kunde frygte, fordi jeg havde intet at tabe, krab jeg hen til Krogen, hvor jeg syntes Lyden kom fra. Er her nogen? spurgte jeg, og ravede omkring mig baade med Hænder og Fødder for at føle mig for. To sagte Suk steg op fra Gulvet. Er her nogen? raabte jeg høit, og følede i det samme en nogen Arm. Jeg flyttede mine Fingre længere ned til Haanden, hele Armen bevægede sig, og jeg hørte et Suk dybere end de forrige. Jeg kunde ikke see; lidt efter lidt kunde jeg høre paa den puslende Knirk i Halsen at det reiste sig op; det udstødte ængstlig Stønnen og faldt heelt ned over mig. Jeg kunde mærke det maatte være et Menneske der havde ondt, og løb til Bordet for at hente Vand. Strax efter farer det op med en rystende Gysen. "Hvor er jeg?" raaber en zittrende, svag Stemme, halv kvalt af bævende Angst, "hvor er jeg?" raaber den anden Gang, og jeg gjenkender Ades laides Stemme. "Adelaide! Adelaide!" skriger jeg, og styrter hen i Krogen. Vi synke i

hinandens Arme, vore Taarer, vore Høiesser, vore Hjerter flyde sammen, vi slynge os fastere til hverandre, som om ingen jordiske Magter vare i Stand til at stille os ad. "Ludvig! Ludvig! nu er du min, i Tiden, i Døden, i Evigheden," sagde hun. "I Evigheden!" raabte vi begge paa engang, og ingen Kobespierre, ingen Tyrann, intet Uhyre paa Jorden havde kunde berøvet os denne Trøst. Vi fortalte nu hverandre vore Hændelser, overlode os rolige til Gud og vor Skjæbne, og besluttede at udbede os som en Raade af Frankrigs Bødler, at vi maatte døe begge i et Dieblif. Det var gaaet Adelaide som mig, efter nogle Timers Omvanken var hun kommet til denne Bye, anholdt af Nationalgardister og bragt i dette Kængsel.

Knap skintede Dagen ind af en lille rund Rude der var, førend vi langt borte i Gangen hørte Trinene af en Mand. Ved ethvert Skridt trykkede vi os tættere og tættere ind til hverandre, ingen af os skjæbde for sig selv, men kun for den anden. En tyk Jernstang blev kastet ned, og Døren blev aabnet, nogle Hængelaase faldt paa Gulvet, og en lille friseret Mand med Nøgler i Haanden og

fire Nationalgardister traadde ind og bød os at følge. Adelaide skjælvede, hun flyngede sig tæt op til mig, trykkede mig fast i sine Arme, og troede saaledes at trodse Døden, og dem der beredte os den. Men ikke engang det tilløb man os; Adelaide blev revet fra mig, man førte hende foran, og uden Lob og Dom, uden engang at beskylde os for nogen Brode, efter den blotte Formodning at vi vare Emigranter, slæbte man os gennem Byen til Guillotinen. Adelaides lange hvide Slør blev revet af hende; hun stod omringet af sine Bødler. Endnu engang vender hun sig om, kalder mit Navn og seer paa mig med det knuste Hjertes bristende Dø; jeg bryder igjennem og styrter i hendes Arme. Man omringer os. Sofie Adelaide Byrgenang er Dansk, raaber jeg, og Lænkerne falde til hendes Fødder, vi rives bort fra Guillotinen og Folket tilklapper os Bifald. Vi troede os frelst, og takkede allerede Gud, der havde hjulpet os. Men dette var kun for at lade os udstaae des større Fare. Fører ham bort, fører ham bort! raabte nogle Stemmer, han har ingen Pas. Som det for det meste gaaer, saa gif det ogsaa her, een Stemme er nok til at styre

det hele Folk, og under idelige Raab: han har ingen Pas! slæber man os begge afsted. To Gardister lægge Haand paa mig og føre mig bort, jeg trækker Adelaide med, man vil rive hende fra mig, hun snoer sig tæt om mit Liv, vikler sine Fingre om mine, udstøder mit Raab i vilde Skrig, og synker endelig afmægtig ned for mine Fødder. Hendes Haand glider ned over mit Bryst, hun faaer fat med sine Fingre i min Vest, alle Knapperne springe op, og i det Dieblig jeg skal bestige Guillotinen, falder der nogle Papirer ud af Vesten, jeg tager dem op og seer det er mit Pas, som jeg Aftenen førend min Afreise fra Paris havde gjemt paa mit Bryst tillige med Adelaides Brev, uden at vide af det, da jeg ikke siden den Tid havde haft Leilighed til at benytte mig af det. Jeg har Pas! raader jeg, jeg har Pas! og tilintetgjør det nysgjerrige Folks Glæde over at see mit Blod; man stimler om os, betragter os længe, seer Municipalitetets Segl, deres Ordre, deres Navne, giver os vor Frihed, og fører os efter min Begjering til en af Directeurerne Citöien Gonnier. Det var en ung, høi og meget smuk Mand, der talte om Danmark og den danske Regjering med en En-

thusiasmme jeg aldrig har hørt før. Denne Regering er den eneste i Europa, og den Frihed man taler saa meget om i Frankrig, har man kun i Danmark, sagde han. Han udbrød i de heftigste Løvtaler over vor Trykkefrihed, og jeg maatte love, at jeg skulde sende ham Kronprindsens Portrait, saasnart jeg kom tilbage til mit Fædeland. Vi opholdte os hos ham i to Dage, han laante mig 700 Rdlr., og omgiffedes os med al muelig Artighed. Adelaide blev baaret ind i hans Huus, og først efter en Times Forløb vaagnede hun i en Vildelse, der først forlod hende om Aftenen. Hun kunde ikke begribe hvorledes vi vare blevne reddede, jeg maatte vel fortælle hende det over hundrede Gange, og hendes Udbrud, hendes Omhed, hendes Kjertegn, hendes Taarer bragte mig gandske til at glemme, at jeg var i et Land, hvor man ikke havde Tid at udøve Rejsfærdighed, og hvor jeg altsaa havde Marsag til at kunne befrygte alt. Først nu efter elleve Dages Forløb seer jeg hende rolig, og vi ere ikke mere end fire Dages Reise fra dig; Vi ere i Huset hos Rigskanzler v. Berner, en munter, elskværdig Mand. Jeg fik Adressebreve til ham i Hamborg, og for første

Gang overfeg Birkeligheden min Forbentning. v. Berner er en Mand paa 40 Aar, maver og lille, vittig og lune fuld med to smaa sorte spillende Dine og en temmelig frum Næse. Han har været gift i ni Aar, har en meget smuk forstandig Kone og tre nydelige Børn. Vi have været her i sex Dage, og skulde allerede have været reist for lang Tid siden, men da haade Aidelade og jeg finder os saa godt ved at være her, og v. Berners saa godt ved at beholde os, blive vi her endnu nogle Dage. Her er for det meste Selskab hver Aften, men du maa troe de ere meget forskellige fra de stive etiketfulde hjemme i vort Fædeland, hvor man kalder et stakkels Menneſke en uopdraget Bursch, fordi han nyser for høit, gaber uden at putte Haanden i Munden, rødmer naar man med Græthed taler om Lasterne, eller siger til en Løgner at han lyver. I disse Selskaber har jeg aldrig seet Chats ouls eller Kort, man kommer ikke sammen for at vinde eller tabe Penge, enhver bringer sine Musikalier med sig, v. Berner spiller selv paa Fiol de Gamsbe, Fruen og alle Børnene ere musikalske, og jeg tør vædde der aldrig nogenſinde her er undsluppet nogen et Suk for Spadille eller Basta,

en Tilflugt, der i mine Dine fornedrer dem, der trænge til den. Man spiller, man synger, enhver stiftes til at læse op af en eller anden Bog, og saaledes gaaer Tiden, uden nogenstunde at inkommodere sine Naboer med at spørge ham hvad Klokken er. Man kommer naar man vil, og gaaer naar man vil, der er ingen Klokkeslet der byder at holde op midt i en Samtale, v. Berner bliver inde i sit Studerekammer naar han har Forretninger, og hans Kone b tænker sig ikke paa at gaae fra Selskabet, naar hun er syg eller ennyrer, uden at bryde sig om hvad Byens Medbeilere eller Medbeilerinder finde for godt at hvidske om hende. Hendes Omgang bestaaer for det meste gjerne af Fremmede, Kunstnere og Emigranter, hvis Eljæbne hun finder ligesaa beklagelsesværdig, som den virkelig er, og tager sig af dem, fordi de ere uheldige, ikke fordi man søgte dem i Buggerne med Ordener og Baand. Hun er meget vittig og lunefuld, tæler meget og godt, spøger undertiden som et lille Barn, veed at faae enhver Ting til at interessere, og er et af de sjældne Mennesker, i hvis Selskab man umuelig kan kjede sig. Hun kalder mig l'heureux amant, og jeg føler det alt

for sandt til at ville sige hende imod. Her var stort Selskab i Aftes, hun vilde endelig overtale Adelaide til at lade sig vie med mig; ingen af os vilde. Vi tænkte paa Grabnerholm og alle de Steder vi engang havde følt saa meget paa. J L**, sagde Adelaide, og kastede sig smilende om min Hals. J L**, gjentog jeg med et Suf, og vore Hjerter erindrede sig med Kjærligheds hele Styrke enhver lille Glæde vi havde nydt der. Vi satte os ind hos Frue v. Berner, og fortalte enhver Samtale, enhver hemmelig Sammenkomst, ethvert Nøde vi havde haft paa Grabnerholm, og hun besværgede mig at jeg endelig maatte skrive en Roman af det, og lovede for den vilde blive interressant. Da Selskabet var forbi kom v. Berner ogsaa til, vi fortalte ham alt, vores Flugt, vores Fare i Paris. For første Gang saae jeg Taarer i hans Øine, og vi forlode hverandre meget sildig. I næste Uge reise vi herfra, og om fire eller fem Dage ere vi hos dig. Meinert! efter saa mange Sygdomme, saa mange Farer, saa mange Ulykker og Lidelser skal jeg da endelig see dig igjen, dig, med hvem jeg nød min Barndoms og min Ulykks første henrivende Glæder, du, om hvem enhver

Tanke i Livet erindrer mig, og som mit Hjerte aldrig kan glemme, om mine Følelser endogsaa vilde. Det er længe siden jeg saa dig Rudolf! O, at ethvert Menneske efter to Mars Forløb maatte møde hverandre saaledes, at hans Samvittighed ikke bebreidede ham mere end min, saa vilde han dog være rolig, om han end ikke kunde være glad. En af Domestikkerne var her inde, han sagde man ventede mig ved Bordet. Lev vel!

H * *

Nu Mejnert! du har da seet mig, og ikke sandt? ligesaa munter, ligesaa lykkelig, men ogsaa ligesaa forelsket, som jeg altid har været. Udsædte takker dig meget for det du har skrevet i hendes Stambog, hun finder det næsten ligesaa passende paa sin Skjebne som jeg paa min, og vi læse det sammen flere Gange om Dagen.

Vi ere ikke længere allene, en gammel Emigrant er hos os, han reiser med til Danmark og bliver der saalænge han lever. To Mile fra H***, strax uden for en lille Landsbye gif vor Vogn i Stykker, vi maatte staa af den og gaae

til E*, der kunſ laae en halv Hjerdingvei fra os. Efter at have gaaet et Par hundrede Skridt, kom vi til en temmelig dyb Huulvei, der var omringet af Træer, det sneete stærkt, og under en frum lille Riisbøg ſaae vi en gammel Mand med blottet Hoved og hvide nedhængende Loffer, ſtaaende og hælde ſig fortrolig op til den kolde, froſne Stamme. See Ludvig, raabte Adelaide, og Taarerne ſtod hende i Vinene. Jeg ſaae denne fortrolige Hælden op til Træet, blev nogle Diebliffe ſtaaende ſtille, og betragtede med inderlig Rummer hvorledes Menneſkene med ſaa megen Tillid hvile op til de kolde Klipper . . . Vi gik til ham; du forkjøler dit Hoved Gamle, ſagde Adelaide og bød ham venlig ſin Haand. Han blev overrumplet, ſatte ſin Hat paa og ſaae foragtelig paa hende. — Jeg forſtyrrede Dem ikke, ſagde han endelig temmelig heſtig, og lavede ſig til at gaae. — De gjør mig Uret. — O Gud! gives der endnu Menneſker man kan gjøre Uret, ſpurgte den Gamle, og ſaae hende ſtift ind i Vinene. Dette ſvar gjorde Adelaide ondt; hvem er De, ſpurgte hun i en forundret Tone? — et Menneſke — nok for Dem ſelv, men ikke for Verden — for Verden?

han loe. — Adelaide vilde gjøre ham forlegen, hvad er da Deres Forretning, Bestemmelse? spurgte hun: — At erindre og lide — og Deres Haab? — at døe. — Vil De følge med os til nærmeste Landsbye? — hvorfor? — for . . . for . . . hun rødmede og saae til mig. Deres Dragt røber Armod, gode gamle Mand, sagde jeg, maaskee trænger De, Deres Die truer, De burde ikke saaledes bortskrække det svage Hjerte. — De er lykkelig kan jeg høre. — Og hvad forhindrer Dem fra at være det? — min Skjebne. Det sneede stærkt, og jeg saae Adelaide frøs. Vil De følge med os, spurgte jeg og tog ham ventlig i Haanden — hvorhen? — jeg saae til Adelaide. — Til Danmark, sagde hun, og kyskede mig som for at bede — og der? — leve med os, glemme Deres Skjebne, og være lykkelig ved at elskes. — Er det Spot? sagde han og saae veemodig til hende, hav Agtelse for disse graa Haar, og Medlidenhed med mine Lidelser. Adelaide greb hans Haand, følg med os gode Gamle, sagde hun, og trak ham i Armen. Han rystede paa Hovedet og vilde gaae. Agtet hans virkelig meget menne-
 skessjendste Diekast, var der dog et vist godmodigt

Smil i hans Ansigt, der rørte os saa meget; desuden gjorde den Stilling vi traf ham i, de korte romantiske Svar han gav, den Dragt, der bar Præget af forrige Rigdomme, hans Alder, hans Kummer, hans Lidelser der vare udtrykte i ethvert af hans Træk, ham meget interessant. Vi søgte paa alle muelige Maader at overtale ham til at følge med, og endelig lykkedes det os ogsaa efter mange Løfter og Kjærtegn. Vi gik til Landsbyen, Adelaide og jeg satte os paa Bægsædet, den gamle ligeover for os paa Forsædet, og saaledes kjørte vi hurtig afsted, langs af den brede, sneebedækkede Vej. Da vi en Formiddag kom til en temmelig høj Bakke, paa hvis skraanende Midte laae en Gaard der lignede Grabnerholm, raabte Adelaide et Par Gange høit: see Brauner, see — og lagde sig kjælent op til mit Bryst. Den Gamle betragtede os noie, endnu een, sagde han, og tørrede en Taare af sit Øie. Gode, kjære Gamle! hvorfor græder du, spurgte Adelaide, og lagde sig fortrolig smilende op til hans Skuldre. Saaledes var ogsaa jeg engang elsket, svarede han, og det er saa tungt at blive glemt. Jeg spurgte ham om meget, men da jeg mærkede, at

ethvert Spørgsmaal kunſt bebrøvede ham, taug jeg og vi kjørte til H * *. Her traf han mange Landsmænd, og efter to Dages Forløb, fortalte han os ſin heele Hiſtorie. Den er ſkrækkelig og fuld af de Rædsler, der ere uundgaaelige Følger af Revolutionen. Han var Vikomte, eiede ſtore Godſer, og levede rolig og lykkelig i Skjødets af ſin Familie ved at tilbedes af ſine Undersaatter og elkes af ſin Kone og ſine Børn. Kobespierre, ſom der gaves Menneſker forblindede nok til at kalde Frihedens ypperſte Talsmand, forſtyrrede ogſaa denne Families Roe, han maatte flygte, forlade ſine Børn, Godſer, Eiendomme og ſit Fædreland, gribe Pilegrimsſtaben for at rædde det Liv, der er os deſtjerere, jo fortære vi kunne nyde det, og ſøge ſit Brød for hver Mands Dør. Hans Børn ere blevene guil- lotinerede alle, og hans Kone Mariette Vikomteſſe af Gyrgogne fandt han død i Fattighospitalet i Berlin. Tabet af ſin Formue fortalte han med den koldeſte Ligegyldighed, men da han ſchildrede os ſit Samliv med ſin Kone, deres 34 Aars Egetſkab, deres førſte Kjerlighed, og hans Afſkeed med ſine Børn, da rullede hans Øie frygteligt omkring, da nævnede han ofte Navnet Kobes-

pierre og Carrier med Forbandelser, da anraabte han Himlen i hele Fædelandets Navn om bl. dig Hævn, og jeg troer Samson selv, Frankrigs grusomste Bøddel, vilde have gysset. Nu er han roligere, han begynder at fatte Godhed for os begge, og Kjerlighed smelter de haardeste Hjerter. Han taler meget om Danmark og længes efter at see det. — Farvel kjære Meinert, om sex Uger kommer du jo tilbage, og om mindre end sex Dage sidder jeg i L * *.

E. S. Vilde du saasnart mueligt sende denne Pakke til Citoten Gonnier, der er 700 Rdlr. og Kronprindsens Portrait i den, som jeg har kjøbt i D * *, tillige sende jeg disse Landkort, hvor jeg har understreget ethvert Sted jeg har været paa baade i Tydskland og Frankrig.

... Mejnert! . . . her er jeg, omringet af alt hvad der elsker mig, omringet af Naturen, Uskyld og Kjerlighed, i den Egn, hvor mit Liv hengleed i Ensomhedens stille, rolige Betragtninger over Skjebnen, Gud og hans Almagt, i den lille Hytte, hvor jeg tilbragte min Kjerlighedssummerfuldeste, men ogsaa gladeste Dage, og hvor enhver Gjenstand minder mig om saa mange utallige Erindringer, og henfarne Tryllesværmeryer, som man for sildig erfarer kan kun nydes engang i Livet. — Klokken 7 i Overgaarsaften kom vi hertil, det var en klingrende Frost, vi lod Vognen holde langt nede paa Veien og stod af og gik. Hvilken Gysen Rudolf, hvilke omme, blide, veemodige Køleser henrøve mig, i det Dieblis jeg gik igjennem Ledet ind til Skoven, vi kunde skimte Lys langt borte og gik hurtige ned af de smaa frogede Stier. Over hundrede Gange standsede jeg og sluttede den søllesfulde Adelaide med de varmeste Taarer i mine Arme, ved ethvert Skridt mødte mig nye Erindringer, paa enhver lille

Stie erindrede jeg mig den henseendne Com-
merss Hændelser, og da jeg gjenkjendte Huset,
da jeg saae det aabne Stakitværk, den lille Laas-
ge, og mine to Fag Vinduer, der vende ud
imod Skoven . . . nei Rudolf, jeg kan ikke
beskrive dig det, man maa føle som jeg, for at
føle det. For at Hunden ikke skulde robe os,
sprang vi over Stenten ind til Bænget, og gik
bag om Huset ned i Haven. Vi nærmede os
Vinduerne, hørte Musik, og tittede ind af Ru-
derne. Der sadde de alle trygge ved Ufskylds
Beskyttelse, og lykkelige ved Kjerlighedss inder-
lige Forening. Marie sad ved Klaveret og
spillede min og Adelaides kjære Hørdevise, Ade-
laide græd og trykkede sig varmere og kjerligere
op til mit Bryst. Holmann sad i Selmers Læ-
nestoel ved Kaffelovnskrogen med den lille Ade-
laide paa Skjødets og læste, Frits sad ved hans
Side, og alle de andre rundt omkring dem paa
smaa Skamler og hørte til. Dørene vare luk-
kede halvt i, og vi lukkede dem op uden at blive
mærkede. Jeg gik midt ind paa Gulvet, Ade-
laide fulgte mig, der var ingen der hørte os.
Marie raabte jeg, da jeg var kommet til hendes

Stoel, og slog hende sagte paa Skuldbrene. Brauner, fik hun med en Stemme qvæst af Forundring og Taarer, og spreng hurtig op af Stolen . . . og Adelaide raabte hun, og blev staaende som en Støtte midt paa Gulvet med aabne udstrakte Arme, Adelaide stammede hun, og sank ned til hendes Bryst. Alle Børnene kjendte os, Holmann tog Løset, Ludvig raabte han, og det faldt af hans Haand. Han trykkede mig med sin sædvanlige aabne, godmodige Redelighed til sit ærlige Bryst, Marie sank grædende til mit Hjerter, Børnene sprang jublende omkring os, den gamle Emigrant stod taus ved Døren og betragtede os med den fulde Følelse af sin Ungdom, og Adelaide udbrød: Holmann! og han: Adelaide! og trykkede hverandres Hænder og kjendte hverandre, uagtet de aldrig havde seet hverandre før. Da Liden skaben var forbi, da vi vare blevene roligere, og havde udøst de første Udbrud af vore Hjerter i hverandres Arme, satte vi os alle ned ved Bordet, fortalte vore Reiser, Byrgnangs Død og Adelaides Farer; sammere Omarmelser forskaffede mig nyere Glæder, og jeg regner denne Aften for den lykkeligste

i mit Liv- Da vi havde spist og fortalt vore
 sørgelige Hændelser, reiste Marie sig op, vinkede
 af mig, tog mig ved Armen, og lukkede Døren
 stille og hemmelighedsfuld op til mit lille Som-
 merværelse . . . Mejnert! her stod endnu alting,
 som jeg havde forladt det, den grønne stribede
 Seng, mit Skatol, mine Bøger, det Bord,
 hvorved jeg havde skrevet alle mine Breve til
 dig. Marie fortalte mig at Bernene aldrig
 maatte komme derind, at det blev betragtet
 som en Helligdom, at hun hver Dag tittede
 derind, og at alting i det mindede om mig,
 og var hende saa fjert. Adelaide gik ind med,
 vi betragtede alt som helligt, jeg kikkede i en-
 hver Krog, tog enhver Bog ud af Hylderne,
 saa min kjære Agniela's opslaaet, gennemledte
 enhver Skuffe i Skatollet, og fandt saa mange
 Mindesmærker om forrige Dage, saa mange Er-
 indringer om de henfarne Glæder, saa mange
 Tegn paa ulykkelig Kjerlighed. I den ene Deel
 af Heloise laae en Stifmoderblomst, som Ade-
 laide havde lagt der da vi læste sammen. Kjen-
 der du denne? spurgte hun smilende, og læste:
 O mon bien aimé tu vas fuir ta Julie? . . .

il le faut, il faut nous separer, si nous voulons nous revoir heureux un jour, et l'effet des soins que tu vas prendre est notre dernière espoir. Adelaide! du forlader mig, stod der skrevet paa Væggene. L'amour fait malheureux var skrevet i Vinduerne, og saales des ethvert Sted. Først om Natten Klokken 1 skildtes vi ad, og Gyrgogne takkede mig med Taarerne i Dinene og forsikrede, at han nu var saa lykkelig som et Menneske uden Hjertesorbidelser kunde være. Den følgende Morgen gik vi til Grabnerholm; Emilie var der, hun er meget lykkelig, og er endnu den samme deilige, milde, forekommende Kone, som hun var før end hun blev det. Jeg talde meget med Koralsby, han lovede at besørge mig Byrgnangs Brest til Pitt, og yttrede sin Forundring over at man endnu var saa aldeles uvidende om hans Erinde i Paris. Klokken 3 om Eftermiddagen gik Adelaide og jeg alene ud. Vi besteg Granhøien, sadde paa vor fjære Bakke, fandt vore Navne næsten skaarne i alle Træerne, og gjennemgik alle Gangstierne, hvor vi fordum saa ofte med sorgende Hjerter og ængstlige Åbneser havde

modt hverandre. Ingen Krog blev glemt. Vi havde været i Landsbøen, hos den lille Ludvig, hos Gartneren der hjalp os med Stigerne, hos Arbeidsmanden der fandt Seddelen, hos Konen som bragte mig mit Brev tilbage, hos enhver, der mindede os om vor Kjerlighed. Hele Egnen smilede os saa kjerlig imøde, og alle Steder modtog man os med Jubel og Krydsstrig. Vi har seet den Have ved Bondens Huus hvor der var Bryllup, det Gulv jeg faldt paa, den Stool Adelaide stødte sin Finger paa, og det Værelse paa Grabnerholm, hvor Præsten stod med Bibelen under Armen; vi har seet vor lille Eng, vores Have, den Bænk hvorpaa Selner døde, og den Grav der nu for evig skjuler ham og hans Louise. Vi har seet vore kjære smaa Hyrde drenge, der mangen Sommeraften med deres Floiter ledsagede os hjem; vi har ogsaa været hos Krue v. Holm, hun modtog os med et overrumplet Hjertes inderlige Glæde, og velsignede os og vor Lykke; jeg har seet vor elskede Dal, vore smaa Blomstergange, vor kjære skyggesfulde Jasmingrotte, under hvis dunkle Lovværk jeg i min stille Ensomhed tilbragte Timer, helligede

Gud og Naturen. Min gamle Emigrant er hos mig, jeg agter ham lige saa høit som jeg agtede Selner, men elske ham kan jeg ikke. Selners Hjerter lærte mig at elske Menneskene, Syrgognes Wiisdom vil lære mig at foragte dem. O! sig mig Rudolf! hvor fandt jeg en Sjæl saa om, et Die saa fuldt af Taarer, et Hjerter saa deeltagende, en Wiisdom saa skaanende som hans. Jeg har kjendt ham og elsket ham, og mit Hjerter vil evig føle hans Tab. Koralbys har været hos os, Emilie vilde allerede for længe siden taget Frits med sig, men han bærer sig ad som en Afsindig, hver Gang han tænker paa han skal forlade Marie. Jeg har kjøbt Jord og Granstoven af Koralby, mit Huus skal staae paa Høien, og i en Afsrog af Verden langt fra Menneskene og langt fra Daarers forfængelige Triumfer haaber jeg under Himlens Beskyttelse og Naturens Beundring at tilbringe et Liv helliget Vensteb og Kjerlighed. Jeg har seet og føelt og nydt alt hvad nogen Dødelig kunde nyde, og jeg er for svag til at kunne skildre dig min Fryd. Rudolf! jeg nærmer mig 'da nu mit Livs høieste og kjæreste og vigtigste Dieblif, min Sjæls og mit Hjertes meest brændende On-

sker blive paa engang opfyldte, Adelaide bliver min Kone, og der aabner sig et nyt Liv for mig, lige saa rigt paa Glæder, som det forrige var fuldt af Kummer. — Jeg skal see hende og omgaaes hende hver Dag, det skal være mig til-
 ladt at elske, at tilbede, at beundre hende, jeg skal forenes med hende for stedse, og Naturen og Kjerlighed faaer da sine krænkede Rettigheder tilbage. Denne hellige Fredens og Uskyldighe-
 dens smilende Engel med dette fromme Hjerter, denne rene Dyd og disse ubesmittede Sæder bli-
 ver da min, jeg maa altid kalde hende med dette søde fortrolige Du, altid elske hende, altid følge hende. O! maatte jeg kun skjøne paa
 denne Salighed! maatte jeg kun ikke blive for stolt af min Lykke. — Stille! jeg hørte hendes
 blide henrivende Stemme, hun kalder paa mig. O jeg kommer Adelaide! jeg kommer.

g * *

Det er Morgen, alting er stille rundt omkring mig, der er ingen oppe i Huset uden Adelaide

og jeg, mit Hjerter slaaer saa høit, min Haand
ryster, jeg kan neppe holde Pennen. Hun er
min, Adelaide er min! og ikke for Verdens Ero-
ner vilde jeg bortgive et eneste Haar paa hendes
Hoved. Jeg seer hende igiennem Vinduerne,
hun slaaer tankesuld ved Selners Grav og takker
Alherren for vor Lykke. I Gaar Morges kom
hun tidlig ind til mig, og bad med saa venligt et
Smil og dog en Stemme qvael af Taarer, om
jeg vilde tage den Kilde paa hun første Gang
saae mig med i Paris; hun var inde hos mig
den hele Dag, og om Eftermiddagen Kloften 3,
efter 5 Timers alvorlige Samtale, spurgte hun om
jeg vilde følge hende ned i Haven. Jeg kunde høre
paa hendes bævende Stemme, at der maatte være
noget overordentligt hun tænkte paa, imidlertid
tog jeg hende i Haanden og fulgte taus bag ef-
ter hende. Da vi kom i Haven, standsede jeg
over at finde Holmann, Marie, Korasby og
Emilie der. Jeg ahnede endnu intet, og blev
ved at gaae langs ned af den brede Gang. Da
vi kom ned til Grønningen førte hun mig taus
og stælbende til Marmormonumentet. "Brav-

ner!" hulkede hun, og en Strøm af Taarer nødte hende at tie, de andre omringede os, Præsten traadde frem bag Poplerne, jeg saae med de veemodigste Blikke til Adelaide, Taarerne kom mig i Øinene, hun trykkede mig høitidelig og kjerlighedsfuld i sine Arme, vi sank ned paa Marmoret og bleve viede paa Selnæs Grav. I en Kreds af Mennesker der elskede os, i den frie Natur, under Guds aabne Himmel og ved den ærbørdigste Oldings Gravminde tilsvore vi hverandre det evige, hellige, høitidelsefulde Ja.... Himlen har hørt mine Bønner, Adelaide er min og mine Lidelser ere endte. Jeg er da den lykkeligste Skabning under Solen, jeg er gift med Adelaide, og jeg kan umuelig beskrive dig hvilke besynderlige raskende Blikke, der gjennembaare mit glødende Hjerter ved denne Tanke.... Adelaide nærmer sig mine Vinduer, hun kalder paa mig, hun seer paa mig med et Øie saa fuldt af Omhed, saa fuldt af inderlig Kjerlighed.... Af Mejnert! at jeg kun var denne Lykke værd. Lev vel!

Det er nu et heelt Aar siden jeg skrev dig til, du var hos os i 8 Maaneder, du var hver Dag Vidne til vor omme, kjerlige Samliv, du saae vores Bysler, vore landlige Glæder, vore milde stille Taarer, som Tilfredshed med os selv og vor Skjæbne, og Taknemmelighed til ham der gav os den, saa ofte loffede af vort Døie; men aldrig har jeg følt hvad jeg føler i dette Døielik, aldrig har min Sjel været henrevet af saa hellige Kælelser, aldrig har mit Hjerte været saa beruset af Glæde som nu jeg er Fader, Mejnert! Adelaide har født mig en Søn, og vi har kaldet ham Rudolf. Mejnert! du som kjendte mig fra min spædste Barndom af, som deledede ethvert Udbrud af mit Hjerte, som ledede mine første Skridt i min Ungdom, og som jeg maaskee for en stor Deel skylder Grunden til min høieste Lykke, modtag du min varme velmeente Tak, og lad min Glæde være min Erkjendtlighed! Adelaide er meget vel, hun sidder her ved min Side og giver Rudolf Bryst, han leer, og jeg antager det for en Hilsen til dig. Emigranten, vor Fader,

som vi kalde ham, beder dig ogsaa meget at hilse, og vi vente dig alle til den bestemte Tid du har lovet. Vi boe ikke længere hos Holmanns, vi ere i vort eget Huus, og jeg længes saa meget efter at du skulde see det. Det er meget smukt, og ligger paa Toppen af vor Granhøi i den nydigste Egn og med den nydeligste Udsigt over Skoven til Egen paa den ene Side og nogle smaa henstrøede Landsbyer paa den anden. Af Mejnert! hvilket Liv! saa fuldt af Tilfredshed og Roe, saa rigt paa Fred og Fryd og Kjerlighed, enhver Time i det er en Evighed af Saligheder, og dog er det hele kun et Dieblif, enhver Maaned glider hen som en Dag, og ved Maanedens Udgang sukker jeg over at den svandt saa snart — for saadant et Liv er Tiden for kort. O! men hvilken Skabning! jeg skrev dig engang til at jeg kjendte Adelaide! det er ikke sandt Rudolf! jeg lærer aldrig at kjende hende, hun er Ufskyldigheds smilende Engel, stegen ned fra Himlen for at sprede Fred og Lyksalighed om alt hvad der omgiver hende, ufattelig for Menneskene, ukjendt med den ringeste Grad af Laster, blid og from og tilgivende, og fuld af Dyder som den

der skabte hende. Hun kjender enhver af mine
 Følelser, enhver Lidenſkab, enhver Udtryk af
 Smil i mit Ansigt, hun forekommer mine fjer-
 neste Anſter, deler mine Smaaſorger, forſvarer
 enhver Ulykkelig, og aldrig har jeg endnu hørt
 et eneste haardt Ord eller ſeet en eneste vred Mi-
 ne i hendes Aſyn, hendes Omgang er blid ſom
 hendes Hjerter er fromt, og hendes Sjel er smi-
 lende ſom de Læber der tolke den. O! jeg maat-
 te jo leve Aarhundrede for at ſkildre dig hende
 tilfulde. Hun har læst hvad jeg ſkriver og smi-
 ler. — Lev vel.

Billet.

Troe ham ikke kjære Mejnert! troe ikke min
 Mand! han er forelsket, og jeg har læst alt for
 mange af deres Breve, til jeg ſkulde troe en
 Elſker. Den lille Rudolf ligger i mine Arme,
 Brauner er henrykt over hans Smil, han om-
 favner ſin Ven og ſit Barn paa engang, gi-
 ver ham en Pen i Haanden, fører den og ſkriver
 Deres Navn paa Papiret. Kom kjære Mejnert,
 kom ſnart til de lykkeligſte Mennesker, der vente

Dem med saa megen Længsel. Deres sidste Brev
 lover Dem om 4 Uger, og De maa ikke blive
 forundret om vi møde Dem paa Veien. Lev vel
 min Ven! jeg maa afbryde; min Son er meget
 vreed; jeg troer den lille Rudolf er jaloux paa
 den store.

Ende.

